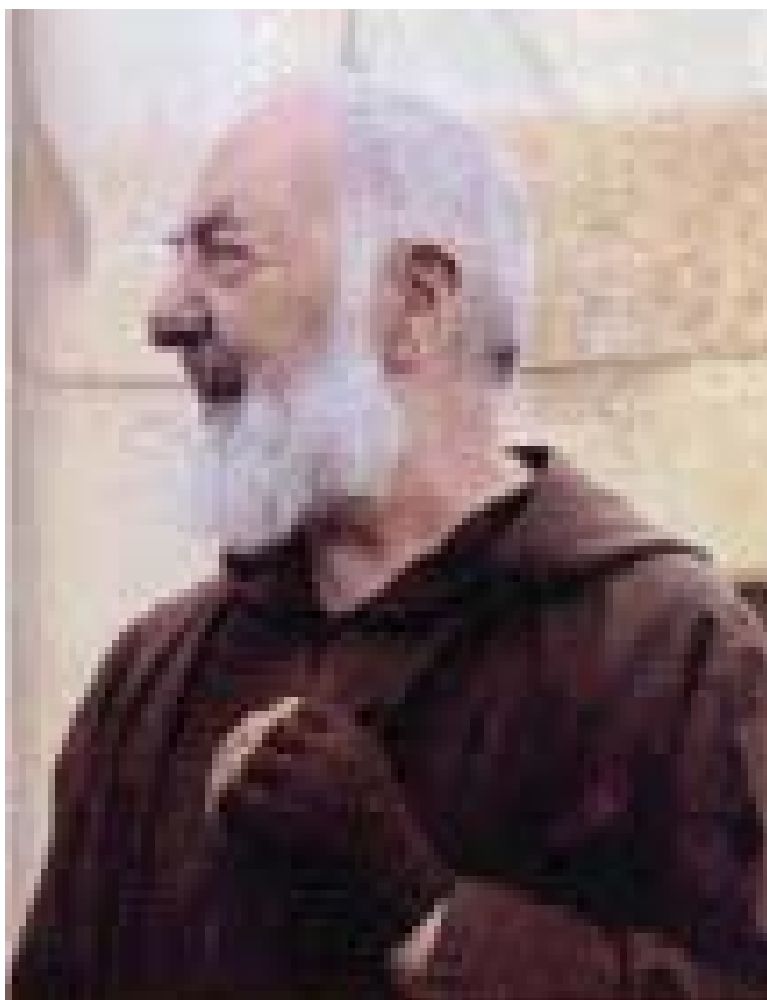

John A. Schug

[obsah](#)

Otec Pio *kapucín*

Po sedmiletém důkladném zkoumání životopisných údajů nám autor knihy, kapucín z Oklahomy, nabízí místy neuvěřitelný životní příběh Otce Pia (1887-1968), kapucínského kněze z malého horského městečka San Giovanni Rotondo v Itálii.

Papež Jan Pavel II. prohlásil slavnostně dne 16. června 2002 na Svatopetrském náměstí v Římě Otce Pia za svatého.

Tuto knihu věnuji naší milostivé Panně Marii, pod jejímž
ochranným pláštěm pracoval Otec Pio padesát roků v San Gi-
ovanni Rotondo

obsah

	<i>obsah</i>	3
	<i>úvod</i>	4
<i>I.</i>	<i>vchází gladiátor</i>	6
<i>II.</i>	<i>fra Pio</i>	10
<i>III.</i>	<i>Otec Pio</i>	13
<i>IV.</i>	<i>předehra k jizvám</i>	22
<i>V.</i>	<i>stigmata</i>	24
<i>VI.</i>	<i>zprávy očitých svědků</i>	27
<i>VII.</i>	<i>zvěsti a nepokoje</i>	33
<i>VIII.</i>	<i>při mši</i>	38
<i>IX.</i>	<i>kněžská služba v San Giovanni Rotondo</i>	41
<i>X.</i>	<i>duchovní děti</i>	52
<i>XI.</i>	<i>jevy</i>	60
<i>XII.</i>	<i>bilokace</i>	71
<i>XIII.</i>	<i>charismatické vůně</i>	75
<i>XIV.</i>	<i>sociální dílo Otce Pia</i>	79
<i>XV.</i>	<i>soumrak, smrt, pohřeb</i>	83
<i>XVI.</i>	<i>život skrze smrt</i>	90
<i>XVII.</i>	<i>epilog</i>	93

úvod

Cleonice Morcaldiová, obyvatelka San Giovanni Rotondo, ušila bílou spodní košili a dala ji svému duchovnímu otci Páteru Piovi. Za tři dny jí ji vrátil a požádal ji, aby mu ji laskavě vyprala. Když se na ni podívala, překvapením vykřikla: „Panenko Maria! Vždyť je to hotové sebetrýznění!“ Košile byla postříkaná krví odshora dolů, zepředu i zezadu.

Ještě i dnes si málo lidí uvědomuje, že Otec Pio zakusil na zádech bičování, které podstoupil Ježíš Kristus. Toto však nebyly nejnápadnější znaky jeho podobnosti s Kristem. Důležitější je, že měl na těle i stigmata, skutečné a viditelné rány po ukřižování na rukou, nohou a na boku.

Jak k tomu došlo, je možné nejlépe popsat jeho vlastními slovy. Bylo ráno 20. září 1918. Otec byl v chóru, jak kapucíni nazývají svou kapličku, a vzdával díky Bohu po mši svaté. „Byl jsem v chóru po odsouzení mše svaté, když mě najednou přemohla ospalost podobná sladkému spánku. Všechny mé vnitřní i vnější smysly a také i zákoutí mé duše prožívaly nepopsatelný mír. ... Ocitl jsem se před tajemnou, velmi rozrušenou osobou (*personaggio*) podobnou té, kterou jsem viděl večer 5. srpna. Jediný rozdíl byl v tom, že této osobě vytékala z rukou, nohou a ze srdce krev. Vidina té osoby se rozplynula a já jsem si všiml, že ruce, nohy a hrud' mám probodnuté a všechny rány mi silně krvácejí.“

Tento člověk, který se setkal s ukřižovaným Kristem, byl Otec Pio, kapucínský kněz z horského městečka San Giovanni Rotondo v jižní Itálii. Příběh jeho života není životopisným příběhem. Je to životní zkušenost.

Již jen vnější znaky páterova života – jeho zázraky, jeho stigmata (pět krvácejících ran po ukřižování na rukách, nohách a boku), jeho bilokace (schopnost být ve stejné chvíli na dvou místech), dar cizích jazyků (uměl mluvit řečmi, které se nikdy neučil), schopnost číst z duší (znal životní příběhy lidí, se kterými se nikdy nesetkal), ničivé pracovní zatížení, když po padesát roků neměl dovolenou, ani jediný volný den – všechny tyto jevy byly návnadou, na kterou Boží rybář chytal zatvrzelé hříšníky a jíž obracel na víru nejskeptičtější a nejateističtější kritiky pátera Pia.

Záznamy o těchto jevech, i když jsou tak ohromující, se dají velmi lehce ověřit a popsat. Kdybychom se však věnovali jen těmto vnějším úkazům, přehlédli bychom o mnoho významnější jev – pronikání Boží milosti do duše tohoto jednoduchého, láskyplného kapucínského mnicha. Když dospějeme k poznání celého tohoto muže, jeho těla i duše, možná před ním zůstaneme stát v němém úžasu, s otevřenými ústy. Vnější projevy páterova života se rozplývají do bezvýznamnosti, když čteme jeho vlastní vyprávění, prosté, ale vznešené, o vývoji jeho duchovního života spojeného s Bohem, o němž se rozhodl napsat pouze z poslušnosti k duchovnímu představenému.

Naplnění báží mu můžeme nahlédnout do duše a slyšet ho, jak si vylévá před Ježíšem na kříži srdce. Můžeme se s ním modlit tyto modlitby, protože je během jeho extází zaznamenal bdělý představený Otec Agostino.

Nikdo by nedovedl spočítat všechny lidi, které tento moudrý muž z Gargana přivedl k Bohu. Podle odhadu tiskové agentury United Press International z roku 1967 ho jen v tom roce navštívilo půldruhého miliónu lidí. V roce 1968 o něm natočila společnost BBC dokumentární film.

Od rána do večera s ním chtěli lidé mluvit, laici, kněží, biskupové, kardinálové, lékaři, politici, mladí i staří. Lidé z celého světa ho obtěžovali všemi možnými otázkami, banálními i hlubokomyšlnými. „Má jít má rodina tento víkend na pláž?“ „Mám přijmout toto místo?“ „Mám jít do nemocnice?“ A přes všechny tyto tlaky byl vždy trpělivý a vyrovnaný. Žádné téma, žádná záležitost jakkoli banální nebylo pro něho bezvýznamná. Vše, co bylo významné pro jeho „duchovní děti“, bylo významné i pro něj. Návštěvníci ho ne vždy našli milého a vlídného. Někdy působil hrubě, téměř bezohledně. Jednomu muži řekl, že je prase a vykázal ho ze zpovědnice. Ale neznáme ani jediný případ, že by byl Otec Pio pokáral někoho, kdo si to nezasloužil. V každé skupině lidí uměl rozlišit, koho je třeba něžně pohladit po hlavě a na koho je třeba zakřičet: „Zmizni odsud, ty hříšníku, dokud se skutečně nebudeš chtít vrátit k Bohu!“

Jednou z jeho „duchovních dcer“ je Gemma DiGiorgiová. Narodila se roku 1939 bez zorniček v očích. Když měla šest roků, Otec Pio ji požehnal a odenkrát začala vidět. Dodnes je z medicínského i právního hlediska dosud stále slepá. Nadále nemá v očích zorničky. Není však žádných pochyb o tom, že vidí. Strávil jsem s ní odpoledne v Palermu.

Viděl jsem, že v očích nemá zorničky. Duhovky v obou očích má celistvé, bez otvoru, což jí znemožňuje vidět. Dovedla však na dálku popsat předměty. Řekla mi přesný čas, který zjistila na

mých hodinkách, a ty mají – samozřejmě – na ciferníku sklíčko, a vytočila telefonní číslo, přičemž však čísla neohmatávala prstem. Má průkaz na slevu na železnici, který se dává slepým.

Ohromený tímto vidícím slepým děvčátkem jsem se jí zeptal, co říkají lékaři, když ji vyšetřují. Určitě je jim jasné, že je slepá. Stejně jasné je jim však i to, že vidí. Většina lékařů vysvětluje její stav tím, že ji nazývají zázrakem přírody.

Mluvil jsem s doktorem Salem, osobním lékařem Otce Pia. Řekl mi, že denní kalorický příjem Otce Pia, když se Otcí Alessiovi podařilo propašovat mu do kávy trochu brandy, byl pět set až šest set kalorií. Odborníci na výživu pokládají tisíc tři sta kalorií denně za hranici, při níž člověk ještě nezemře hladu.

Sedm roků jsem zkoumal tohoto Božího člověka. V létě roku 1971 jsem jen s tímto cílem strávil v Itálii dva měsíce. I když se chci v této knize podělit o bohatý materiál, který jsem shromáždil, nebudu každý fakt dokumentovat s přesností archiváře. Tomu se věnují kapucíni v Itálii, kteří úspěšně pracují na tom, aby se kolem něho nevytvořila aureola legendy a dávají si dobrý pozor na ďáblovu advokáta jmenovaného Vatikánem, jemuž nyní brousí jeho vědecký skalpel v právě probíhajícímu procesu oficiální kanonizace.

A nebudu ani tak lehkověrný, abych zaznamenával všechno, co jsem slyšel. Raději budu podrobně zkoumat prameny a přijmu pouze to, co se zakládá na poznatcích z první ruky. Přefiltruji i ten sebedojemnější příběh od kohokoli, bez ohledu na jeho náboženské přesvědčení, kdo by mohl mít sklon nadsazovat, anebo od toho, kdo není úplně vyrovnanou osobností.

Otec Pio jednou napsal: „Ustavičně upírám oči na východ a na noc, která mě obklopuje, abych mohl objevit tu hvězdu, která přivedla naše otce do jeskyně v Betlémě.“ Otec Pio skutečně objevil a následoval tu hvězdu, která ho dovedla k Spasiteli.

Lékaři se dívají na Gemmu DiGiorgiovou jako na zázrak přírody. Pokud se díváme jen na vnější projevy života Otce Pia – na jeho zázraky, bilokaci, čtení z duší – dovede nás to k tomu, že se na něho budeme dívat jako na zázrak přírody. Jaká by to byla nenahraditelná ztráta, kdybychom měli takového člověka ztotožňovat s tímto hodnocením! Mnozí z nás najdou v Otcí Piovi čtvrtého mudrce z Východu, stále ještě připraveného a ochotného vzít nás s sebou k betlémské jeskyni, abychom se setkali s naším Spasitelem, který má skutečně pro nás životně důležitý význam, je naším Bohem a naším Vším.

vchází gladiátor

Téměř od roku, ve kterém se narodil, byl Otec Pio gladiátorem. Bojoval s ďáblem a s Bohem, se svými rodiči, s učiteli a sám se sebou. Téměř dvacet roků byla jeho arénou Pietrelcina, dosud stále středověké město nedaleko Neapole, kde se narodil 25. května 1887. Později se jí stalo město v jižní Itálii – San Giovanni Rotondo – ležící těsně nad patou italské boty, kde strávil posledních padesát roků života.

Pokřtili ho jménem Francesco, které mu vybrala matka, protože bylo hluboce oddaná svatému Františku z Assisi. Byl druhým z osmi dětí, které se narodily v chudé rolnické rodině Graziovi a Guiseppě DeNunzio Forgionovým. Tři děti jim zemřely v útlém věku. Michele, jejich prvorozené dítě, pracoval několik roků v městě Jamaica ve státě New York. Felicita a Pellegrina zemřely ve věku asi třiceti roků. Grazia se stala řeholnicí.

Francescova otce Grazia nebo Orazia anebo Zi 'Gru popsal jeho přítel jako „v jádru dobrého člověka, ale ne světce“. V pozdějším věku v rozhovorech s kapucíny si Grazio zavzpomínal, že jako dítě byl Francesco klidný a tichý. Ale z času na čas vyzkoušel Graziovu trpělivost hlasitým a vytrvalým pláčem. Grazio odpovídal dítěti přívalem barvitých výrazů.

Jednou, když Francesco ne a ne přestat plakat, ho Grazio chytil a hodil na postel. Chlapec spadl na zem. „Proč přišel do mého domu namísto dítěte malý ďábel?!“ zařval otec.

„Zabils mi dítě!“ vykřikla jeho žena. Francesco nebyl vážně zraněný, ale tento pád ho vyléčil z velmi nepříjemných záchvatů pláče.

Jedním z důvodů, proč tak plakával, byly hrůzostrašné sny. Když o nich později vyprávěl svému duchovnímu vůdci, řekl: „Jen co matka sfoukla petrolejovou lampu, stálo u mě tolik netvorů, že jsem se rozplakal. Když lampu rozsvítila, přestal jsem plakat a nestvůry zmizely. Když ji potom znovu sfoukla, opět jsem se rozplakal, protože tam byly zase ty příšery.“

Tyto ďábelské vidiny vyvažovala zjevení blahoslavené Panny Marie a jeho anděla strážného. Francesco si ale nikdy nemyslel, že tato zjevení jsou něčím mimořádným. Bylo mu už téměř třicet roků, když se o nich poprvé zmínil svému duchovnímu představenému. „Vidíte i vy občas Pannu Marii?“ zeptal se Otce Agostina. Když Otec Agostino odpověděl: „Ne“, Otec Pio řekl: „To říkáte ze skromnosti.“ Svého anděla strážného nazýval „společníkem mého mládí“.

Nikdo, dokonce ani sám Francesco, si neuvědomoval dílo, které v něm vykonává Bůh. V očích okolí vyrůstal jako jeden z mnoha chlapců v Pietrelcině. Jediného, čeho si na něm přátelé pozorovali, že je dost tichý, což ani nestálo za povšimnutí. Neprojevoval žádný velký zájem o hru s kamarády. A když si s nimi hrál, jeho nejoblíbenějším sportem bylo zápasení. Matka ho pobízela, aby se více stýkal s kamarády, ale on odpovídal: „Nerad si s nimi hraji, protože mluvím škaredě.“

Francescův soused si vzpomíná, jak spolu zápasili, zatímco se jejich ovce nedaleko pásly. Zápasili, říkal, ne proto, že by se chtěli zmlátit, ale proto, aby si vyzkoušeli síly. „Jednou jsme při zápasení spadli,“ pokračoval, „a Francesco mi přitlačil záda k zemi. Pokoušel jsem se převrátit a změnit tuto situaci, ale marně. Začal jsem říkat oplzlá slova. Francesco okamžitě uvolnil sevření, vstal a rychle odešel. Nikdy nevyřkl žádná neslušná slova a nechtěl ani žádná slyšet.“

Otec Pio popsal Vico Storto, ulici, na které bydlel, jako „úzkou uličku, která spíš připomínala chodbu v klášteře, kde lidé viděli jeden druhého a téměř si přes okno podávali ruce“. Asi čtyřicet roků byl tento jednopokojový dům z nepálených cihel v Pietrelcině domovem pro celou Forgionovu rodinu. Později si rodiče mohli dovolit koupit další dům na Vico Storto se dvěma místnostmi, které sloužily jako jídelna a ložnice pro děti.

Na dolním konci ulice, na Vico Storto číslo jedna, stál další jednopokojový dům, do kterého by měla problém vejít i horská koza. Byl zasazený do desetimetrové skály, kterou Otec Pio láskyplně nazýval Morgia, Velká skála. Grazio koupil tento dům po návratu ze Spojených států. Když se Francesco stal kapucínem, využíval velmi rád Morgii k modlitbě a studiu. Právě tam strávil většinu času od roku 1902 do roku 1916.

Rodina si zabezpečovala bídou existenci z téměř neúrodných pěti akrů půdy nazývané „Piana Romana“, několik kilometrů od Pietrelciny. To ji ale sotva stačilo na živobytí. Grazio chtěl pro děti víc. Zvláště horlivě se snažil o to, aby dostal Francesca do školy. Francesco už od pěti let vyprávěl o své touze stát se knězem a celý se oddat svatému Františku z Assisi. „Když se budeš učit rychle,“ nabádal ho otec, „a nebudeš jako tvůj bratr, uvidíš, že z tebe tatínek udělá mnicha.“

Přítel, který emigroval do Brazílie, napsal Graziovi dopis a oznámil mu: „Na střechách paláců tady můžeš vidět zlatou břídlíci.“ A tak si Grazio sbalil kufr, aby vydělal peníze na školu pro Francesca, a sníc o tom, že vydělá milióny, odejel do Brazílie.

Otec Pio si rád zavzpomínal na otcův donkichotský výlet: „Ubozí vesničané! Když přistáli na pevnině, rozhlédli se a s překvapením zjistili, že střechy jsou přesně stejné jako doma v italských vesnicích. Doptali se na muže, který jim dal takovou informaci, a našli ho v kuchyni jedné restaurace, kde pracoval jako otrok.“

Grazio celý sklíčený, že nemůže získat bohatství, si půjčil peníze a vrátil se do Pietrelciny. Jediné peníze, které měl, byly ty, se kterými se vydal na cestu. Když se potkal se svou ženou, řekl: „Tady jsou peníze, kteréš mi dala.“ A hodil je na ni.

Přes Graziovo zklamání v Brazílii se Francesco mohl dostat k základnímu vzdělání. Hodiny mu dávali dva rolníci Saginario a Scocca, dva muži z města, kteří uměli číst a psát. Učili se v prázdné místnosti domu bez jediné lavice.

Francesco se pokoušel studovat, ale spolužáci mu nedali pokoj. Když si na ně stěžoval učitelům, ti pro něj neměli pochopení: „Proč nevezmeš hůl a neroztřískáš jim ji hlavu?“ On pouze odpověděl: „Náš Pán se o ně už postará.“

Vyučování bývalo večer. Přes den pásli ovce. Cestou na pastvu si snědli svačinu nebo si ji nechali a najedli se až na pastvině.

U Francesca bylo svačení hotovým zážitkem. Sedl si, na kolena si rozprostřel ubrousek, zdvihl oči k nebi v modlitbě a potom začal jíst. Když mu spadl nějaký drobeček, zdvihl ho a snědl. Přítel, který si zavzpomínal na tyto scény z dětství, řekl, že Francesca nepokládali za výstředního, neboť „chléb jsme nazývali Boží milostí a říkali nám, abychom s ním nikdy neplýtvali“. Protože ale Francesco jídal z bílého ubrousku, pasovali ho na Džentlmena.

Po jídle si položil na ubrousek knihy a začal se učit. Ostatní kamarádi si hráli různé hry. „Záviděli jsme mu,“ přiznali se, „protože jsme věděli, že z nás nikdy nic nebude, a že zůstaneme jen pouhými sedláky.“

Pokud to skromný rodinný rozpočet Forgionovým dovolil, dopřáli si občas volný den. Jednou se Grazio s Francescom vydali na slavnost do městečka Altavilla Irpina, kde byla slavná hrobka svatého Pellegrina. Jako obvykle se na začátku cesty přežehnali a vyslovili jména Ježíše a Marie. Na slavnosti se chvíli modlili u oltáře světce. Potom otec řekl: „Franci, půjdeme domů.“

„Tatínku,“ odpověděl Francesco, „zůstaňme ještě trochu déle.“ Otec ho neustále poháněl k odchodu, ale odpověď byla stále stejná.

Vedle Francesca klečela chudá žena s nemocným, vyhublým dítětem v náručí, která se modlila k svatému Pellegrinovi a prosila ho o zázrak. Francesco se modlil s ní. Unavená a zoufalá matka najednou proklela mučedníka a hodila dítě na oltář. Na chvíli zavládlo hrůzyplné ticho, potom se ozval radostný výkřik. Dítě se samo postavilo, úplně vyléčené.

Zpráva se rychle rozšířila. Zvony začaly vyzvánět a zástupy se hrnuly k hrobce. Grazio, který nevěděl, že na tom zázraku se podílel i jeho syn, byl mezi lidmi stlačený jako sardinka.

Zlost si nejprve vylil na Francescovi. „Tvrdohlavče!“ zvolal, „když jsem ti říkal, nechtěls odejít. Teď tu budeme trčet v této tlačenci bůhví jak dlouho.“ Nakonec se přece protlačili ke dveřím.

Když Otec Pio později vzpomněl na tento příběh, z očí mu vyhrkly slzy. „Na zpáteční cestě otec tloukl ubohého osla, který za nic nemohl, ale na mě jen škaredil, i když jsem zavinil, že jsme se vraceli pozdě.“

Otec Pio trval na tom, že tento zázrak prostřednictvím svatého Pellegrina byl dílem Božím, a ne jeho. Ale Otec Raffael, spolubratr Otce Pia po dobu asi třiatřiceti let, k tomu dodává: „Kdo učinil ten zázrak, svatý Pellegrin anebo budoucí Otec Pio? Vracím se v myšlenkách k prvnímu Ježíšovu zázraku na svatbě v Káni galilejské. Tam jsme našli matku, tady máme otce. Myslím si, že to je první zázrak, který učinil Otec Pio jako dítě společně se svatým Pellegrinem. Je to důkaz, že se modlil s vroucností než předtím matka, a řekneme, že i s větší prostotou a nevinností.“

Když bylo Francescovi deset roků, vážně onemocněl. Pravděpodobně to byly střevní obtíže. Lékař mu předepsal nějaké tabletky, ale Francesco je neužíval. Neuzdravily ho léky, ale papriky, které matka připravila na večeři. „Byl jsem v sousední místnosti,“ vzpomínal po mnoha letech, „a ty papriky mi moc voněly, ale neodvážil jsem se o ně říci. Když bylo jídlo uvařené, matka vzala polovinu paprik dělníkům na pole a druhou polovinu odnesla do kredence.“ Francesco se přesvědčil, že je matka pryč a s námahou se postavil na nohy. Protože byl velmi slabý, opíral se o stěnu, a tak došel až ke kredenci, kde se paprik pořádně najedl. Vrátil se do postele a tvrdě usnul.

Když se matka vrátila, Francesco spal, dýchal zhluboka a tvář měl červenou jako ty snědené papriky. Matka znovu zavolala lékaře. Změřil mu teplotu, vyšetřil srdce a ověřil puls, ale všechno bylo normální. Obával se, že se mu nemoc vrátí, ale papriky měly uzdravující, očištný účinek a chlapec se cítil výborně. Dožadoval se na matce, aby mu dovolila vstát z postele a pustila ho ven do polí, kde pracovali muži, ale ona odmítla.

Giuseppa musela pracovat na poli, a tak poprosila sousedku, aby na Francesca dohlédla. Chlapec využil její nepřítomnosti, oblékl se a vyběhl ven dřív, než si jeho opatrovnice uvědomila, že je pryč. Čerstvý venkovský vzduch byl přesně tím, co potřeboval k úplnému uzdravení.

Přibližně v té době měl Francesco první kuřácký zážitek, který ho odnaučil od kouření na celý život. „Bylo mi asi deset roků,“ vzpomínal si, „když si mě jednoho dne v Piana Romana zavolal strýc Pellegrino a řekl: „Poslouchej mě, Francesco, jsi šikovný chlapec. Zajdeš do města a koupíš mi toskánskou cigáru a zápalky. Pospěš si!““

Francesco koupil cigáru a zápalky, ale na zpáteční cestě si sedl na kámen u potoka. Řekl si: „Zkusím, jak vlastně to kouření chutná.“ Potáhl si, a převrátil se dozadu. Před očima mu všechno kroužilo. Byl jako omráčený, ale podařilo se mu vrátit se na farmu. Vypověděl celý příběh strýčkovi, který se pobaveně rozesmál. Od té doby se už nikdy nepokoušel kouřit.

Když Seginario a Scocca naučili děti tolik, kolik bylo v jejich schopnostech, dostal Francesco další základní vzdělání od dona Domenica Tizzaniho. Byla to tvrdá zkouška, nejen pokud šlo o učení, ale i pokud šlo o učitele. Tizzani byl odpadlý kněz, který žil ve veřejném konkubinátu s manželkou a dcerou. Francesco se nedovedl smířit s tím, že ho má respektovat jako svého učitele. Chlapec měl vlastní životní hodnoty, které se úplně rozcházel s Tizzanovými.

Cestou do vyučování Francesco každý den ministroval na mši. Tizzaniho to velmi dráždilo. Řekl Giuseppě, že její syn vůbec nemá hlavu na učení, a že by se lépe uplatnil při pracích na poli. Když to Francesco uslyšel, odsekl: „Já že nemám dobrou hlavu? To spíš on nemá hlavu v pořádku. Ve vlastním domě žije ve hříchu.“

V pokročilejším věku řekl o učiteli toto: „Don Domenico byl velmi moudrý učitel, laskavý a odměřený, a o svém politováníhodném intimním vztahu neřekl žákům nikdy ani slovo. Často chtěl to nešťastné soužití ukončit, ale vždy stála v cestě jeho dcera. Zůstával zavřený doma a nikdy se neodvážil vyjít ven ze strachu, že ho budou lidé popichovat. Jednoho dne zavítal do Petrelciny arcibiskup a poslal pro něj, ale on se omluvil. Chtěl jít za ním, ale neodvážil se jít po ulici na faru před očima lidí, a tak nadále nesl břemeno uvnitř svého domu.“

Krátce po vysvěcení na kněze procházel Francesco kolem Tizzaniho domu a všiml si, že jeho dcera je celá sklíčená. „Jak se má otec?“ zeptal se jí. „Je velmi nemocný,“ odpověděla. Otec se zeptal, zda by ho nemohl vidět. Ani jeden kněz se do té doby neodvážil vejít do jeho domu. Otec Pio vešel dovnitř, vyzpovídal ho a za několik dní se Tizzani odebral na druhý svět smířený s Bohem.

V průběhu školního roku zvýšil Tizzani „školné“ ze dvou na pět lir. Opět to postihlo chudé rodiny, které si to ze svého rozpočtu nemohly dovolit. Grazio se rozhodl: „Musím jet ještě jednou do Ameriky.“ Tentokrát se vydal do „Malé Ameriky“, do Spojených států, a to roku 1907.

Grazio se usadil v New York City, ve čtvrti Jamaica, ve farnosti svatého Pia V. Možná tam zamířil proto, že jeho syn Michele bydlel předtím ve Fluschingu, kde pracoval na stavbě poštovního úřadu.

Graziovi se dařilo tak dobře, že mohl přijet do San Giovanni Rotondo na návštěvu. Potom se vrátil do Jamaiky a zůstal tam do roku 1919. Neměl v úmyslu zůstat tak dlouho, ale v návratu domů mu zabránila první světová válka. Otec Pio o této cestě vtipně poznamenal: „Malá Amerika mu něco dala, ale Velká Amerika (Brazílie) mu nedala nic.“

Během pobytu v New Yorku se Grazio dozvěděl, že se Francesco ve studiu nedostal ani o krok dále. Giuseppa mu napsala: „Francesco nedělá žádné pokroky, protože všechnen čas tráví v kostele. Chodí do kostela ráno a večer tam jde znovu, takže se mnoho naučit nemůže.“

Giuseppa si oprávněně stěžovala na to, kolik času tráví Francesco v kostele. Často si v kostele jen tak sedl a poprosil kostelníka, aby nikomu neříkal, že je tam. Každé ráno chodil na mši a večer cestou domů se v kostele opět zastavil. A vždy, když procházel kolem některé z kapliček Panny Marie, které lemovaly cesty, zastavil se na krátkou modlitbu.

„Co mám napsat otcí,“ vyčítala mu Giuseppa, „odejel do Ameriky, abys mohl zůstat ve škole a aby z tebe mohl být mnich.“ Francesco mlčky poslouchal. Po tvářích se mu koulely slzy. „Mami,“ vzlykal, „to ne já nedělám žádné pokroky a ne kostel mi brání v učení. Vinen je můj učitel. Je to špatný kněz.“

Giuseppa to uznala a napsala muži: „Nevybrali jsme nejlepšího učitele. Co se může naučit od kněze zbaveného kněžského úřadu?“ Grazio jí odepsal: „Najdi mu lepšího učitele.“

Vyhledala laika Angea Caccavu a požádala ho, aby soukromě učil jejího syna. Snažila se mluvit zdvořile a vybírat správná slova, ale celá rozrušená se zmohla jen na toto: „Done Angelo, svěřuji svého chlapce (*bardascio*) do vašich rukou!“

Caccava nejprve odmítl, protože byl Tizzaniho přítelem a nechtěl se s ním rozkmotřit. Giuseppa a další příbuzní na něho však naléhali, a tak nakonec nabídku přijal. Giuseppa mu řekla: „Odevzdávám vám ho. Když bude třeba, můžete ho i zbít.“

Dva roky, které Francesco strávil s Caccavou, znamenaly pro chlapce přínos. Byl velmi usilovným studentem. Ani zdaleka to však nebyly nejpříjemnější roky jeho života. Spolužáci si z nového ostýchavého kolegy často utahovali. Jedno děvče napsalo vášnivý milostný dopis a chlapci ho strčili do kapsy Franciscova saka. Potom začali pokašlávat, aby upoutali učitelovu pozornost.

„Co se stalo?“ zeptal se Caccava. „Francesco!“ „Co je s ním?“ „Francesco se zamiloval.“ „Je to pravda?“ zeptal se učitel Francesca. „Není to pravda,“ odpověděl Francesco. Mezitím chlapci ukázali na jeho kapsu. „Nelži.“ „Říkám pravdu.“ „Varuji tě, že tě zbiji.“ „Učiňte, jak se vám zlíbí. Nic jsem neudělal.“ Caccava mu prohledal sako a našel milostný dopis. „Jak se chceš stát mnichem? Jsi lhář,“ a začal Francesca bít. Chlapec se pokoušel schovat pod lavic, ale před krutým zbitím neunikl. – Druhý den se děvče učiteli přiznalo. Shodil ji dolů ze schodů.

O mnoho roků později Otec Pio vzpomínal: „Chudák Caccava, jak mu to všechno bylo líto, ale nikdo už nemohl vymazat ty černé a modré fleky, které mi udělal na těle.“

Spolužáci používali Francesca jako terč kanadských žertíků, ale když potřebovali mluvčího, spoléhali se na něho, zvláště když chtěli získat nějaké výhody. Jednou měli ve škole dvoudenní prázdniny, ale chlapci si stěžovali, že celý čas ztratí cestováním. Požádali Francesca, aby zařídil ještě den navíc. Francesco ve své nesmělosti váhal, jestli má o to požádat, ale nakonec se odhodlal a zařídil pro ně ještě jeden volný den.

V období, kdy byl Francescovým učitelem Caccavo, celá rodina svorně pracovala, takže Francesco měl dost času na učení. Otec byl ve Spojených státech. Matka a sestry pracovaly na polích v Piana Romana. Když Francesco nebyl ve třídě, zůstával doma a učil se. Matka mu navařila a on sám se najedl.

Jednou mu matka připravila speciální oběd, *zucchini alla parmigiana* a hrozny. Francesco od-sunul *zucchini* stranou, jako by byly jedovaté, a snědl pouze hrozno. Když si toho později matka všimla, rozplakala se. Po mnoha letech Otec Pio vzpomínal: „Kdybych byl věděl, že to matku tak raní, byl bych zhltnul všechny *zucchini*, ale naneštěstí jsem si to uvědomil až tehdy, když se pustila do pláče.“

Přátelé se ho pokoušeli odlákat od učení a volali ho, aby si s nimi hrál. On však pokaždé odpovídal: „Později, trochu později.“

Protože měl Francesco otce v New Yorku a matku se sestrou celé dny v Piana Romaně, nebyl vždy vzorem poslušnosti. Nebyl sobecký ani falešný, ale když si vzal něco do hlavy, neznal žádné překážky. Chtěl jet se školou na pouť do svatyně Panny Marie do Pompejí. Věděl, že matka mu to nikdy nedovolí. A tak se rozhodl sám.

Když se Grazio o cestě dozvěděl, napsal Giuseppe ostrý dopis. Ta ho přečetla Francescovi a on otci odpověděl: „Když si stěžuješ matce na mou cestu do Pompejí, máš úplnou pravdu. Musíš si však uvědomit, že budoucí rok – dá-li Bůh – se pro mě skončí všechny prázdniny a radovánky, protože odtud odejdu za lepším životem. Je pravda, že jsem utratil trochu peněz, ale teď slibuji, že je studiem vydělám.“ Když si přečteme esej, kterou napsal Francesco jako desetiletý, získáme krásný obraz o tom, jak pracovala jeho mysl. Název úvahy je *Kdybych byl králem*.

„Ach, kdybych byl králem! Jaké krásné věci bych dělal. Především bych byl vždy nábožným králem, tak jako jsem nyní a doufám, že vždy i budu. V první řadě bych bojoval proti rozvodům, po kterých touží mnozí zkažení lidé, a dbal bych na to, aby se svátost manželství lépe zachovávala.“

Podívejte, co se stalo s Juliánem Odpadlíkem, který byl statečný, umírněný a cílevědomý. Dopustil se velké chyby tím, že zapřel křesťanství, ve kterém byl vychován. Měl v úmyslu oživit po-hanství. Ale mrhal časem, protože dostal ohavné jméno Odpadlík. Já naopak bych se snažil své jmé-no proslavit tím, že bych vždy kráčet cestou opravdového křesťana, a běda těm, kteří by se po ní kráčet nerozhodli! Okamžitě bych je potrestal buď uvězněním nebo potrestáním nebo odsouzením na smrt. Mým pravidlem by byl příkaz Alexandra Severa: „Jednejte s jinými tak, jak byste chtěli, aby oni jednali s tebou.“

Během své vlády bych často navštěvoval provincie, aby se v nich zlepšila administrativa, a všude bych nechal pomníky, a postavil bych krásné památky, jako například brány, silnice, arény, knihovny, sochy, divadla a mnoho jiného. Byl bych přátelský, laskavý a dodržoval bych zákony. Jed-nal bych jako obyčejný člověk, kterého bych vyslechl, a oblékal bych se jednoduše, nosil bych oble-čení, které ušily ženy doma. Všichni největší spisovatelé by byli mém dvoře vítaní a všichni mistři řečnictví by dostávali dobré mzdy. Podporoval bych umění a řídil se Vespasiánovou zásadou: „Pouze přítel lidstva je hoden vládnout nad druhými.““

fra Pio

Ve Francescově životě nastal obrat, když mu bylo asi patnáct roků. Předtím často vyprávěl rodičům, faráři donu Salvatoru Pannullovi a strýčkovi Pellegrinovi o své touze stát se knězem. Na jeho rozhodnutí měl silný vliv kapucínský bratr Camillo.

Kapucíni jsou jednou ze tří vrstev františkánského řádu. Byli založeni v Itálii roku 1528 jako nezávislá skupina františkánů, aby obnovili původní interpretaci řehole, kterou napsal roku 1209 svatý František z Assisi.

Dnes tvoří téměř 13 tisíc kapucínů čtvrtý největší řád kněží a bratrů na světě. Kapucíni nejsou mnichy. Mnich je člověk, který je natrvalo zařazen do svého kláštera. Všichni františkáni včetně kapucínů jsou fráteri. Doslova to znamená „bratři“. Svatý František chtěl založit bratrstvo, ne klášterní skupinu mnichů. Ani Francescovi rodiče si zřejmě neuvědomovali rozdíl mezi mnichem a fráterem. Kapucíni málokdy opraví nesprávně informovaného člověka. V našich myslích se zabýváme důležitějšími problémy.

Když byl Otec Pio mladým mužem, kapucíni ještě chodili po „kvestě“. To znamená, že chodili po žebrotě s batohem na zádech. Bratr Camillo, který byl umístěný v kapucínském noviciátu v Morconě, chodil po kvestě v Pietrelcině.

Francescovi se velmi zalíbil v hnědém hábitu s bílou šňůrou, s bosýma nohama a sandály, a hlavně s bradkou. Kapucínská bradka je raritou v náboženských řádech. Od doby založení tohoto řádu je bradka jedinečnou ochrannou známkou kapucínů – františkánů. Žádná jiná skupina františkánů nenosí bradku.

Strýček Pellegrino se nabídl, že pomůže Francescovi dostat se do kapucínského řádu, a napsal otci provinciálovi do Foggii. Ale noviciát, první stupeň ve formovacím procesu po střední škole, byl obsazený. Otec provinciál řekl, že Francesco bude muset čekat.

Pellegrino neviděl důvod, proč by měl Francesco čekat, a nabádal ho, aby vstoupil do jiného řádu v Montevirgine, kde byl podle něj řeholní život o mnoho lepší. Francesco však okamžitě odpověděl: „Ne, nechci tam jít, protože nemají bradku.“

Potom se ho Pellegrino pokoušel přesvědčit, aby vstoupil do komunity v Sant' Angelo a Capolo. Znovu naléhal, že by měl Francesco vstoupit do skupiny, která žije lepším životem než kapucíni. Francesco mu položil jedinou otázku: „Nosí bradku?“ Odpověď byla záporná. Francesco opět pohotově dodal: „V tom případě nejdu.“

Pellegrino začínal ztrácet trpělivost a doporučoval mu další větev františkánského řádu, „kteří nejsou takoví jako fráteri v Morconě, co připomínají mnoho souchotinářů“. Zavrčel na Francesca: „Přestaň už s těmi řečmi o bradce.“ Později Otec Pio vzpomínal: „Měl jsem utkvělou představu o bradce bratra Camilla, a nikdo nemohl zchladit moje nadšení.“

Po několika měsících přišel od provinciála přijímací list. Vynořila se však další překážka, kterou bylo třeba překonat. Těsně předtím, než měl Francesco odejít do Morcony, závistivý ministrant napsal anonymní dopis donu Pannullovi, Francescovovu pastýři v Pietrelcině, ve kterém Francesca obvinil, že se miloval s dcerou přednosta stanice v Pietrelcině. Francesco to děvče vůbec neznal.

Dopis odevzdali donu Pannullovi krátce předtím, než měl Francesco odejít do Morcony. Don Pannulli se bavil o dopisu s dalšími faráři, ale Francescovi o něm nic neřekl. Bez jakéhokoli vysvětlení vyloučil Francesca ze všech náboženských služeb. Nemohl ministrovat, nemohl nosit rochetu, dokonce ani procházet kolem zákristie.

Mezitím don Pannullo určil kněze, který měl Francesca sledovat, jestli se setkává s děvčetem. Francesco si lámal hlavu nad tím, proč kněz takto změnil postoj. Dospěl pouze k jedinému závěru: „Zřejmě je to zvykem před tím, než někdo vstoupí mezi faráře.“

Uplynul asi měsíc. Nakonec kněz podle rozboru rukopisu odhalil viníka a chlapec se přiznal.

Přestože Otec Pio na tento incident nikdy nezapomněl, necítil k chlapci nevraživost. Svému duchovnímu vůdci řekl: „Modlil jsem se za ty, kteří mě očerňovali, a nadále se budu za ně modlit. Nejhorší, co jsem občas řekl, bylo toto: Pane, pokud je třeba je zbít, aby se obrátili na víru, tak to učiň, ale pouze pokud jim to bude k užitku.“

Těsně předtím, než měl Francesco vstoupit do kláštera, velmi zeslábl. Prohlédl ho lékař, který se obával, že by mohl mít tuberkulózu, ale zjistilo se, že je náchylný k zánětu průdušek. O šedesát pět let později to byla také bezprostřední příčina jeho smrti.

V té době zažil zjevení, které bylo předeherou k jeho celoživotnímu zápasu s ďáblem. Právě dostal svatě přijímání a zdálo se mu, že je v obrovské a nádherné hale. Na jedné straně bylo mnoho velmi krásných lidí. Na druhé straně byli lidé s ohavnými tvářemi. Francesco se nacházel uprostřed. Zjevil se mu Ježíš a vzal ho podpaží. Z druhého konce haly se k němu blížil obrovský netvor, který ho chtěl sežrat, ale náš Pán ho upokojil. Když byl netvor úplně u něj, srazil ho na blesk na zem a netvor s příšerným řevem zmizel. Ježíš řekl Francescovi: „To je ďábel, proti kterému budeš muset bojovat.“ Zjevení se potom rozplynulo.

Přibližně v té době zřejmě zažil i další zjevení, když byl spolu s jinými chlapci na procházce s donem Pannullim. Najednou se zastavil a řekl: „Jaká krásná vůně! Cítím kadidlo a slyším zpěv fráterů.“ Ukázal přesně na místo, kde byl později postaven kapucínský klášter a kostel. Toto proroctví se splnilo roku 1928, když tam Luigi kardinál Lavitrano posvětil základní kámen kláštera a kostela.

Těsně předtím, než Francesco 6. ledna 1903 odešel do Morcony, požádal matku o požehnání: „Moje drahé dítě,“ řekla, „srdce mi krvácí, ale svatý František tě volá, a tak musíš jít.“

Tehdy byl jeho otec v Americe. Francesco mu napsal: „Nedělej si starosti o mého bratra. Plní si povinnosti a k matce je stále laskavý. To samé platí o mých sestřích. Matka s bratrem se o ně starají.“

Františkánský hábit dostal v Morconě 22. ledna ve věku patnácti let. Dostal jméno Pio podle papeže Pia V. Až do vysvěcení do kněžského stavu mu říkali *Fra* (bratr) Pio.

22. ledna ho uvedli do novicovského stavu v kapucínském klášteře v Morconě. Tak se začalo jeho duchovní formování, pravda bez závazné povinnosti zůstat v řádu. Nyní byl kapucínem, naplno žil františkánským životem, konečně i s bradkou.

Dostal tradiční hnědý řádový hábit se sandály a tenkou bílou šňůru namísto opasku. Dostal i „cappuccio“, kutnu, kapucu. Kapucínská kapuce je tak charakteristická, že děti v Camerině, kde tento řád vznikl, nazvaly tuto novou skupinu „*Cappuccini*“, lidé s neobvyklými kapucemi“.

Za rok poprvé legálně, i když jen dočasně, slíbil věrnost Bohu, když spolu se spolužáky slavnostně přísahal, že bude žít tři roky v chudobě, ctnosti a poslušnosti podle zásady svatého Františka z Assisi. Během těchto roků pokračoval v obvyklém seminárním studiu na kněze na vysokoškolské úrovni se specializací na filozofii.

Toto období „prosté služby Bohu“, jak je nazývají, bylo poznamenáno návratem jeho předcházející tělesné slabosti. Někdy mu bez zjevné příčiny vystoupila teplota až na 125 stupňů Fahrenheita (52 stupňů Celsia). „Žádným běžným teploměrem se nedala Otci Piovi změřit teplota,“ řekl Otec Michaelangelo, kapucín, který s ním bydlel. „Museli jsme použít teploměr do koupele. Jednou jsem byl při tom, když mu lékař chtěli změřit teplotu, ale Fra Pio řekl: „Ne, teploměr praskne!“ Ale lékař si to chtěl ověřit, a tak mu ho dal. Rtuť v okamžiku vyletěla nahoru, ozvalo se „Prásk!“ a teploměr se vzápětí rozbil. Teplota se mu nedala změřit.“

Co znamenaly ty vysoké horečky? Jeden lékař se ho zeptal na jejich původ. Otec Pio mu odpověděl: „Vy jste lékař. Vy mi to řekněte!“

Otec Michaelangelo pokládal vysoké horečky za vnější projev utrpení Fra Pia. Možná to tak bylo, ale dá se to přijmout jako vysvětlení? Lékař to vysvětlit neuměl, takže můžeme pouze hádat.

Možná nám vysvětlení nabídl právě Otec Pio. Často psával „o ohni, který spaluje celou moji bytost“. Psával o „tajemném ohni, který jsem cítil ze svého srdce a který jsem nedovedl pochopit“. Ten oheň byl pro něj tak živý, jak sám říkal, že „jsem cítil potřebu položit na něj led, abych uhasil ten plamen, který mě spaluje“.

Později doktor Cardone vzpomínal, jak vyšetřoval Fra Pia krátce po skončení jeho novicovského roku. „Lékaři určili diagnózu – plicní tuberkulóza,“ řekl, „a dávali mu jen několik měsíců života. Ale když jsem ho vyšetřil, velmi rychle a správně jsem dospěl k opačnému závěru. Ano, byl zsláblý a úplně vyčerpaný od postu, nespavosti, od svých asketických a kajících zažitých způsobů a neustále působícího zánětu průdušek, který si přivodil na venkově, v kůlně v Piana Romana, kam se chodíval modlit. To je ale úplně jiný příběh, který nemá nic společného s tuberkulózou. Tím spíš, že když dostal tuberkulinové injekce, reakce byly vždy negativní. Kdybych měl co do činění s tuberkulózou, nyní bychom o něm už nevyprávěli. Spolu s jeho strýcem jsem ho dokonce vzal na konzultaci do Neapole k profesorovi Castellinovi, tehdy velmi známému lékaři, a on také vyloučil tuberkulózní původ nemoci.“

Doktor Cardone léčil Fra Pia tři roky. „Zpočátku byl úplně vyčerpaný, a tak jsem ho léčil,“ řekl lékař, „potom se zotavil a vrátil se do svého kláštera.“ Lékař prohlásil, že během vyšetření Fra Pio „vypadal stejně normálně jako každý jiný bratr a nevyznačoval se ničím zvláštním“.

Roku 1907 vyřkl Fra Pio slavnostně řádové sliby, kterými se s konečnou platností oddával Bohu jako kapucín. „Já, Fra Pio, slibuji a přísahám všemohoucímu Bohu, blahoslavené Panně Marii, našemu svatému Otci Františkovi, všem svatým a vám, otče, že budu každý den svého života zachovávat pravidla Menších bratří, potvrzená papežem Honoriem, že budu žít v poslušnosti, bez majetku a v čistotě.“ I když nikdy nepochyboval o vlastním rozumu, nyní měl i potvrzení od Církve, že je tam, kam patří. Udělal rozhodný krok s písní v srdci a nikdy toho nelitoval.

Po vykonání slavnostního slibu odešel do studijního domova v San Marco la Carola, kde dokončil studium filozofie.

Odsud odešel do Serracapriola v provincii Foggia a začal čtyřleté studium teologie. Jedním z jeho profesorů byl Otec Agostino, který se později stal jeho duchovním rádcem, a zdrojem velkého množství informací o celém životě Otce Pia.

Znovu se mu však zhoršil zdravotní stav, a představení ho pustili na dovolenou, kterou strávil s rodinou v Pietrelcině. Asi sedm roků před vysvěcením na kněze a po něm Fra Pio pendloval mezi klášterem a rodičovským domem. Když byl doma, dával mu hodiny jeho starý přítel don Pannullo.

Otec Pio

Fra Pia vysvětili do kněžského stavu v kapli arcibiskupa Beneventa v pátek 10. srpna 1910. Od tohoto dne byl známý jako Otec Pio. Odoláme pokušení přednášet kázání při jeho svěcení, které bylo ozvěnou v období věčného volání, a proto ho Otec ustanovil do kněžského úřadu svého syna Ježíše Krista. Připomeneme jen tolik, že matka Otce Pia Giuseppa se této slavnosti zúčastnila spolu s jeho bratrem a sestrami. Otec byl ještě stále v New Yorku a nemohl si dovolit další cestu domů.

Od chvíle, kdy Francesca vysvětili, ho Giuseppa už nikdy neoslovila křestním jménem. Navždy byl pro ni Otec Pio. Naléhala na něj, aby mu mohla pokaždé políbit ruku, což je v jižní Itálii stále ještě rozšířeným zvykem. Pokoušel se jí v tom zabránit, ale vždy se jí podařilo chytit mu ruku dřív, než ji stačil odtáhnout.

„Nejdříve ti políbím ruku za tetu Libru (první polibek),“ říkala, „potom za tetu Pellegrinu (druhý polibek), za tetu Philomenu (třetí polibek),“ a tak dále za tucet tet a kmoter. A nakonec řekla: „A nyní, Otče Pio, ti políbím ruku sama za sebe.“

Tehdy ji zastavil. Vymrštil ruce do vzduchu a zvolal: „Co to má znamenat? Syn má políbit ruku matce, a ne matka synovi.“

Instinktivně si vybíráme pěkné zážitky spojené s takovouto velebnou událostí, ale zřejmě už nikdy nebudeme moci přidat něco mimořádného k těmto skromným detailům o jeho vysvěcení. Není třeba však z toho dělat tragédii. Všechno, co Otec Pio od toho roku učinil a co jiní udělali jemu, představuje tolik meliva, že by to mlýn žádného spisovatele nestihl semlít ani za celý jeho život.

Když Otce Pia vysvětili na kněze, jeho život byl symfonií, jednoduše upravenou a příjemnou na poslech. Ale od vysvěcení roku 1910 až do smrti roku 1968 už ta symfonie nabývala wagnerovskou složitost. Dychtivě toužil po Bohu, ale poněvadž byl přesvědčený o vlastní neužitečnosti a bezcennosti před Bohem, úpěnlivě se dožadoval smrti, která by byla úlevou v této agónii.

Na začátku kněžského života se uměl do modliteb tak pohroužit, že jeho mše trvala téměř tři hodiny. Lidé si na něho popravdě stěžovali a nazývali ho „bláznivým mnichem“. Vídal svého strážného anděla a rozmlouval s ním, ale po odpuzujících ďáblových pokušeních a své posedlosti ďáblem zůstával často zraněný a krvácel.

Už roku 1910 se mu na těle objevily viditelné jizvy, rány ukřižovaného Krista, ale ty pro něho byly zdrojem rozpaků a zmatku.

„Cítím se jako zdrcený, drahý otče,“ napsal svému duchovnímu vůdci, „a nedovedu nalézt žádné místo, kde bych se skryl. Je mi zle a bolí mě srdce, přemáhá mě sklíčenost. Už nemohu dál. Zdá se mi, že se nitka musí každou přetrhnout, ale ta chvíle nikdy nepřijde.“

Brzy po vysvěcení poslali Otce Pia studovat duchovní výřečnost k Otcí Agostinovi. Potom ho znovu začalo trápit zdraví. Nemohl sloužit mši. Dvacet jedna dnů nejedl nic kromě svatého přijímání. V doprovodu představeného navštívil lékaře v Neapoli, ale ti mu pomohli velmi málo anebo vůbec ne.

Po několika týdnech k překvapení všech byl opět zdravý jako ryba a odešel do Pietrelciny. S malými přestávkami tam zůstával až do roku 1916. Takřčeným oficiálním důvodem odchodu do Pietrelciny byl zdravotní stav, ale skutečný motiv se nikdy nedozvíme. „Kdybych vám řekl, proč mě Pán chce mít v Pietrelcině, ztratil bych lásku k Bohu.“

Ve Venafre jen málokdo odhalil tu Božskou alchymii, která proměňovala tělo i duši mladého kapucínského frátera. Ale jeden člověk to věděl, Otec Agostino, jeho provinciální představený a později duchovní vůdce. Začal si psát o Otcí Pioví deník. Mezi jiným v něm uvedl:

„V listopadu roku 1911 jsme si s Otcem Evangelistou (představeným) všimli prvních nadpřirozených jevů. Byli jsme v jeho přítomnosti několikrát, když se dostal do extáze, a mnohokrát, když na něj útočil ďábel. Zapsal jsem si všechno, co jsem zaslechl z jeho úst během těchto extází, i to, jak útoky ďábla probíhaly. Ve Venafre a v Pietrelcině jsem byl svědkem několika extází, ve kterých se mu zjevil Ježíš, Panna Maria a jeho anděl strážný. Extáze trvaly hodinu i déle. Měl vidění serafínského otce svatého Františka. Nebeským vidinám obvykle předcházely vidiny ďábelské. Satanáš se mu zjevil v podobě divokého zvířete, muže, ženy, řádového bratra. Někdy ďábel nabyl podoby svatého Františka, Panny Marie, kříže. Otec Pio velmi brzy odhalil ďábelský trik a bránil se mu tím, že vzýval nejsvětější jméno Ježíšovo. Po ďábelských zjeveních se Otec Pio dostal do extáze s vidinami Pána, Panny Marie, svatých a svého anděla strážného, který v nich nikdy nechybě.“

Duchaplný Otec Agostino nejenže zaznamenal vlastní postřehy, ale svědomitě zapsal všechno, co Otec Pio říkal v extázích. V průběhu dne Otec Pio na hodinu nebo dvě opakovaně přestával vnímat každého a všechno okolo sebe.

Italština, kterou se Otec Pio modlil, je velmi vznešená. Modlitby tvoří část Diaria, deníku Otce Agostina, které vydaly kapucíni v San Giovanni Rotondo.

Otec Agostino takto přepsal modlitbu Otce Pia, kterou nepozorovaně vyslechl během jeho extáze 12. prosince 1911:

„Ježíši můj, jak nádherný se mi jevíš dnes ráno. ... ale řekni mi, Pane můj, jsi v mém srdci? Přijal jsem tě toto ráno? Ano? ... A kdo mi dal přijímání? ... Můj otec? ... On mi vždy dává přijímání! ... Když se ho zeptám, vždy mi odpoví: „Dal jsem ti Nejsvětější svátost těmato nehodnýmá rukama“. ... Ale, Ježíši můj, musím se ho ptát? ... Řekneš mi pravdu? ... Víím, že nelžeš. ... Říkáš ano vlastními ústy? ... Ale Ježíši, jaké znamení mi to dáváš? ... Kdo mě volal? ... On mě volal! Spal jsem? Co mi to řekl? ... „Pio, vidíš Ježíše v mých nehodných rukou?“ ... Ach, Ježíši můj, odpusť mi. Už tě cítím v srdci tak, jako tě cítili učedníci u Emauz. ... Cítím tě. ... I všechnu tvou laskavost. ... Už jsem uhasil žízeň po tobě. ... Ach, drahý můj Ježíši. ... Jak bychom mohli žít bez tebe? ... Přijď častěji, Ježíši můj. ... Pouze ty jediný můžeš vlastnit moje srdce. ... Sladký můj Ježíši, láska k tobě mi pomáhá kráčet dál. ... Děkuji ti ... Nashledanou.“

Otec Agostino zaznamenal i druhou modlitbu Otce Pia v ten samý den:

„Ježíši můj, proč se mi jevíš dnes ráno takový velmi mladý? Najednou jsi takový malý. Můj anděle strážný, vidíš Ježíše? ... Pokud ano, pokloň se mu. ... To nestačí. ... Polib mu rány. ... Ano? ... Můj dobrý andělíčku strážný! ... Jsi takový vážný. ... Jak ti mám říkat? ... Jak se jmenuješ? ... Ach, anděle můj, promiň mi to. Požehnej Ježíše za mě. ... Ježíši můj, ach, Ježíši můj, proč jsi takový malý? ... Jen mi to řekni. ... Pojď ke mně blíž. ... Řekni mi, umíš mluvit? ... Jsi takový malý. ... Řekni mi, Ježíši, dostal jsem dnes ráno přijímání? Ano? ... Kdo mi ho dal? ... Ach, vždy mi ho dává on! ... Když se ho zeptám, vždy mi odpoví stejně: „Já jsem ti dal přijímání!“ ... A říká to dokonce i francouzsky: *Petit enfant*. ... *Petit enfant*! ... Ale, Ježíši můj. ... Jaké znamení mi to dáváš? Zavolal mě. ... Ale proč jsem spal? ... Mluvil jsem s tebou! ... A co mi to říkal? Prikázal mi. ... Ale jak to řekl? ... „Pio, vidíš Ježíše? Prikazuji ti ve jménu Ježíše Krista, jehož tělo držím v rukách, abys přijal přijímání!“ ... Ach, ano, Ježíši můj. ... Je tu i nějaké jiné znamení? Byl tu i anděl strážný, který před sebou držel malý talířek. Ach, děkuji, Ježíši můj! Děkuji ti! A nyní se už vrať do svého domova, Ježíši můj!

Ach, moje milá Matko (*Mamma*). ... Moje krásná milá Matko! ... Ach, jak máš krásné oči. ... Měl jsi pravdu, Ježíši. ... Ano, jsi krásná. ... Kdyby neexistovala Víra, lidé by tě prohlásili za bohyni. ... Tvé oči jsou mnohem jasnější než slunce. ... Jsi tak krásná, moje milá Matko. Nabízím ti slávu, miluji tě, pomoz mi. ... Je-li to vůle Boží, abych tam šel, tak mě potěš, moje drahá, milá Matko. Ježíši můj... už není čas. ... Nashledanou. ... Chci tě vidět tam nahoře. ... Jaké to musí být na nebesích, když na zemi může být tak dobře. Nashledanou, sladký můj Ježíši. Nashledanou. ... Tvá láska je mi oporou. ... *Arrivederci*! Nashledanou.“

Člověk by možná dostal chuť učit se italsky, když už pro nic jiného, tak proto, aby si přečetl celé *Diario*. Ale to je jen jeden z nástrojů, kterými můžeme změřit hloubku duchovnosti Otce Pia. Kapucíni v San Giovanni Rotondo vydali i *Epistolario*, 1377-stránkovou knihu, která obsahuje většinou dopisy Otce Pia jeho duchovním rádcům a jejich dopisy jemu, a kromě toho ještě 176-stránkový úvodní životopis a dodatek s kopiemi několika dopisů Otce Pia.

Tím, že si duchovní vůdci vynutili Otcovu poslušnost, vymámili z něho popis nejintimnějšího nitra jeho duše. Tak jako modlitby, které zapsal Otec Agostino, i dopisy v *Epistolario* potřebují básníka a filologického génia, aby zachytil jejich vznešenost. Opět se zde budeme spokojit s naším skromnějším překladem.

I když Otec Agostino byl Otcí velmi blízký, až do roku 1922 byl jeho duchovním vůdcem Otec Benedetto. Otec Pio si s oběma kněžími často dopisoval. Při jedné příležitosti se Otcí Benedettovi světil:

„To, co mě bolí nejvíce, milý Otče, je pomyšlení na Ježíše v Nejsvětější svátosti. Před tím, než se s ním ráno spojím při svatém přijímání, cítím, že mé srdce přitahuje nějaká nadpřirozená síla. Před tím, než ho přijmu, tak moc po něm toužím a prahnu, že téměř umírám úzkostí, zvláště když se s ním nemohu spojit pro nemoc. Něco mě pohání vpřed, abych přijal jeho tělo. Tento hlad a žízeň se ustavičně stupňují a neutiší se ani tehdy, když ho ve svátosti přijmu.“

V těchto dopisech nacházíme základní kámen autentičnosti tohoto muže, jeho vášně k Ježíši v Nejsvětější svátosti. Toto bylo jádrem jeho osobní duchovnosti a hnací silou jeho duchovního úřadu.

„Jaký je to oheň, který spaluje mou bytost? Otče můj, když nás Ježíš činí tak šťastnými na zemi, jaké to bude na nebesích? Proto se ptám sám sebe, zda existují lidé, kteří necítí, jak jim hrud'

spaluje Božský oheň. ... Já to vidím jako nemožné, zvláště pokud to jsou kněží nebo řeholníci. Možná říkají, že ten oheň necítí, protože je jejich srdce větší než moje. Pouze na základě takového neškodného zdůvodnění se mohu s nimi spojit, abych je nemusel obvinít z toho, že jsou hanebnými podvodníky."

18. dubna 1912 napsal další dopis, který odhaluje jeho důvěrné spojení s Bohem.

"Na konci mše jsem zůstal ještě chvíli s Ježíšem, abych mu vzdal díky. Ach, jaký to byl dnes ráno příjemný rozhovor. I kdybych vám chtěl o tom říci všechno, nemohl bych. Bylo v tom cosi takového, co se nedá přetlumočit do lidské řeči bez toho, aby to neztratilo hluboký nebeský smysl. Už tam nebyla dvě bijící srdce, ale jen jedno. Moje se vytratilo jako kapka vody, co se ztratí v moři. Ježíš byl jeho rájem, jeho králem. Moje radost byla tak intenzivní a pronikavá, že jsem se už nedovedl ovládat. Slzy mi zaplavily tvář. Ano, Otče, když ráj zatopí srdce, člověk nemůže pochopit, že to zarmoucené, vypovězené, slabé a smrtelné srdce nevydrží bez nářku. Ano, opakuji, pouze radost mi naplnila srdce a právě z radosti jsem musel tak dlouho plakat. Ať žije Boží vězeň!"

Když my, obyčejní lidé, čteme takové dopisy, mohli bychom mu závidět – dokud se nedovíme o ceně, kterou musel zaplatit. Jak sám řekl, jeho utrpení se dalo přirovnat „k tomu, které zakusili mučedníci, když je zaživa upálili nebo brutálně zavraždili za to, že podávali svědectví o své víře v Ježíše Krista".

"Někteří lidé," napsal, „budou pokládat toto přirovnání za nadsazené, ale já vím, co říkám. Pokud jde o tyto nedůvěřivé lidi, rád bych požádal štědrého Boha, aby jim dopřál zažít něco takového na vlastní kůži."

Mučednictví, o kterém hovoří, mu přivodila jeho touha být s Bohem a na druhé straně pocit jeho nicotnosti před Bohem. „Kdybych věděl, že můj další život tady na zemi bude mít nějakou hodnotu, smířil bych se s tím a pokorně bych snášel břemeno, které mi přináší. Ale bojím se a můj strach je opodstatněný, že kdybych možná nesplnil své kněžské poslání, že tím vlastně promarním Boží milost, kterou mi udělil biskup, když na mě položil ruce při kněžském svěcení."

Jediným vysvobozením, jež si dovedl představit, byla smrt. „Skrze slitování Boha proměněného v člověka," prosil úpěnlivě se svou duchovní sestrou Raffaelinou, „přinut se požádat Nevěstu duší, aby přetrhla řetězy, které mě drží v tomto těle. Když to neučiníš, uděláš ze sebe mého vraha. Zůstanu v těchto modlitbách sám a moje modlení nebude nikdy vyslyšeno."

Drobnou úlevou byla pro něho spřízněnost s andělem strážným. „Tyto bytosti z nebes," napsal Otci Agostinovi, „mě neustále navštěvují." Svého anděla strážného nazval „věrným společníkem z mládí".

Jeho anděl byl poslem, který běhal od Božího trůnu k němu a zase nazpět. Když se ho jeho duchovní děti ptaly, jak se s ním mohou spojit, Otec Pio jim obvykle odpovídal: „Pošlete svého anděla strážného." Občas se ho lidé ptali, zda nedostal nějakou zprávu od jejich anděla strážného. „Myslíte si, že je tak nevěrný jako vy?" odpověděl.

Když Otec Dominic Meyer jel poprvé do San Giovanni Rotondo, pokládal taková tvrzení za projevy bujné fantazie. Otec Dominik byl kapucínský kněz, profesor dogmatické teologie, který se stal zvláštním anglickým tajemníkem Otce Pia. Když poznal Otce Pia a potkával jednoho za druhým lidi, kteří dostávali poselství prostřednictvím andělské telepatie, jež se potvrdila sérií událostí, začal věřit. Neváhal zopakovat stížnost, kterou přednesl Otec Pio se zdánlivě vážnou tváří. Jednou mu Otec Dominic řekl: „Otče, vypadáte unavený. Nevyspal jste se v noci dobře?" Otec odpověděl: „Anděl strážný mi celou noc nedovolil zamhouřit oka, přinášel mi jednu zprávu za druhou."

Jistý důstojník královského vojenského letectva Otci Dominikovi napsal: „Byl bych velmi rád, kdybyste poděkoval Otci Piovi za to, že mi pomohl na cestě domů. V neděli 18. dubna jsem byl na půli cesty mezi Avignonem a Lyonem, jezdil jsem už celý den a byl jsem velmi unavený. Požádal jsem svého anděla strážného, aby poprosil Otce Pia o pomoc, a už za deset minut jsem seděl v autě, které mě zavezlo až do Paříže. Ale když jsem se tam dostal, měl jsem pouze padesát nebo šedesát lir, a pokoušel jsem se prodat hodinky, abych si mohl koupit lístek do Calais a dobře se najíst. Znovu jsem poslal svého anděla strážného za Otcem Piem s prosbou o pomoc, abych prodal hodinky za slušnou cenu. V průběhu patnácti minut jsem dostal darem dva tisíce franků s tím, abych ty peníze věnoval katolické charitě v Anglii, až si to budu moci dovolit. Otec Pio určitě vyhovuje žádostem v plném rozsahu. Dosud stále mám své hodinky. Poděkujte mu za mě, Otče, prosím vás."

Když poslouchám stovky podobných příběhů, které vyprávějí zodpovědní a rozumní lidé, přikláním se k názoru, že je jim třeba přisuzovat nějaký význam.

Otcův anděl strážný nebyl pouze věčným společníkem za jeho mládí. Jeho anděl mu i diktoval dopisy ve francouzštině a četl mu dopisy od Otce Agostina, napsané francouzsky.

Otec Pio nikdy nestudoval řečtinu ani francouzštinu, ale čas od času napsal svému duchovnímu rádcovi v těchto jazycích. Když se to stalo poprvé, Otec Agostino projevil údiv nad tím, že dostal dopis ve francouzštině, a zeptal se Otce Pia, kdo ho tu řeč naučil. Otec Pio vtipně odpověděl: „Pokud jde o vaši otázku týkající se mé znalosti francouzštiny, odpovídám spolu s Jeremiášem: Ah, já tou řečí mluvit nedovedu."

Otec Agostino nebyl naivní, ale vysvětlení Otce Pia přijal. Napsal: „Otec neumí řecky ani francouzsky. Jeho anděl strážný to všechno vysvětlí a Otec mi perfektně odpovídá."

I don Pannullo, farář Otce Pia v Pietrelcině, byl zvědavý na jeho dar jazyků. Napsal: Zeptal jsem se Otce Pia, jak může číst a rozumět řecky, když nezná ani abecedu, a on mi odpověděl: „Pros-
tě tak, že můj anděl strážný mi všechno vysvětlí.“

20. září 1912 napsal Otec Pio dopis s nádechem humoru Otcí Agostinovi: „Pokud je poslání andělů strážných velké, tak můj anděl strážný má určitě ještě větší poslání, protože je i mým tlu-
močnickem cizích jazyků.“

Jeho dopisy ve francouzštině rozzuřily ďábla. V dvoutisíciletých dějinách Církve neznáme nic podobného. Otec Pio to nikdy nevysvětlil, ale máme důkazové dokumenty, že se ďábel skutečně roz-
čertil. Na dopisech, které si vyměňovali Otec Pio s Otcem Agostinem, se objevily záhadné škaredé inkoustové mazanice. Na vlastní oči si můžeme prohlédnout kopii jednoho z takových dopisů v do-
datku k *Epistolariu*.

„(Don Pannullo) ví o našem boji s ďáblem. Navrhl mi, abychom byli spolu, až budu otevírat váš další dopis. Tak se i stalo, ale když jsme ho otevřeli, byl celý zastříkaný inkoustem. Může to být pomsta Barabyl? Nikdy neuvěřím, že jste mi poslal takový dopis, zvláště když dobře víte o mém špat-
ném zraku. Zpočátku se nám zdál dopis nečitelný, ale postavili jsme na něj kříž a proniklo na něj trochu světla, takže jsme ho mohli přečíst, i když s těžkostmi.“

Zmínka o zápasech Otce Pia s ďábly může vyvolat u osvíceneckého skeptika povýšenecký úšklebek. Každý se může vysmívat jeho tvrzení, že viděl našeho blahoslaveného Pána, Pannu Marii, anděly a svaté. Každý může nabídnout nerozumnou hypotézu, že Otec Agostino posílá dopisy již po-
stříkané inkoustem. Jak se ale dají vysvětlit ty tělesné úder, které přijímal, ty útoky, po kterých mu zůstaly na těle černé a modré fleky, až si jednou jeho spolubratři mysleli, že dům zasáhlo zemětře-
sení?

„Nedávno jsem zažil úplně hrůzostrašnou noc,“ napsal 28. července 1912, „od desáté večer, kdy jsem si lehl, asi až do páté ráno do mě mlátilo cosi příšerného.“ Po těchto úderech krvácel z úst.

„Skočili na mě,“ napsal zase jindy, „svalili mě na zem, velmi nelítostně mě bili, vyhazovali do vzduchu polštáře, knihy, stoličky a vykřikovali ta nejškaradnější slova.“

Otcí Piovi se protivilo mluvit o těchto útocích. Dělal to jen z náboženské poslušnosti. Ale i ta-
to poslušnost byla příčinou ještě zuřivějšího útoku. 14. října 1912 napsal Otcí Agostinovi:

„Ďábel mi pojednou začal navrhopat: „Ježíše potěšíš o mnoho víc, když přerušíš všechny styky se svým otcem. Je pro tebe velmi nebezpečný a způsobuje ti silné rozrušení. Čas je drahý. Nepromarnuj ho nebezpečnou korespondencí s ním. Radši věnuj tento drahý čas modlitbám za své zdraví, které je ve velkém nebezpečí.““

Otec Pio vyprávěl Otcí Agostinovi, jak se vyrovnal s tímto pokušením: „Odpověděl jsem mu zjevně sarkasticky. Řekl jsem mu, že uznávám svůj omyl, že jsem byl v zajetí klamného dojmu. Ře-
kl jsem mu, že si nemyslím, že jste jako duchovní rádce moc moudrý.“

Tato odpověď na ně určitě zaučinkovala – říkám, že na ně, neboť jich tam bylo víc, i když jen jeden mluvil – protože se na mě vrhli, proklínali mě a vyhrožovali mi, že mě zničí, když nezmě-
ním své rozhodnutí, pokud jde o vás. Je to válka, kterou proti mně vedou ještě i dnes. Ďábel ode mě vyžaduje, abych s vámi přerušil všechny vztahy a kontakty. A vyhrožuje mi, že když budu i nadále odmítat poslušnost, udělá mi něco takového, co by si člověk nikdy neuměl ani jen představit.“

Boj zuřil dál a dál. Znovu napsal svému duchovnímu rádci:

„Zápas s peklem se dostal do bodu, kde už dál nemůže pokračovat. Lod' s mou duší brzy po-
hltní vlny oceánu. Otče můj, já už skutečně nemohu jít dál. Cítím, jak se mi pod nohama propadává zem. Síly mě opouštějí. Umírám a v každém okamžiku svého života cítím najednou chuť všech smr-
tí.“

Nepřítel je velmi silný, a když vezmu v úvahu všechny okolnosti, zdá se, že k vítězství má
blíže můj nepřítel. Já ubožák, kdo mě vysvobodí z rukou tak silného, mocného nepřítele, který mi neposkytne ani chvilku klidu, ať už ve dne nebo v noci?

Je to vůbec možné, že by mě Pán nechal padnout? Naneštěstí si to zasloužím, ale může to
být pravda, že dobrotu našeho nebeského Otce musí porazit moje zlo? Nikdy, drahý otče. Znovu po-
cíťuji lásku k svému Pánovi, který roste jako obr v mém ubohém srdci. Opět v sobě cítím Víru a sílu zakřičet spolu se svatým Petrem: „Pane, zachraň mě nebo zahynu.““

Kdyby dopisy Otce Pia nebyly tak dojímavé a vznešené, jeho neustálé prosby o úlevu by na
nás působily únavně. Po sedmi měsících ještě stále opakuje to samé mučivé téma:

„Stále pouze temnota a trny, otče můj. Občas paprsek světla, občas kapka útěchy z vašich
dopisů, a potom všechno zahalí stíny ještě krutější než trny.“

Zaplavuje mě neutichající příval, a pokud je mi dopřána letmá, chvilková úleva, stihnu říci
jen Zdrávas, Maria. Stáčím se do sebe strachem a chvěním s otázkou na rtech: Co se mi stane nyní?

Dobře vím, že mě spaluje ukrutná žízeň po ještě větším utrpení a ustavičně cítím potřebu
neustále říkat Pánu: „Buď trpět, nebo zemřít.“ Anebo přesněji: „Stále trpět, a nikdy nezemřít.“

Ale tato vášnivá touha, drahý otče, mě naplňuje strachem, že nepochází od Boha, neboť pří-
roda se vzpírá proti utrpení a uniká před ním, když ho zakusí, i když touha po utrpení přetrvává. Mo-
je touha po utrpení je v protikladu k tomu, co mi diktuje rozum a k čemu mě nabádá Boží milost. To

je příčinou mučednictví, které mi rozjitřuje duši. Cítím se spojen s Bohem skrze svého ducha a svou vůli. Mé tělo a má podstata jsou na druhé straně, věčně nespokojené, a chtěly by se odtrhnout od kříže a od vůle Boží.

Může to být pravda, že Pán na mě nakonec seslal tuto bezútěšnost, kterou nyní prožívám? Odpovídal na moje naléhavé prosby milostí a nechá mě stále trpět a podílet se na utrpení Božského učitele? Ve svém posledním dopise jste mě ubezpečil, že je to tak. Nedovedu se ani jen představit, že můj současný stav je milostí. Zdá se mi, že je to trest z nebes, který si skutečně zasloužím.

Vím, že před Bohem není nikdo bez poskvrny, ale moje ohavnost se lidským rozumem nedá pochopit. Bůh odhrnul závoj, který zakrýval mou nečistotu. Nakonec mi před očima odhalil všechny mé skryté slabosti, a nyní vidím, že moje ohavnost je tak velká, že i mé šaty se třesou hrůzou z mé nečistoty.

Jak tedy mohu na to nemyslet, když mám před sebou neustále tento znetvořený obraz? Mým žalobcem není člověk, jemuž se mohu lehce omluvit za své jednání, ale Bůh, soudce, u kterého se nedá odvolávat, a mezi něho a mě se nemůže postavit žádný advokát. Ale, Bože můj, kéž bys mi neodepřel své milosrdenství."

Během těchto nekonečných masakrů Ježíšova zjevení nepřinášela Otcí Piovi žádnou úlevu. Pouze přilévala olej do ohně, protože mu dovoľovala vidět vlastní nicotnost ve světle Světla světa. „Je pravdou," napsal, „že moje modlitby si zaslouží spíše trest než odměnu, neboť svými nespočetnými hříchy naplnily Ježíše nevýslovným odporem."

Otec Agostino si myslel, že zápas Otce Pia s ďáblem trval jen osm roků, od roku 1910 do roku 1918, kdy řekl, že je ďábel poražen. Možná má pravdu, pokud má na mysli téměř každodenní ďáblovy útoky na Otce Pia. Ale Barablu ještě poražen nebyl. Tělesné útoky pokračovaly, i když jen sporadicky, až do jeho osmdesáti roků, kdy už byl starcem. Ani další projevy posedlosti ďáblem se neskončily. Právě naopak, ještě se zhoršily.

Jedné horké noci v S. Elia Pianisi Otec Pio nemohl usnout. Slyšel, jak někdo chodí sem tam v sousední místnosti. Pomyslel si, že je to Fra Anastasio, a přešel k oknu, aby s ním prohodil pár slov. Na parapetu v sousedním pokoji seděl obrovský černý pes a upíral na něj divoké horečnaté oči. Dřív než stačil Otec Pio vykřiknout, zvíře udělalo mohutný skok a zmizelo za střechou domu. Až později se dozvěděl, že Anastasio se přestěhoval do jiného pokoje a jeho místnost byla tu noc prázdná.

Když byl Otec Pio ve svém pokoji, často se ocitnul obklíčený ohavnými strašidly, která se mu vysmívala a vyzývala ho, aby s nimi bojoval. Jeden z těchto ďáblů se mu zjevil jako Otec Agostino a nutil ho, aby se vzdal života naplněného pokáním a úsilím o dokonalost. Ďábel ho ubezpečoval, že Bůh nesouhlasí s jeho způsobem života. Otec Pio odhalil tento trik a vykřikl: „Viva Gesú!", načež duch zmizel.

V Pietrelcině je možné ještě stále vidět stopy po pazourech a inkoustové skvrny, které zanechal ďábel na stěnách. V kapucínských kláštorech, ve kterých působil Otec Pio, byly v jeho pokoji rozházené a potrhané knihy, na zemi byly poházené přikrývky. Bylo slyšet, jak někdo tahá po dlažbě stoličky, všechny stěny byly postříkané inkoustem. Po celý život se mu ďábel zjevoval v podobě divokých zvířat nebo nahých žen.

Během několika měsíců, které strávil v Klášteře svaté Anny ve Foggii, chaos způsobený ďáblem byl tak nesnesitelný, že komunita žádala, aby ho přeložili. Jeho místní představený za ním přišel do pokoje a řekl: „Otče Pio, zůstanu tu dotehdy, dokud se nepřesvědčím, co se tu vlastně děje!"

Otec Pio ho úpěnlivě prosil: „Otče kvardiáne, pro dobro vaší duše vám doporučuji, abyste hned odešel."

Někdy byla pohnutkou ďáblových útoků pomsta Otcí Piovi za exorcismus. Exorcismus čili vyhánění zlého ducha je církevní požehnání, pomocí něhož se vyhání ďábel.

V červenci 1964 přivedli do San Giovanni Rotondo ženu posedlou ďáblem, aby ho z ní vyhnali. Žena mluvila nepřirozeně hlubokým, dunivým, basovým hlasem.

Když spatřila Otce Pia, zařvala: „Pio, dnes večer se uvidíme." Lidé v kostele jí nevěnovali pozornost, protože si mysleli, že je duševně postižená, když takto mluví s knězem. Té noci ne ta žena, ale ďáblové v ní splnili její slib. Jak silný musel být jejich útok! Zdi 350 roků starého kláštera jsou z pevného, šedesát centimetrů tlustého zdiva. Fráterové si ale mysleli, že dům zasáhlo zemětřesení.

Představený, který bydlel o dva pokoje dál od Otce Pia, zaslechl rachot a přihnal se do jeho pokoje. Našel ho na dlažbě, jak krvácí z čela, ale s polštářem pod hlavou.

„Otče," zvolal, „co se stalo? Jak jste se sem dostal? Kdo vám dal polštář pod hlavu?"

„Madona," odpověděl Otec Pio.

Druhý den ráno jiný kněz pokračoval ve vyhánění zlého ducha ze ženy. Když začal, ďábel opět zavřískl ústy ženy. „Včera večer jsem zašel za tím starcem na poschodí. Strašně ho nenávidím, protože je zřídlem Víry. Byl bych mu udělal ještě víc, kdyby mě nebyla zastavila ta Dáma v bílém."

„Věřili jsme tomu, co nám vyprávěl Otec Pio," prohlásil bratr, který byl očitým svědkem, „ale druhý den po útoku na něj jsme mohli dát do souvislosti dvě tvrzení: to, ve kterém Otec Pio řekl, že

Madona mu dala pod hlavu polštář, a ďáblovu vytahování se, že by mu byl udělal ještě víc, kdyby ho nebyla zastavila Panna Maria."

Ten samý bratr popsal Otce Pia, jak tehdy vypadal: „Obličej nad pravým obočím měl pořezanou. Oči měl černé a pod očima měl černé kruhy, jako by si vzal uhel a pomaloval se pod očima. Hrud' měl příšerně rozbitou. Viděl jsem to."

Pět dní měl Otec Pio tvář takovou znetvořenou, že se neodvážil sloužit mši na veřejnosti. Nějaká přehnaně starostlivá žena z města, která nevěděla o tom, co se stalo, kritizovala kapucíny, že Otce Pia omezují.

Po dvou letech mu ta samá žena řekla: „Otče, naposledy jsem vás viděla tehdy, když vás poranil ten malý ďábel."

„Malý ďábel," odsekl Otec Pio, „ti nebyli vůbec malí. Měli kopyta jako Lucifer, jimi mě dosekali."

Otec Raffaele, spolubratr Otce Pia během třiatřiceti roků, mi vyprávěl, že Otec Pio měl jednou ráno ostré bolesti v rukách a v nohách. Otec Pio řekl, že je to revma. „Zavolali jsme známého lékaře," pokračoval Otec Raffaele, „a ten řekl, že to není revma, ale že Otec Pio má polámané kosti. Zavolali jsme maestra Vicenza, který mu olámané kosti napravil."

I kdyby byl Otec Pio psychopat, nemohl by si přivodit na sebe takovýto druh trestu.

Je úžasné, že takové množství ďáblových útoků neudělalo z Otce Pia psychotika. Ještě úžasnější byla schopnost Otce Pia projevovat smysl pro humor, když na něj ďábel zaútočil. Už jsme připomenuli hru, kterou si zahrál s Barablem. Nemusíme si brát na pomoc ani medicínu či psychiatrii, abychom mohli říci, že smysl pro humor u Otce Pia je důkazem jeho zdravého rozumu a citové rovnováhy.

Kněz, který žil s Otcem Piem, mi vyprávěl příběh, který slyšel od jisté ženy, jež se přestěhovala do San Giovanni Rotondo. Když tam přišla, byla osamělá a sklíčená. Ve snu se jí zjevil Otec Pio. Oběma palci jí stisknul opuchlé rameno a ráno ho měla zcela vyléčené. Potom si už mohla sama ustlat postel, zvednout stoličku a konat věci, které už mnoho týdnů dělat nemohla.

Po několika měsících se zeptala Otce Pia, zda se jí zjevil on a jestli ji on vyléčil. Otec Pio odpovéděl: „Si, ano." Po několika letech ji velmi zarmoutily poměry v jejím rodném Rakousku a často plakala. Znovu se jí u postele zjevil Otec Pio s velkým křížem, ve kterém poznala kříž z kaple fráterů. Otec Pio ji jím požehnal a ona hned pocítila útěchu a vnitřní pokoj.

Na svoje jmeniny, na svátek svaté Anny 26. července, se zeptala Otce Pia, zda se jí zjevil on a jestli ji on požehnal. A on opět odpověděl: „Si." Nato se ho zeptala, proč ji požehnal.

„Abych vyhnal zlé duchy," odpověděl.

Slova Otce Pia pochopila tak, že je posedlá ďáblem. Byla z toho celá zhrozená. Nemohla ho však požádat o vysvětlení, protože neuměla dobře italsky. Ale Otec Pio odpověděl na její nevyslovenou otázku: „Nevyhnal jsem ďábla z tebe, ale pryč od tebe."

Příběhy o ďáblových útocích se čtou jako strašidelné středověké legendy. Život Otce Pia však není středověkou legendou. Je tak současný jako program Roda Serlinga *Noční galerie*. Pouze postavy nebyly strašidelnými obrazy na televizní obrazovce. Byly tak skutečné jako to děvče, které jednoho dne procházelo uličkou přeplněného kostela v San Giovanni Rotondo. „Vy hříšníci!" zakřičela. Tvář měla zkřivenou, oči jí planuly. „Jste velmi špatní lidé. Jste nevděční!" Lidé se v děsu rozutekli.

Vykračovala si uličkou sem tam. „Jsem majitelkou tohoto kostela a jsem jedinou osobou, která tady vydává příkazy," ďábel dále vykřikoval jejími ústy, očividně narážejíce na Otce Pia, „vidíte tu snad šlépěje někoho jiného, ale majitelkou jsem já!"

Potom dívčina přešla k obrazu svatého Michaela a vychloubala se před archandělem, který svrhnul Lucifera z Nebe: „Tys nevyhrál! Já sem vyhrála!"

Otec Pio byl tehdy v zákristii a zpovídal tam nějakého muže. Přerušil zpověď a vykročil ke dveřím kostela. „To děvče je posedlé," varoval kostelník, „nechodte ven."

„Neboj se," odpověděl Otec klidně. „Kdy jsme se báli ďábla?"

Jak se přibližoval k děvčeti, ta se u jeho zpovědnice skrčila a čekala na něj jako tygřice připravená skočit.

„Běž odsud pryč," řekl přísně.

„Prosím vás, neposílejte mě pryč, prosím vás, nedělejte to," žebronila, poddávajíc se silnější kněžově ruce. „Neposílejte mě pryč, prosím vás!"

„Běž pryč, dokud nedokončím zpovídání," požádal ji, „potom se sem vrať!" Poslechla.

Když se vrátila, přikázal jí: „Běž do zpovědnice." Zase poslechla. Otec Pio několik minut počkal a potom si vyslechl její velmi dlouhou zpověď. „Když vyšla ze zpovědnice, tvář měla úplně změněnou a vypadala jako anděl," řekl jeden očitý svědek.

Ne ve všech, ale ve většině případů posedlosti ďáblem vystupovaly ženy. Jednou se stalo jistě mladé, vdané ženě. Nesli ji na nosítkách z Casa Sollievo, nemocnice Otce Pia, do kostela. Více než půl roku se ani jednou neprobrala z hlubokého spánku. Když dával Otec Pio požehnání u vystavené

Svátosti oltární, probudila se, odfrkla si jako býk a tělo jí začalo opuchávat. Vlasy měla rozčuchané, šaty neupravené.

Otec Pio zavedl ženu i jejího manžela do zákristie a začal odříkávat modlitbu na vyhnání zlého ducha. Když se modlil, žena se jako smyslů zbavená pokoušela zadrápnout se do jeho hábitu a brady. Otec Pio před ní vůbec neuhýbal, dokončil modlitbu a vyšel ven. Znovu zavládl mír. Mladá žena něžně vzala manžela podpaží a odešla s ním ze zákristie. Potichu si v kostele sedla a požádala muže, aby jí dal hřeben.

V roce 1952 způsobil případ Marie Carboiové hotovou senzaci. Během šesti týdnů pravidelně upadala do deliria, hlavně v noci. Lékaři určovali její diagnózu různě, někteří jako překrvení mozku, jiní jako hysterii.

Brzy se ukázalo, že v její nemoci hraje roli nějaká tajemná zlá síla. Přes den byla normální. V noci se jí zmocňovala zuřivost. Sama sebe bila a rozmlouvala s ďáblem. Věděla přesně na minutu, jak dlouho budou tyto rozhovory trvat.

Nikdo kromě jejího dítěte ďábla neviděl, ale všichni cítili jeho přítomnost. Marie ho popsala jako červeno-černého. Během jeho útoku řinčela okna. Na dveře se ozývalo hlasité klepání.

Zprávy o Marii se roznesly po okolí a chorobně zatížení lovci senzací se hrnuli za ní, aby ji viděli, jak trpí, vřiská a recituje básně v klasických jazycích, které jí byly zcela neznámé.

Don Deglespositi, její pastor, nejprve odmítl zprávy o Marii jako hysterické. Brzy nato však změnil názor.

„Tři noci mělo to děvče tak těžké záchvaty,“ řekl, „že čtyři lidé měli co dělat, aby ji udrželi v posteli. Oči měla zavřené. Vřiskala. Bylo nás v jejím pokoji deset a všichni jsme slyšeli, jak řinčí okna a bouchají dveře, a cítili jsme, že se celý dům chvěje.“

Jednou v noci během záchvatu Marie prohlásila, že jí může pomoci pouze Otec Pio. Don Deglespositi najal taxík a s dalším knězem, jejím bratrem a ještě jedním řeholníkem se vydali do San Giovanni Rotondo.

Cestou se taxíku dvakrát vyfoukly pneumatiky a poškodila se benzínová nádrž. Dvakrát se srazili s nákladním autem, a než se dostali do cíle, měla Marie třicet tři záchvatů.

Když konečně přijeli do San Giovanni Rotondo, Marii uložili na lavici v kostele, aby si odpočívla.

„Chudinka (*poverina*),“ řekl Otec Pio, „kdoví kolik už toho vytrpěla. Doufejme, že jí bude lépe.“

Požehnal ji a byla osvobozená. Bylo to na svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Kdyby diletanti v okultních vědách mohli být svědky nějakého případu posednutí anebo exorcizmu, možná by už tak nespěchali nahrazovat Boží jistotu zábavou a hrami se spiritistickými tabulkami, seancemi, čtením z karet, vyvoláváním duchů a vyjednáváním s vysokými kněžími Satanáše a se Satanášem samotným.

Jistý obyvatel San Giovanni Rotondo mi vyprávěl o případu, jehož byl svědkem během horkého sobotního večera. Krácel ke stánku se zmrzlinou a pomyšlení na ďábla mu bylo v té chvíli na hony vzdálené. U vchodu do kostela si všiml ženy, kterou přidržovali na židli dva zavalití chlapi. Vyla a skučela jako zvíře. Vlasy a šátek měla neupravené, šaty roztrhané, boty vyzuté. Najednou vyskočila ze židle, přičemž odhodila muže dozadu. Ti ji znovu sevřeli a chtěli ji zase posadit na židli, ale ona je opět odstrčila stranou, téměř bez námahy. „Měla sílu jako kůň,“ řekl mi můj přítel.

Zavolali Otce Pia. Ve chvíli, kdy se před ní zastavil, se zřítíla na stoličku, jako kdyby byla mrtvá. Ani se nepohnula, nevydala ani hlásku. Otec Pio ji požehnal a odešel.

„Potom se to začalo znovu,“ vzpomíná ten muž. „Byl jsem zděšený, skutečně zděšený. Viděl jsem něco, co nebylo lidské. Nikdy v životě jsem ještě něco takového neviděl. Opět začala vřiskat, výt a mlátit kolem sebe s nadlidskou silou.“

Můj přítel možná znal dohru celé této epizody, ale jeho popis tady skončil. Víc už nechtěl říci, protože očitým svědkem byl pouze do této chvíle. Jak známe z Písma svatého, někdy je třeba vyhnat víc než jednoho zlého ducha. Někdy je třeba i jednoho ďábla vyhánět postupně, v několika fázích. V každém případě byl ochotný popsat pouze ty události, které viděl na vlastní oči.

Další případ, který viděl, se týkal ženy, kterou přivedli do kostela a posadili do lavice, kde měla počkat na požehnání Otce Pia. Najednou se bez nejmenšího zvuku začala plazit podél lavic, kroutila se a svíjela bezustání jako had ve smrtelné agónii. „Nemohla to hrát,“ řekl, „její pohyby byly příliš nepřírozené a trvalo to velmi dlouho.“

Otec Carmelo, představený, požádal všechny, aby odešli. Chvíli ji pozorně sledoval a potom zavolal Otce Pia. Ten ženu požehnal a vrátil jí mír a lásku k Bohu.

Jistý chlapec z Milána vyrůstal celkem normálně až do šesti roků. Potom přestal mluvit. Nikdo z něho neuměl dostat ani slovo. Jeho matka, vdova, s ním chodila od jednoho specialisty ke druhému a všechny peníze utrácela pro něj. Nikdo jí neuměl pomoci ani vysvětlit, proč její syn neumí mluvit. Z lékařského hlediska byl úplně v pořádku.

Uběhlo šest roků. Když mu bylo dvanáct roků, matka s ním zašla za Otcem Piem a vyprávěla mu celý příběh. „To není případ pro medicínu,“ řekl jí Otec Pio. Udělal nad ním znamení kříže a chlapec ihned začal mluvit. Svědky této události bylo několik fráterů a laiků.

Đáblový útoky pokračovaly téměř do konce života Otce Pia. Když mu bylo osmdesát roků, byl tak slabý, že se nemohl sám ani obrátit na posteli. Když si sednul do křesla anebo z něho vstával, musel mu někdo pomoci. Ale někdy, když seděl v křesle a jako obyčejně se modlil růženec, najednou ho něco vyhodilo z křesla a on spadl na zem.

„Jednou ráno,“ vzpomíná jeho spolubratr, „jsme s Otcem Ornoratem šli dolů po schodech na kávu. Otce Pia jsme nechali v pokoji se zvonečkem připraveným na opěradle křesla. Kdyby potřeboval pomoc, stačilo jen pohnout rukou. Všechno bylo v pořádku. Po pěti minutách se Otec Ononrato vrátil a slyšel Otce Pia, jak nahlas úpěnlivě volá: „Pomožte mi! Pomožte mi!“ Vběhl do pokoje a našel Otce Pia nataženého na zemi, dobitého a poraněného.“

Otec Pio sedával na verandě vedle svého pokoje a i zde se modlil vždy růženec. Když tam seděl, ochomýtal se kolem něho ďábel. Kapucíni, kteří na něj na sklonku života dávali neustále pozor, si všimli, že se stále ohlíží kolem židličky, sem a tam, sem a tam, pozoruje něco, upřeně hledí na něco konkrétního, co nikdo jiný neviděl.

„Nahánělo mi to hrůzu,“ řekl jeden z bratří, „protože jsme věděli, že si něčeho všiml. A nebyl to jediný případ, kdy se možná díval na chomáč prachu, který se kutálel po zemi. Stávalo se to téměř každý den.“

Jednou se ho Otec Mariano zeptal: „Co tam vidíte?“ Otec odpověděl prostě: „Vidím hlavu.“ Otec Mariano věděl své a natolik ho respektoval, že už se ho dál neptal.

Jeho spolubratři nikdy nic neviděli ani necítili. Zřídka se ho ptali na ďábla. Jeden z nich poznamenal: „Myslím, že ďábel byl jeho věčným společníkem. Otec Pio velmi vnímavě reagoval na nečekané pohyby a zvuky. Řekl, že se mu ďábel zjevil ve všech podobách. Báł se dokonce myši, protože ďábel nejprve vystupoval jako myš, potom se změnil na pazouru a chtěl mu vyškrábat oči. Bylo to fantastické!“

Jednou, když byl Otec Raffaele na návštěvě u Otce Pia, Pio na něj najednou křiknul: „Obráťte se!“ Otec Pio spatřil ďábla, jak se vrhá na Otce Raffaela, a myslel si, že se ho ďábel chytil ze zadu za hábit.

Do pokojů Otce Pia a Otce Alessia namontovali obousměrné reproduktory. Ve dne v noci byly zapnuté. „V mém pokoji, která byla velmi blízko jeho pokoje,“ vzpomíná Otec Alessio, „jsem slyšel všechno, dokonce i jeho dýchání. Slyšel jsem každé slovo. Ani na chvíli nezůstával bez dozoru. Dával jsem na něj pozor přes den i v noci. Ale musel jsem si dopřát i trochu spánku, abych byl schopen pomoci mu během dne. Jednou v noci mě každou chvíli volal. Volal mě každých pět nebo deset minut. Trochu mě to rozčlovalo.“

„Proč mě stále voláte, abych přišel?“ zeptal se vyčítavě Otec Alessio. „Když potom přijdu, nemáte mi co říci.“ Otec Pio ležel v posteli a modlil se růženec.

„Synu můj,“ obrátil se na něj s prosbou Otec Pio, „sedni si tady na stoličku a zůstaň tady spát. Zůstaň tady, protože mě nenechají na pokoji. Nedopřejí mi ani minutu spánku.“

Uvažujíc o těchto incidentech Otec Alessio řekl: „Moje přítomnost by ho zachránila před něčím anebo před někým. Nevím, před kým, ale jsem přesvědčený, že to nebyli andělé. Stalo se to, když mu bylo sedmdesát osm roků, pouhé tři roky před jeho smrtí.“

Jeho zápasy s ďáblem nebyly jediným utrpením, které musel snášet. Průdušková onemocnění ho sužovala stále. A co bylo ještě horší, stále více mu slábnul zrak. „Nemohu vám psát (častěji),“ napsal Otci Benedettovi, „kvůli svému mizernému zraku.“

Chvillemi zřejmě neviděl vůbec nic. „Zrak se mi vrátil,“ napsal Otci Agostinovi 30. ledna 1915. Měl brýle, ale z nějakého neznámého důvodu je nikdy nenosil.

Jeho problémy s očima přerostly do vážného a chronického stavu. Roku 1916, dvanáct roků po tom, co se poprvé zmínil o svém slábnoucím zraku, napsal Otci Benedettovi:

„Otče, nyní už končím, protože jsem strašně unavený, hlavně pokud jde o můj slabý zrak. Velmi mě mrzí, že jste si musel stěžovat na mou poslední zprávu pro vás. Ale mám k tomu důvod, Otče můj. Uvedl jsem ten důvod na začátku tohoto dopisu. Dalším důvodem je můj vážný zdravotní stav, hlavně špatný zrak. Tři dny jsem se nutil napsat tento list a nevím, kolik dní ještě potrvá, než ho dokončím. Hlava mě bolí tak, že mi může prasknout, a nedovedu se soustředit. Často to na mě přichází, když jsou horké dny. Někdy mám pocit, že přijdu o rozum. Nyní už možná dovedete pochopit, jakou mi to způsobuje bolest, když vám mám psát. Velmi mě zarmoutila zpráva, že vám neslouží zdraví, ale modlím se za vás k Bohu. Když nemohu učinit nic jiného, nabízím se Bohu jako oběť za vás. Nyní, když jste nemocný, často opakuji Ježíšovi tuto nabídku.“

Jeho představení byli k němu ohleduplní. Ochotně mu dovolili strávit většinu seminárních roků s rodiči v Pietrelcině, kde je vzduch čistý a ostrý a kde vás osvěžuje chladný vítr. Roku 1912 mu přiznali výsadu, která se běžně uděluje jen slepým kněžím – mohl sloužit mši blahoslavené Matky jako mši za zamřelé namísto předepsaných pobožností.

Dostal i další výjimku, takže nemusel každý den číst „Hodinky“, starodávnou, oficiální modlitbu Církve, kterou by se měli všichni kněží každý den modlit. Namísto toho měl povoleno odříkat růženec.

Mimo podlomeného zdraví ho trápil i jiný problém. V Itálii tehdy platila všeobecná branná povinnost. Nebyli od ní osvobozeni ani kněží a seminaristé, i když je obvykle zařazovali do nebojových útvarů.

Otce Pia povolali 6. listopadu 1915. Přidělili ho ke zdravotnickým jednotkám v Neapoli. Ale po šesti týdnech dostal roční zdravotní dovolenou a vrátil se do Pietrelciny.

Během tohoto roku několikrát navštívil starobylý Klášter milostivé Panny Marie v San Giovanni Rotondo. Ke klášteru patřil i malý seminář, kde studovali chlapci, kteří zamýšleli vstoupit do kapucinského řádu. Později tam byl Otec Pio natrvalo přidělen.

Když se dovolená skončila, vrátil se do Neapole. Po dvanácti dnech dostal další zdravotní dovolenou, tentokrát na šest měsíců. Strávil ji střídavě v Pietrelcině a v San Giovanni Rotondo.

Když se po šesti měsících Otec Pio nevrátil do Neapole, armáda ho pokládala za zběha a do Pietrelciny vyslali dva příslušníky vojenské policie, aby ho zažatkovali. Všude hledali Francesca Forgioneho, ale nikdo nepřiznal ani jen to, že by ho znal. Buď ho lidé zatajovali z opatrnosti, nebo ho znali jen jako Otce Pia.

Nakonec příslušníci vojenské policie vypátrali sestru Otce Pia. Ta jim řekla, že ho všichni znají jako Otce Pia a že ho najdou v San Giovanni Rotondo. Vojáci odjeli do San Giovanni Rotondo, zatkovali ho a odvezli nazpět do Neapole. Trestní stíhání proti němu se však nezahájilo, protože jim ukázal své doklady, které mu dovozovaly „odejet na šest měsíců domů a čekat na další pokyny“. „Žádné pokyny jsem až do dnešního dne nedostal,“ řekl jim.

Po další dovolené, kterou mu udělili po opakovaném zánětu průdušek, ho nakonec prohlásili za zdravotně neschopného vykonávat vojenskou službu. Nabídli mu invalidní podporu, ale on ji odmítl. Řekl, že neudělal nic takového, za co by si ji zasloužil. „Kdybych se býval nechával tu podporu po celých padesát roků,“ žertoval už jako sedmdesátník, „byl bych nejbohatším člověkem na světě.“

Provinciální představený chtěl umístit Otce Pia v San Giovanni Rotondo, ale pomyslel si, že by jeho tuberkulózní stav mohl ohrožovat tamní chlapce. Otec Pio ho však ubezpečil, že jeho nemoc „není pro druhé“. Provinciál ustoupil a jmenoval ho duchovním vůdcem chlapců v semináři.

Otec Pio se usadil v San Giovanni Rotondo 13. května 1918. Zůstal tam až do své smrti roku 1968. Tato data jsou velmi významná nejen proto, že zaznamenávají události v jeho životě, ale i proto, že od 13. května 1918 nikdy neopustil městečko San Giovanni Rotondo. Přesto existují důkazy, že ho viděli na mnoha místech po celém světě. Pokud uznáváme platnost předpisů pro zkoumání autentičnosti dokumentů a pravdivosti svědeckých výpovědí, tyto skutečnosti nás nutí dospět k závěru, že Otec Pio měl dar bilokace, tedy schopnost být ve stejné chvíli na dvou různých místech.

Kdybychom se na tomto místě měli zabývat jeho bilokací, trochu bychom předběhli události. Této vlastnosti věnujeme celou kapitolu. Pro nyní se spokojíme s tím, že budeme dále odvíjet stužku událostí tak, jak se postupně odehrály.

Už jsme uvedli, že Otec Pio se natrvalo usadil v San Giovanni Rotondo roku 1918. Je to sluncem vysušené městečko, zastrčené v horách na poloostrově Gargano, z něhož je tak krásný výhled na záliv Manfredonia a na Jaderské moře, že se vám zatajuje dech. Městečko jako by bylo zasazeno přímo do středu Garganského pohoří, vysokého asi tisíc metrů, ve kterém se stále zelené rostliny a několik stromů, vrhající stíny ze všech sil, snaží zachytit kořeny mezi skalami. Když tam Otec Pio přišel poprvé, žilo tam necelých tři tisíce obyvatel. Dnes je to dvacetitisícové město. Leží asi dvacet kilometrů od Foggie a čtyřicet kilometrů od Manfredonie.

Název města bychom mohli přeložit jako Svatý Jan v Rotundě. Jeho patronem je svatý Jan Křtitel anebo italsky *San Giovanni*. „Rotondo“ je vzpomínka na období starobylé Římské říše, kdy tam postavili chrám pohanskému bohu Janusovi. Chrám byl postaven do kruhu, aby v něm mohl přebývat bůh se dvěma tvářemi, z nichž jedna hleděla podle všeho do minulosti a druhá do budoucnosti.

Kostel a klášter tam postavili v roce 1616 a zasvětili je Milostivé Panně Marii, Santa Maria delle Grazie. Když klášter, který obývali kapucíni, znovu postavili roku 1692, měl pouze tři místnosti. Ten samý starý klášter stojí ještě i dnes, i když se k němu už třikrát přidávaly další části. Nyní v něm může bydlet asi dvacet kněží a bratří.

Roku 1959 přistavěli ke starému, ale menšímu kostelu, kostel nový. Pobožnosti se vždy slouží v obou kostelích.

předehra k jizvám

Je zvláštní, že jen málo autorů se zmiňuje o jizvách, které byly viditelné na těle Otce Pia před rokem 1918. Autoři se poslušně spoléhají jeden na druhého a uvádějí, že roku 1915 měl „neviditelné jizvy“ a roku 1918 „viditelné jizvy“.

Máme ale k dispozici i záznam z první ruky, od samotného Otce Pia, který dokazuje, že poprvé se mu na těle viditelné jizvy objevily roku 1910. Můžeme to určit i z dopisu s datem 8. září 1911, který napsal Otec Pio Otcí Benedettovi.

„Včera večer se mi přihodilo něco, co nedovedu vysvětlit ani pochopit. Uprostřed dlaní se mi vytvořily červené fleky přibližně velikosti centesima (pětihaléře). Uprostřed té červené skvrny jsem pocítil také pronikavou bolest. Bolest byla silnější uprostřed levé ruky, což je o to horší, že ji cítím i dosud. Ještě i na chodidlech pocítuji nějakou bolest. *Tento jev se opakuje s přestávkami už téměř rok*, i když v poslední době se už delší čas u mě něco podobného neprojevilo. Celkově se to ale nezlepšuje a nyní vám o tom vyprávím vlastně poprvé. Příčinou toho je zlo nazývané hanba, jež mě vždy přemohlo. Kéž byste věděl, jak jsem musel ještě i nyní bojovat sám se sebou, abych vám to řekl! Chci vám toho říci velmi mnoho, ale nenacházím slov. Řeknu vám aspoň toto, že když se ocitnu před Ježíšem v Nejsvětější Svátosti oltářní, vždy se mi prudce rozbuší srdce. Někdy mám pocit, že ve mně všechno plane takovým plamenem, že se to nedá ani popsat. Zdá se mi, že hlavně obličej mi každou chvíli vzplane a shoří jako pochodně. Otče můj, nevím, co to všechno má znamenat.“

V tomto dopisu Otec Pio mluví jen o „červených flecích“ uprostřed dlaní. V dopisu z 10. října 1915 však alespoň naznačuje, že má skutečné rány (*traffitture*, doslova „probodnutí“), které přirovnává k palčivým bolestem (*dolore*).

Tyto rány po několika dnech zmizely, ale stejné případy se opakovaly téměř každý den až do roku 1918. Mluví jen o viditelných ranách na rukou. Jestli se mu objevily i na nohách a boku, nevíme. Mluví jen o bolesti v chodidlech.

O šest měsíců později popisuje další traumatický zážitek, který autoři obvykle nazývají „probodnutí“ srdce. Opět se vůbec nezmiňuje o vnější ráně v boku, jen o mučivé bolesti v srdci. 21. března 1912 napsal Otcí Agostinovi:

„Od čtvrtka večera do soboty a ještě i v úterý jsem prožíval nesnesitelnou, mučivou bolest. Jako bych měl ruce, srdce a nohy probodnuté mečem. Cítím strašnou bolest. Dábel se nepřestává zjevovat v příšerných podobách a propichuje mě děsivým způsobem. Ale ať žije Ježíš, který mě utěšuje svými návštěvami. Ten samý Ježíš ode mne vyžaduje stále více a více lásky a já mu spíše srdcem než ústy odpovídám: „Potřebuji tě milovat stále víc a víc, ale v srdci už nemám víc lásky. Všechnu lásku jsem ti už odevzdal. Jestli chceš ještě více, naplň mé srdce svou láskou a potom mě přinutíš tě milovat ještě více a já to neodmítnu.“

26. srpna 1912 Otec Pio znovu napsal Otcí Agostinovi:

„Poslechněte, co se mi stalo minulý pátek (23. srpna 1912). Po mši jsem se v kostele modlil děkovnou modlitbu, když jsem najednou ucítil, jak mi srdcem pronikl ohnivý šíp, který hořel s takovou intenzitou, že jsem si myslel, že určitě umřu. Nedovedu najít správná slova, abych vám mohl popsat intenzitu toho plamene. Věříte mi? Má duše, oběť této útěchy, jen potichu stála mimo to všechno. Měl jsem pocit, jako by mě byla nějaká neviditelná síla celého ponořila do ohně. Bože můj, jaký to ale jen byl oheň! Jaká sladkost! Zažil jsem už mnoho extází lásky. Bylo jich mnoho a trvaly dlouho, ale oheň nebyl takový spalující. Ale tentokrát nechybělo mnoho a duše by se mi byla vzdálila od těla... Byl bych odešel k Ježíšovi. Ach, jaký to musí být nádherný pocit, stát se obětí lásky.!

Jen málo lidí si uvědomovalo proměnu, kterou Bůh konal v duši tohoto mladého kněze. V té době byl pro spolubratry pouze člověkem, jenž ruší klid ostatních hlukem ve svém pokoji. Pro laiky byl „bláznivým mnichem“, který je zdržoval přes dvě hodiny, když sloužil mši.

Otec Agostino si však uvědomil, že se děje něco nadpřirozeného. Znovu naléhal na Otce Pia, aby mu řekl ještě další detaily. 30. září 1915 mu napsal:

„Nyní vás žádám v Ježíšově jménu, abyste mi odpověděl na určité otázky, na něž nesmíte zapomenout. Musíte se modlit. Chci zdůraznit, Chci zdůraznit, že Ježíš mi dá vědět o všem, jednak pro jeho slávu, jednak pro spásu duší. Řekněte mi:

1. Kdy vás začal Ježíš obdarovávat těmi nebeskými vidinami?
2. Udělil vám ten nepopsatelných dar svých stigmat, i když jsou neviditelná?
3. Dovolil vám zakusit své korunování trním a své bičování a kolikrát?

Nejsem zvědavý, neboť Ježíš vidí můj úmysl. Musíte se modlit a musíte mi odpovědět, i když se podvolím všemu, co si bude Ježíš přát, ale velmi vás prosím o odpověď." Otec Pio reagoval na jeho dopis 10. října 1915:

„Nemohu učinit nic jiného, jen poznávat jasnou Boží vůli ve vaší neutichající touze dozvědět se, anebo spíše dostat odpověď na vaše otázky. A tak s rozechvěnými rukama a se srdcem naplněným až po okraj bolestí, i když neznám příčinu, spěchám vás poslechnout. Vaše první otázka zní: Přejete si vědět, Kdy Ježíš začal obdarovávat své ubohé stvoření nebeskými zjeveními. Pokud se nemýlím, začala se hned po skončení prvního roku mého noviciátu." (Rok jeho noviciátu trval od ledna 1903 do ledna 1904.)

„Vaše druhá otázka zní: Udělil vám nepopsatelný dar svých svatých stigmat? Na toto musím odpovědět kladně. Poprvé, když mi Ježíš ráčil udělit svou přízeň, byla viditelná zejména na jedné ruce, a poněvadž moje duše byla tak vyděšená tímto viditelným úkazem, úpěnlivě jsem Pána prosil, aby je odstranil. A tak zmizela. I když otevřené rány zmizely, ostrá bolest, která je doprovázela, se nevytratila a toto jsem prožíval především za určitých okolností a v určité dny.

Vaše třetí otázka zní: Zda mi Pán dovolil zakusit a kolikrát své korunování trním a své bičování. Odpověď na tuto otázku musí být také kladná. Mohu říci jen tolik, že tato duše takto trpěla několik roků a přibližně jednou v týdně. Myslím, že jsem vás poslechl, nebo ne?"

Osm roků vytloukalo Boží kladivo tato stigmata na kovadlině těla Otce Pia. I další úder musel dopadnout, aby ukoval na jeho těle obraz ukřižovaného Ježíše Krista.

Přišel 8. srpen 1918. Spisovatelé popisují toto traumatické setkání s Kristem jako „trasverberaci srdce". V životě Otce Pia sehrává úžasně důležitou úlohu. Autoři knih v angličtině však jako by vůbec nic nevěděli. Otec Pio napsal Otci Benedettovi 22. října 1912:

„Nedovedu vám říci, co se stalo v té chvíli, jež byla chvílí čirého mučednictví. Večer 5. srpna jsem zpovídal chlapce (seminaristu v San Giovanni Rotondo), když jsem pojednou spatřil velmi vznešenou nebeskou osobu (*personaggio*). Zachvátila mě nesnesitelná hrůza. Ta osoba stála před mým duševním zrakem, v ruce držela jakýsi zvláštní nástroj, něco podobného velmi dlouhému železnému kopí s pořádně naostřeným hrotem. Zdálo se mi, že z toho hrotu vystřeluje oheň.

To, jak jsem tu osobu zahlédl a pozoroval ji, jak vráží ten nástroj prudce do mé duše, trvalo pouze okamžik. Bolestí jsem zasténal a měl jsem pocit, že umírám. Řekl jsem chlapci, aby odešel, že se mi udělalo zle a nejsem schopen pokračovat.

Tato agónie trvala bez přerušení až do rána 7. srpna. Nemohu vám říci, co jsem vytrpěl v tomto mučivém období. Zdálo se mi, že to kopí mi vytrhlo navíc i vnitřnosti. Každé vlákno mé bytosti spaloval oheň. V nejhlubším nitru duše cítím ránu, která je ustavičně otevřená, která mi způsobuje neutichající bolest."

Symfonie pokračuje. Její motiv, láska Otce Pia k Bohu a Boží láska k němu, se třicet roků ozýval hlasitě a jasně přes souzvuk i nesouzvuk v jeho životě. Nyní bude vrcholit crescendo, 20. srpna 1918, a bude se ozývat dalších padesát roků od pohoří Gargano do Evropy, do Amerik i na Dálný východ.

stigmata

Nejpozoruhodnější událostí v životě Otce Pia bylo trvalé přijetí stigmat ukřižování na jeho rukách, nohách a boku. O stigmatěch Otce Pia se už napsalo nespočetné množství knih, některé z nich přesné, některé nesmyslné.

„Otec Pio nepotřebuje žádné zveličování,“ řekl Otec Dominik Meyer, kapucín, narozený v Milwaukee, který byl sedm roků sekretářem Otce Pia. „Pravda o něm je dostatečně fantastická.“

Pravda, pravda, pravda! Držte se pravdy! Toto je poslouchal od důvěrných přátel Otce Pia, když jsem se věnoval výzkumu jeho života.

Ale když jsem kladl neškodné otázky o Casa Sollievo, nemocnici Otce Pia, dostával jsem opatrné odpovědi. „Chceme, abyste napsal jen to, co je pravda,“ upozorňovala mě slečna Libelliová, tisková mluvčí Casy. „V těchto věcech musíme být velmi obezřetní a říkat jen to, co je pravda, o nic míň a o nic víc.“

Pro zájemce je k dispozici velké množství materiálu z objektivních zdrojů. Tím záhadnější je, proč novináři nevyužívají prvotní zdroj informace, vlastní vyprávění Otce Pia o tom, co se stalo. Možná se to nejlépe dozvíme, když pospojujeme čtyři dopisy, jeden z nich napsaný dva týdny před 20. září a tři další po 20. září.

První dopis, který citujeme, napsal Otec Pio. Má datum 5. září 1918: „Vidím se ponořený v oceánu ohně. Krev, krev mi bez přestání vytéká z rány, jež se znovu otevřela. Už jen to stačí, abych i tisíckrát zemřel. Ó, Bože můj, proč nezemřu? Nebo nevidíš, že samotný život duše, kterou jsi zranil, je v mukách? Jsi tak ukrutný, že nechceš slyšet můj bolestný nářek? Nežádám o útěchu. Co mohu říci? Odpusť mi, Otče, jsem úplně bez sebe a nevím, co říkám. Ta pronikavá bolest otevřené rány ve mně probouzí hněv proti mé vůli. Přivádí mě až do deliria.“

Druhý dopis, který citujeme, napsal Otec Pio 17. října 1918. I když přímo nehovoří o stigmatěch, je to jeho první dopis po tom, co se u něj zjevila stigmata, a ukazuje bezmocnost ubohého mnicha kapucína, kterého bez přestávky pronásleduje nebeský honec: „Přetrpěl jsem strašné a strastiplné hodiny. V každém okamžiku umírám, tělesně i morálně. Moje duše nepoznává Boha. Ó, Bože můj, kde jsi? Kam ses odešel skrýt? Kde Tě mohu zase potkat? Kde Tě mohu hledat? Což nevidíš, ó, Ježíši, že moje duše by tě opravdu a skutečně ráda poslouchala? Všude Tě hledá, ale Ty jí nedovolíš najít Tě, než jen jako ve výšinách Tvého hněvu a naplněné po okraj trápením a hořkostí.“

Čím se dalo vůbec vyjádřit, jak vážná je moje situace? Nedovedu Ti říci lidskou řečí všechno, co chci vidět o v odrazu Tvého světla. Když se pokouším něco Ti blábolním říci, má duše zjistí, že to bylo opět špatné a vůbec se to neodchýlilo od pravdy.

Jsi všechno, co mám. Už ses mě navždy vzdal? Chce se mi křičet a plakat, jak jen mohu, ale jsem úplně slabý a není ve mně síly, která by se vyrovnala mé vůli. Nezbyvá mi nic jiného, než nechat tento nářek vystoupit k Tvému trůnu: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?

Moje duše je vystavená jako obraz mé bíd. Bože můj! Dej, abych statečně snášel tento soucitný pohled. Ochraň mě tím, že ode mne odrazíš tento paprsek světla, protože nevydržím takovýto absolutní kontrast. Otče můj, v Tvé nádheře vidím naplno celou svou hříšnost a nevďěčnost. Bože můj! Hned nyní se přidej ke mně se svou pomocí, protože jsem-li ponechán sám sobě, třesu se, úplně bez víry, nevďěčné stvoření před svým Stvořitelem, který ho může ochránit před jeho mocnými nepřáteli.

Neoceňoval jsem Tvé nejvybranější laskavosti, a nyní se cítím odsouzený žít sám se svými nedostatky, pokořený, odkloněný z přímého směru ve všem, co činím. Tvá ruka se snáší na mě čím dál tíživěji. Běda! Kdo mě vysvobodí ode mne samého? Kdo mě zachrání před tělem této smrti? Kdo napřáhne ruku a zachrání mě před tím, aby mě nesmetl a nepohltil rozlehlý a hluboký oceán? Je nevyhnutelné, abych se dal pohltil touto bouřkou, která je neustále a pokaždé stále nelítostnější? Je nevyhnutelné, abych vyřkl to „ať se mi to stane, Pane“, když se upřeně dívám na tu tajemnou osobu, která stigmatizovala celé moje tělo, a nechce přestat ve svém bolestném, trpkém, řezajícím a probodávajícím díle? Dřív než se staré rány stačí zahojit, nedopřeje mi ani chvilku oddechu a přijde znovu otevřít ty samé rány na této oběti v nekonečné zkoušce ohněm.

Prosím vás, Otče, pojdte mi na pomoc, prosím! Všechno v mém nitru je řinoucí se krev a někdy se i mé tělesné oči musí podvolit a dívat se na krvavý proud této řeže. Prosím vás! Zastavte toto mé trýznění, toto odsouzení, toto ponížení, tuto zmatenost! Moje duše to už nemůže vydržet ani se s tím vyrovnat. Kolik věcí, Otče můj, bych chtěl říci, ale zadušující příval mého utrpení dělá ze mě

němého člověka. Laskavě mi dopřejte, abych vás slyšel s vaší obvyklou promptní blahosklonností, a můžete si být jistý, že vám poděkuji a vždy se budu za vás modlit.

Žehnejte mě stále,
Fra Pio, kapucín“

Tyto dva dopisy byly jako zápalná šňůra v porovnání s jeho dopisem z 22. října. Tento dopis byl jako bomba, která měla vybuchnout za pět dní. Ale dříve, než budeme citovat z toho listu, nepochybně nejdůležitějšího z celého *Epistolaria*, měli bychom sem vložit dopis, který napsal Otec Benedetto, duchovní vůdce Otce Pia.

Otec Benedetto už věděl o zjevení i zmizení ran v průběhu uplynulého desetiletí. Dozvěděl se, že se Otci Piovi stalo zřejmě něco pozoruhodnějšího, a chtěl zjistit, co to je. 19. října 1918 Otci Piovi napsal: „Synu můj, řekni mi všechno a řekni to jasně! Nejen v náznacích. Co ti vlastně ta osoba udělala? Odkud ta krev vytéká a kolikrát denně nebo týdně? Co je to, co se zjevuje na tvých rukách a nohách, a jak? Chci znát *každý jednotlivý podrobný detail* a pod svatou poslušností.

Odpověz mi a odpověz mi všechno! Z lásky Boží a z poslušnosti nic z toho přede mnou nezatajuj!“

Mám pocit, že odpověď Otce Pia svému duchovnímu vůdci je tím nejvznešenějším pokladem v *Epistolariu*. Pro její výjimečnost ji přeložím v plném rozsahu a uvedu ji několika vysvětlujícími poznámkami:

1. Událost popsaná v dopise se odehrála mezi jedenáctou hodinou dopoledne a polednem.
2. Po odsloužení mše svaté Otec Pio, který byl ředitelem semináře, doprovodil chlapce do jídelny na snídani. On nikdy nesnídal. Když se najedli, vrátil se na chór v horní zádň části kostela Santa Maria delle Grazie, kde je chór tradičně umístěn v kostele. Na tomto chóru se společenství kapucínů denně scházelo ke společným modlitbám a k odříkání Božského oficia.
3. Otec Pio ani nesesedl, ani neklečel v jedné z dřevěných lavic před dřevěným křížem, který je asi metr vysoký a tři centimetry tlustý. Ježíš je na tomto kříži ztvárněn ne jako čistý, vyleštěný bílý korpus, na jaký jsme zvyklí. Žebra a svaly se Ježíšovi vydouvají ve vysokém reliéfu. Tvář je zkřivená v agónii. Skutečné a dlouhé železné hřeby se širokými hlavami připínají ruce k břevnu. Ruce a nohy jsou rozčlankované.
4. Připomíná „*aggio*“, již Otec Pio používá na popis osoby (*personaggio*), kterou viděl; označuje vznešenost a velebnost. Je protikladem přípony „*etto*“, zdobněliny, která vyjadřuje důvěrný vztah a náklonnost.
5. „*Personaggio*“, tedy osoba, kterou viděl, byl podle všeho sám náš Pán. Všechno, co se odehrávalo předtím, a všechno, co se stalo potom, se dokonale slévá do krásné jednoty. Máme množství důvodů, abychom věřili, že osoba, která poznačila tělo Otce Pia, byl ten samý Ježíš Kristus, který poznamenal tělo svatého Františka z Assisi stejnou pečeti na znamení souhlasu sedm set let předtím.
6. Dopis má v *Epistolariu* číslo 510 a je na stranách 1092 až 1095.
7. Písmena „J-M-J-D-F-C“ na začátku každého dopisu jsou iniciálami jmen Ježíš, Maria, Josef, Dominik, František a Kateřina Sienská, ke které uchovával Otec Pio zvláštní oddanost.

Toto je dopis Otci Benedettovi:

San Giovanni Rotondo
22. října 1918

J.M.J.D.F.C.

„Můj nejdražší Otče, ať Ježíš, Sluce spravedlnosti, vždy osvětluje vašeho ducha, tajemně zahaleného do temnoty v této zkoušce ohněm, která se uskutečnila z vůle samotného Ježíše!

Ó, Otče, proč jste tak rozrušený, tak ustrašený? Buďte klidný, protože Ježíš je s vámi a má z vás radost. Má duše je rozjitřena, když prožívá tak velké duševní utrpení. Ach, když jsem se modlil a modlil se za vás k našemu Pánovi, ten mi dovoluje pocítit v srdci, že je s vámi stále, že pro vás zdvojnásobil své milosti, svůj zájem, svou překypující lásku.

Jak si můžete myslet, že Bůh dovolil zuřit pohromám kolem vás a že vy jste to všechno zapříčinil? Ó, Otče, nebojte se, pro Boha vás prosím! Vy nejste vinen burácením této bouřky. Nemusíte se vůbec bát o svoji duši. Ježíš je s vámi a jste mu velmi milý. Všechno toto je pravdou před Bohem. Buďte klidný a nechte Pána, aby vás zkoušel tak, jak chce. Toto všechno přispěje k vašemu osvícení. Ve svém posledním dopisu jsem mlčel, ale vůbec ne z falešné zbožnosti, když jste mne káral za to, že jsem nesouhlasil se vším tím, co se ve vás vytvořilo pro nekajcnost vaší duše. Váš strach byl neopodstatněný. Mlčel jsem, protože jsem se necítil silný k tomu, abych vám to vyčítal. Pro Boha vás prosím, nepřipisujte tento nedostatek dobrotivosti Boha, jenž nechce, aby něco vznikalo z nedorozumění.

Bůh může použít bič pro svůj účel, vést lidi tak, aby se přiblížili k Božstvu jako ke svému principiálnímu konci. Druhotným a bezprostředním Božím cílem je zadržet lidi před pronásledováním synů Božích, kteří jsou na straně skutečných vítězů současného boje. Nebojte se tak moc, neboť nepravost nezajde tak daleko, aby přemohla spravedlnost, a samy nepravosti budou přemoženy a spravedlnost zvítězí.

Co vám mohu říci o tom, na co jste se mě ptal vzhledem k mé krucifikaci. Bože můj, ten zmatek a ponížení, které cítím, když dávám najevo, co si vykonal v tomto ubohém stvoření!

Bylo to ráno 20. minulého měsíce. Byl jsem na chóru po odsloužení mše svaté, když mě přemohla dřímota jako sladký spánek. Všechny mé vnitřní i vnější smysly a také schopnosti mé duše prožívaly nepopsatelný mír. Během toho všeho se ve mně a okolo mě rozhostilo úplné ticho. Potom mě pojednou ovládl velkolepý pocit klidu a odevzdanosti, takže jsem vše ostatní vůbec nevnímal. Zůstal jsem v tomto stavu, celý ztuhlý. Toto všechno se stalo v okamžiku.

Když se toto odehrávalo, ocitl jsem se před tajemnou, exaltovanou osobou (*personaggio*), podobnou té osobě, kterou jsem viděl večer 2. srpna. Jediný rozdíl byl v tom, že této osobě vytékala krev z rukou, nohou a ze srdce.

Když jsem ho uviděl, byl jsem zhrozen. To, co jsem v té chvíli pocítil, nedovedu vysvětlit. Cítil jsem se, jako bych šel zemřít, a byl bych i zemřel, kdyby můj Pán nebyl býval zasáhl a posilnil mé srdce, které mi tak bušilo, jako by mi mělo každou chvíli vyskočit z hrudi.

Vidina té osoby se rozplynula a všiml jsem si, že ruce, nohy a hrud' má probodnuté a že mi silně krvácejí. Představte si ten vnitřní zmatek, který se ve mně tehdy odehrával a který prožívám nepřetržitě téměř každý den.

Rána v srdci chrlí proud krve, zejména od čtvrtka večer do soboty. Otče můj, umírám utrpením bolestí a zmatkem, jež pociťuji v nehlubším nitru duše. Bojím se, že umřu z toho, že ztrácím tolik krve, jestli si Bůh nevšimne toho sténání mého bídneho zdraví a nezastaví to, co se se mnou děje.

Zbaví mě toho zmatku, který prožívám z tohoto vnějšího znamení? Chci na něj volat z plného hrdla a nepřestanu ho prosit, aby mi ve svém milosrdenství neodňal ani utrpení, ani bolest, protože to není možné a já se chci opájet bolestí. Budu ho však prosit, aby mě zbavil těchto vnějších znaků, které mě načisto matou a způsobují mi nepopsatelné a nesnesitelné ponížení. Osoba, o níž jsem měl v úmyslu mluvit v předchozím dopisu, je vlastně tatáž osoba, o které jsem mluvil ve svém posledním dopisu, ta, již jsem viděl 5. srpna. Vykonává svou práci bez ohledu na všechno, způsobuje nesmírné duševní muky. Cítím v sobě neutichající hučení připomínající hukot vodopádu, ve kterém se neustále valí krev. Bože můj! Tvé trestání je spravedlivé a Tvůj soud je pravdivý. Zacházej se mnou tak, abych poznal Tvé milosrdenství. Ó, Pane, vždy budu říkat s Tvým prorokem: nekárej mě ve svém hněvu a netrestej mě ve své zlosti. Otče můj, nyní, když už víte všechno z mého nehlubšího nitra, neopovrhujte mnou a vyslovte slovo útěchy uprostřed tohoto moře kruté a ostré hořkosti.

Stále se za vás modlím, za mého ubohého Otce Agostina a za všechny.

Žehnejte mě stále.

Váš nejoddanější syn

Fra Pio^a

Bázeň vzbuzující popis této události z pera Otce Pia je jen jediným tahem štětce na obraze, který nám ukazuje jeho podobnost s Ježíšem Kristem. I nadále psal o tom, co se mu stávalo, tentokrát v dopisu Otcí Benedettovi z 20. prosince 1918.

„Už mnoho dní mám pocit, jako by mi zespodu vnikal do srdce nějaký železný oštěp a pronikal až do spodní části pravého plece. Způsobuje mi to nesnesitelnou bolest a nedopřeje mi to ani chvilku spánku. Co se to se mnou vlastně děje?“

Co se ve skutečnosti dělo? Bůh Otec dělal poslední tahy štětcem na této kapucínské věrné kopii Ježíše Krista. Vnější zjevem Otec Pio dokonce připomínal ukřižovaného Ježíše. Rozumem i duší myslel přesně jako Ježíš.

„Nabídl jsem se Bohu jako oběť za vás,“ napsal Otcí Benedettovi. Prosté konstatování, přitom však tak hluboké jako Písmo svaté. Otec Pio zřejmě ve svém nitru dospěl k tomu, že si přestal všimnout svých stigmat, svého slábnoucího zraku, pokušení a ďáblůvých útoků, příšerných bolestí hlavy a nelítostných horkých letních dnů. „Velmi mě zarmoutilo, když jsem se dozvěděl, že se vám zhoršuje zdraví,“ napsal mu, „ale modlím se za vás k Bohu. Protože nemohu učinit nic jiného, nabízím se Bohu jako oběť za vás.“

zprávy očitých svědků

Utrpení Otce Pia byla jen jednou čelistí svěráku, který ho svíral. Na druhé straně to byli lékaři. „Lépe je myši mezi dvěma kočkami než Otcí Piovi mezi dvěma lékaři,“ žertoval Otec Pio. Když ale viděl, že někteří lékaři ho berou úplně doslova, vtipně je popichoval: „Ta myš může aspoň utéct.“

Jeho stigmata, pravda, nemohla zůstat neodhalená. Spolubratři si všimli, že kulhá, rukávy měl spuštěné přes ruce. Otec Paolino, jeho místní představený, naléhal, aby mu Otec Pio vyprávěl, co se stalo. Byl prvním člověkem, který slyšel tu ohromující zprávu. Svého provinciálního představeného uvědomil o tom, co se dozvěděl.

Rány Otce Pia poprvé vyfotografoval Otec Placido, další kapucínský kněz, který s ním bydlel. 30. září řekl Otcí Piovi, že má povolení od Otce Paolina vyfotografovat ho, a pozval ho, aby s ním sestoupil do zahrady. V rukávu měl už dopředu zaostřený fotoaparát a požádal Otce Pia, aby si překřížil ruce. Dřív než si Otec Pio uvědomil, co se děje, Otec Placido bleskově vytáhl fotoaparát a udělal snímek. Otec Pio to bral jako žert, jednou se zbožně díval dolů, potom si zase přeložil ruce, jako by před sebou držel jehňátko, tak jak ho Otec Placido požádal.

Otec Paolino nemusel přikazovat Otcí Piovi, aby na těch snímcích pózoval, jak nás chtějí přesvědčit někteří romantičtí autoři. Ani jeho spolubratři s ním nezačali zacházet jako s malým Bohem. Život v kapucínském klášteře pokračoval normálně, i když tam byl stigmatizovaný člověk.

Otec provinciál to ale nebral úplně na lehkou váhu. Pověřil Dr. Luigi Romanelliho, přednostu městské nemocnice v Barlettě, aby vyšetřil Otce Pia. Před tímto vyšetřením se Otec Pio zoufale pokoušel zastavit krvácení a zahojit si rány. Několik měsíců si do nich dvakrát týdně dával jód. Ani mu to nepomohlo, ani neublížilo.

Dr. Romanelli udělal v průběhu patnácti měsíců pět vyšetření. V listopadu 1920 předložil tuto zprávu:

„Otec Pio má velmi hlubokou řeznou ránu v pátém mezižebrovém prostoru na levé straně, sedm až osm centimetrů dlouhou, rovnoběžnou se žebry. Hloubka je velká, ale je velmi těžké ji určit. Na rukách má velké množství arteriální krve. Okraje ran nejsou zapálené. Jsou velmi citlivé na sebemenší tlak. Rány v jeho rukách jsou pokryté tmavočervenou membránou, ale není tam ani edém, ani zápal. Když jsem mu stlačil dlaň o hřbet ruky, ucítil jsem prázdný prostor. Při tomto stlačení se nedá říci, zda jsou rány (na horní a spodní straně rukou) spojené, protože tento silný tlak způsobuje vyšetřovanému prudkou bolest. Přesto jsem opakoval tento bolestný pokus několikrát, ráno i večer, a musím přiznat, že jsem pokaždé dospěl ke stejnému závěru.

Rány na nohách mají stejné charakteristické rysy jako rány na rukách, ale protože mají větší velikost, bylo těžké postupovat při vyšetření nohou se stejnou přesností jako u rukou.

V průběhu patnácti měsíců jsem vyšetřil Otce Pia pětkrát, a i když jsem si občas všiml v ranách určitých změn, nikdy jsem je nedovedl klasifikovat podle nějakého klinického zatřídění.“

26. července 1919, měsíc po tom, co doktor Romanelli začal s vyšetřeními, pověřili tímto případem dalšího lékaře, a tentokrát ho vybral Vatikán. Byl jím doktor Amico Bignami, profesor patologie na Královské univerzitě v Římě. Velmi si zakládal na tom, že je ateista a pozitivista. To znamená, že jeho východiskem bylo popření všeho, co se nedalo vědecky dokázat. Doktor Bignami navštívil Otce Pia jen jednou a potom zveřejnil tuto podivnou zprávu:

„Fyziologický stav nemocného muže je normální. Rány v toraxu (hrudníku), na rukou a nohou mohly být vyvolány mnohonásobnou neurotickou nekrózou kůže (tj. odumíráním živého tkaniva, způsobeným jeho nervozitou). K jejich symetrii mohlo dojít podvědomým procesem autosugesce a mohlo ji uměle udržovat působení kyseliny jódové tinktury, kterou si pacient sám dával, i když někteří lékaři popírají, že to by mohlo způsobit to žíravé a dráždivé znamení!“

Doktor Bignami pokládal svou práci za ukončenou. neměl důvod pokračovat ve vyšetřeních. Otcí Piovi dal na ruce mast, obvázal mu je a řekl mu, aby si je tak nechal několik dní. Myslel si, že rány zmizí. Pro doktora Bignamiho byl případ Otce Pia uzavřen.

Generální představení kapucínského řádu v Římě nebyli se zprávou doktora Bignamiho spokojeni. Pověřili dalšího lékaře, který byl zároveň chirurgem, Giorgia Festu, aby vyšetřil Otce Pia 9. října 1919. Na základě výsledků jeho lékařského působení v Římě ho noho lidí pokládalo za jednoho z nejlepších lékařů ve městě. Kromě jiných povinností byl i hlavním lékařem a chirurgem pro kapucíny v jejich městském domově v Římě.

Doktor Festa žasl nad tím, jak povrchně vypracoval doktor Bignami svou zprávu. Rozhořčilo ho tvrzení doktora Bignamiho, že podráždění ran na chodidlech mohlo být způsobeno opakovaným používáním jódové tinktury. Doktor Festa byl toho názoru, že to fyzicky není možné. Navíc, Otec Pio po vyšetřeních doktora Bignamiho už ani jednou jód nepoužil.

Doktor Festa po vyšetření napsal: „Na dlani jeho levé ruky, víceméně souběžně se středem třetí záprstní kosti, jsem upozoroval anatomickou lezi (ránu) okrouhlého tvaru se zřetelně ohraničenými vnějšími okraji. Její průměr je o něco víc než dva centimetry.“

Lékař potom trochu obšírně popisuje, jak je „rána pokrytá červenohnědým strupem, který se objevuje na každé normální ráně. Při kontaktu se vzduchem krev obvykle začíná koagulovat, a to je vlastně počátek procesu hojení. Ale v případě Otce Pia se kraje strupu oddělí a začínají se loupat směrem ke středu rány. Nakonec odpadne celý strup. Rána je neustále krvavá a znovu a znovu se na ní vytváří tento typ strupu.“

Lékař pokračuje:

„Oblast leze v dlani, kterou jsem právě popsal, má jasně zvýrazněný okraj, takže na okolní kůži, když jsem si ji prohlédl silným zvětšovací sklem, nebyli žádné stopy edémů, žádné znaky zčervenání, žádné znaky infekce a ani nejmenší náznak úderu.“

Na záprstní kosti nelze zjistit žádnou anatomickou diskontinuitu; i když je ve střední části mírně rozšířená, zdá se, že její zbytkové partie mají normální rozměry. Na opačné straně té samé levé ruky, jasněji v souběžné linii se záprstní kostí třetího prstu, a proto ne celkem shodně s tou dlaňovou stranou, je také rána podobná té druhé tvarem i vzhledem, která vypadá jako více ohraničená a je na uměleji působící strup. Rány na obou stranách pravé ruky je možné popsat úplně podobně. Během mého vyšetření nepřetržitě vytékaly z ran drobné kapky krve.

Když jsem požádal, aby sevřel ruku v pěst, nemohl úplně zavřít dlaň. Pouze s velkou námahou se mu podařilo ohnout konečky prstů směrem k dlani své ruky.

Během mé návštěvy jsem mu sám pomohl svléci ponožky, abych mohl lépe pozorovat rány na jeho nohách. Jasně jsem viděl, že jsou poseté krevním sérem. Na vrchní části obou chodidel, úplně souběžně s druhou záprstní, jsem si všiml okrouhlé rány červeno-kaštanově hnědé barvy, pokryté měkkým strupem toho samého charakteru a původu jako rána na ruce, kterou jsem popsal. Tyto rány byly možná poněkud menší a méně hluboké než ty na ruce. Ani zde nebyla záprstní kost zložená po celé délce. Na kůži kolem rány nebyla ani stopa po infekci, nebyl tam edém ani zápalová reakce. I z tohoto místa pomalu, ale nepřetržitě vytékalo krevní sérum.

Na chodidlech, v jejich nejvyšším bodě, jsem upozoroval dvě další léze, po jedné na spodní straně každé nohy, se zřetelně ohraničenými okraji, dokonale se shodujícími s ranami na horní části chodidla, a obě dvě krvavé.

Když bylo každé z těchto tkaniv vystaveno přímému tlaku, ať už na ruce nebo na noze, a ať byl tlak jakkoli jemný, vždy to vyvolalo pocit velmi silné bolesti. Pocit bolesti se ozýval i v oblasti obklopující lézi, ale tady nebyla bolest tak silná.

Kdyby ode mě mí nadřízení žádali odpověď na tuto konkrétní otázku, musel bych jim říci a potvrdit to přísahou – natolik jsem přesvědčený o tom, co jsem viděl na vlastní oči – že kdyby byl za rukou nějaký předmět nebo něco napsaného, viděl bych to a mohl bych to přechíst.“

Paní Sanguittiová, manželka bývalého osobního lékaře Otce Pia, která ještě žije v San Giovanni Rotondo, řekla, že si pamatuje časy, kdy Otec Pio sloužil mši svatou u oltáře svatého Antonína ve starém kostele. Za oltářem je okno, a když Otec Pio pozdvihl ruce, viděla, jak mu skrze ně proniká paprsek světla.

Doktor Festa namísto toho, aby uzavřel svoji diagnózu na základě jedné návštěvy, jako to učinil doktor Bignami, se rozhodl udělat další vyšetření. Dohodnul si další návštěvu v doprovodu doktora Romalliho a provinciálního představeného na 15. června 1920.

Doktor Festa vyzul Otci Piovi sandále a všichni tři si ihned všimli velké okrouhlé skvrny, vlhké a červenavé, na spodní části obou ponožek. Skvrny byly zřetelně od krve a ta mohla pocházet jen z jedné rány. Bylo zřejmé, že rány nebyly výsledkem neustálého používání jódu, ale že to byly skutečné, zjevné skutečné rány.

Doktor Festa nadále ve značném rozsahu vyvracel hypotézu doktora Bignamiho, že vznik ran zapříčinil nějakým způsobem jód. „Opakované používání jódu,“ řekl doktor Festa, „by určitě nemohlo způsobit velmi zřetelné ohraničení mezi červenou kulatou ranou a bílou kůží kolem ní.“

„Mám vizuální dokumentaci o skutečné existenci těchto lézí,“ napsal doktor Festa. „Mám uložené dvě bílé vlněné ponožky, které Otec Pio nosil pouze velmi krátce. Na každé z nich je velká krvavá skvrna okrouhlého tvaru, stále ještě červenavá, s drobnými krevními sraženinami přilepenými na ně. Tyto skvrny jsou na stejných místech jako ty čtyři rány na nohách: jedna na svrchním bodě levé nohy, jedna na svrchním bodě pravé nohy, jedna na spodní části levého chodidla a jedna na spodní části pravého chodidla.“

O ráně v boku Otce Pia doktor Festa napsal:

„Na levé straně hrudní oblasti je poslední rána ve tvaru obráceného kříže. Svislá část měří asi sedm centimetrů. Řez začíná přibližně u pátého žebra a klesá dolů k chrupavkovitému okraji že-

ber. Vodorovná část kříže má asi čtyři centimetry. Řezy se neprotínají v pravém úhlu, ale v šikmém směru, v bodě asi o pět centimetrů níže od místa, kde začíná svislý řez. Čím blíže k spodnímu konci, tím více se řez rozvírá a je rovnější.

Tento tvar kříže se nachází pouze na povrchu. Tyto dvě čáry jsou silné asi jeden centimetr. Jejich barva je stejná jako u ostatních ran. Střední část je pokryta tenkým a malým strupem. Ani zde nenacházíme na okolním tkanivu žádné náznaky zčervenání, edému nebo infekce.

I když se tyto rány zdají být povrchní, na vlastní oči jsem viděl kapky krve ve značném množství, jako na ostatních ranách.

Když jsem si je prohlédl poprvé kolem deváté večer, odstranil jsem z povrchu jedné rány plátno asi o velikosti normálního kapesníku, úplně prosáknuté krevním sérem. Položil jsem na ránu čistý, bílý kapesník, abych si mohl ráno prohlédnout krev, která do něj nasákne. Tento pokus jsem zopakoval asi v sedm ráno, to znamená přibližně deset hodin po prvním vyšetření. Našel jsem na ráně svůj kapesník a ještě další kus plátna stejné velikosti, jež si tam v noci přiložil Otec Pio, a oba dva byly skrz naskrz prosáknuté tím samým krevním sérem. Tato ztráta krve je značná, nepřetržitá a trvá už dlouho.

Toto všechno, co jsem tu popsal, v dlaních, na hřbetech ruk, na spodní části a na nártch chodidel, v hrudní oblasti na levé straně, toto jsou v době zápisu jediné rány, existující na těle Otce Pia. Zbývající kůže má normální bílou barvu se všemi normálními, bezvadnými charakteristickými vlastnostmi kůže."

Během této návštěvy byli lékaři svědky nejen zázračné existence stigmat. Ucítili i velmi nápadnou vůni, něco, co se mělo stát ochrannou známkou Otce Pia. Postupně tisíce lidí ucítily různé vůně. Jejich svědectví uvedeme ve zvláštní kapitole.

Jeden ze spolubratrů Otce Pia popsal rány na nohách Otce Pia. „Jsou stále opuchlé," řekl, velmi opuchlé, jako melouny, pravá noha víc než levá. Často jsem si myslel, že jsou jako nohy našeho Pána na kříži. Pravou nohu měl zřejmě překříženou přes levou a více opuchlou, protože pravá noha tlačila levou a zmírňovala opuchlinu na ní."

Roku 1935, když Otec Pio ještě stále sloužil mši svatou déle než dvě hodiny, jedna duchovní dcera se ho zeptala: „Otče, vy nejste nikdy unavený, když tak dlouho stojíte na nohách s těmi ranami?"

„Nestojím na nohách," odpověděl.

Tato odpověď ji zmátla. „Ale, Otče, vždyť vidím, že stojíte na nohách. Když nestojíte na nohách, potom musíte být na kříži."

„A to sis uvědomila až nyní?" dodal.

Dokud Otec Pio mohl, umýval si rány sám. Ale téměř tři poslední roky života potřeboval pomoc. Otec Onorato pociťoval přímo děsivou úctu, když mu umýval rány na nohách. Ale mnoho jiných kapucínů, Otec Alessio, Otec Pellegrino, bratr Modestin a Otec Giuseppe Pio (Bill Martin z Brooklynu ve státě New York), tito všichni mu pomáhali se vším, co potřeboval, a měli možnost vidět, jak se mu rány zacelují, stále znovu a znovu.

Několik měsíců před smrtí Otce Pia nebyly už jeho rány takové jako předtím. Vytékalo z nich spíše sérum než krev. Vypadalo to tak, jak by se v jeho těle zásoby krve vyčerpaly. Celé dva měsíce před smrtí si Otec Pio vůbec nemusel čistit rány. V naší kapitole věnované jeho smrti popíšeme, co se stalo s jeho ranami, když zemřel.

Jednou večer začátkem roku 1968 Otec Alessio pomáhal jako obvykle Otci Piovi s přípravami na spaní. Otec Pio postupoval podle zažitého řádu. Když se uložil, počkal osm až deset minut a potom zavolal Otce Alessia zpět do svého pokoje stisknutím zvonečku. Ale ten večer se zvonek nezavýval. Přešlo deset, dvanáct, čtrnáct minut. Otec Alessio se polekal.

Zaklepal na dveře Otce Pia a zeptal se: „Mohu vejít?"

„Jen pojď, synu můj," odpověděl prosebně Otec Pio. „Jen pojď a pomoz mi." Otec Alessio ho našel nataženého napůl na posteli a napůl na dlažbě. Rukavice a obvazy, jež tehdy také používal pod rukavicemi, byly rozházené po zemi.

Otec Alessio ho zvedl na postel. Potom si Otec Pio sedl na pelest a dovolil Otci Alessiovi, aby mu umyl rány.

„Viděl jsem jeho rány," řekl Otec Alessio, „a vyčistil jsem mu je obvazy, které používal pod rukavicemi. Musel jsem použít to, co bylo po ruce. Rány byly velmi hluboké a pokryté částečně sraženou krví. Utřel jsem krev velmi rychle," pokračoval Otec Alessio. „Pokaždé, když jsem se ho dotkl, jsem se velmi bál. Rány na dlaních rukou byly úplně zacelené zaschlou krví. Hřbety ruk měl celé krvavé. Očistil jsem mu je."

Tito očití svědkové vyprávějí o Otci Piovi klidně a nevzrušeně, ale nedovedou úplně zatajit svou psí věrnost muži, kterého nazývají svým otcem.

Pomalá a nejistá chůze Otce Pia naznačovala, jakou mučivou bolest mu způsobovaly rány. Spíše kulhal než kráčel. Možná by vůbec nebyl mohl chodit, kdyby pro něj nevyrobily speciální sandály. Tvarem se podobaly bačkorám, ale byly pružné a částečně vyrobené z plátna. Poslali mu je jako dar přátelé ze Švýcarska.

Jednoho dne navštívil Otce Pia jistý muž z Indie. Naplňovala ho taková bázeň, že padl na kolena k nohám Otce Pia. Když sepal ruce a typickým indickým způsobem sklonil hlavu téměř k zemi, dotkl se kapucínových nohou v ponožkách. Neuvedomil si, že ty nohy jsou probodené těmi samými otevřenými ranami, jaké měl Otec Pio na rukách. Otec Pio nejprve vykřikl bolestí, ale potom se ovládl a usmál na svého obdivovatele, který za ním přijel s dobrými úmysly.

Kromě těchto tří lékařů, jejichž zprávy jsme už uvedli, i další lékař nám nabídl několik cených lékařských podrobností ze života Otce Pia. Je jím doktor Giuseppe Sala, osobní lékař Otce Pia po deset roků a starosta města San Giovanni Rotondo.

Zeptal jsem se doktora Saly, zda Otci Piovi někdy dělali krevní zkoušku. Lékař odpověděl kladně. Když jsem se ho zeptal, jaké byly výsledky, zdvořile odrazil moji nevyzrálou a příliš důvěrnou otázku tím, že se zeptal, který z těch mnoha výsledků mě zajímá.

Lékař mi řekl, že od roku 1958 do roku 1959 udělali v Casa Sollievo několik krevních zkoušek. Své nálezy pro mne zjednodušil takto:

„V jeho krvi jsme zjistili normální charakteristické vlastnosti s normálním počtem červených i bílých krvinek. Když byl Otec nemocný, v jeho krvi se objevily změny, jaké by se projevy v krvi každého normálního člověka. Přesto, že ztratil krev, nebyla u něj zjištěna anémie. Každý by zřejmě předpokládal, že je chudokrevný a úplně bez krve. Absolutně ne! Skutečnost je taková, že jeho krev byla normální. Jediné, co se nedalo pochopit, byla povaha ran, které nebyly ani zapálené, ani infikované. Byly to normální rány, ale nebyly způsobené žádným nástrojem, výstřelem atd.

Byl to zvláštní druh ran, protože neměly schopnost hojit se tak, jako normální rány. Měly charakteristické vlastnosti, jež jsou pro lékaře důležité. Lékaře zajímá, zda se rána hojí anebo jestli se nechce hojit. Rány Otce Pia se vymykaly z každé anatomické klasifikace. Byly unikátní (sui generis).“

Využil jsem příležitosti, a zeptal se doktora Saly i na jiné lékařské otázky, například na vysoké teploty Otce Pia, díky nimž praskaly lékařské teploměry. Doktor Sala, vycházející ze svých osobních pozorování, poznamenal: „Když se cítil dobře, měl normální teplotu. Někdy měl z různých důvodů horečku a teplota mu vystoupila na třicet osm nebo třicet devět a půl stupně. Osobně jsem nikdy nebyl svědkem teploty vyšší než čtyřicet stupňů. Jestli máte na mysli zprávy jiných, kteří říkali, že teploměr praskal, nikdy jsem nečeho takového nebyl svědkem.“

Nejdůležitější otázka, již jsem položil doktoru Salovi, se vztahovala na hysterii jako možnost vysvětlení existence stigmat. Doktor Sala odpověděl okamžitě a důrazně:

„Rány vůbec nebyly výsledkem hysterie. Nezpůsobilo je ani žádné podráždění. Ve své podstatě byly fyziologické, ale pokud šlo o příčinu jejich vzniku, vymykaly se každému fyziologickému vysvětlení. Je vyloučeno, aby si hysterická osoba udělala díry v rukách nebo v hlavě. Existence ran je nezávislá na povaze Otce Pia, který byl jemným a klidným člověkem, a ani zdaleka nebyl hysterický. Jeho rány byly skutečné a pravé a nezpůsobilo je podráždění. Nebyly ničím zanícené a nevznikly bodnutím. I když měl na obličeji škrábance a modřiny, které si mohl udělat sám, stigmata nebyla jeho vlastním dílem.“

Zeptal jsem se doktora Saly na jeho osobní názor na lékařské zprávy doktora Festy. „Z těch tří lékařů, kteří vyšetřovali rány Otce Pia, doktor Festa byl nejskeptičtější a nejpraktičtější,“ odpověděl. „Jeho vyšetření a testy byly přísné. Byly celkem přiměřené, a nemám co dodat k tomu, co řekl. Mohl bych vyslovit nějaké poznámky jako pozorovatel větší osobnosti očima menší, ale v konečném důsledku by moje poznámky byly stejné jako ty od doktora Festy.“

Mimořádný zájem vzbudilo u doktora Saly to ohromné pracovní zatížení, které měl Otec Pio na bedrech od rána do noci celých padesát roků, bez jediného volného dne nebo dovolené. Nedovedl pochopit, jak mohl Otec Pio vydržet takové tempo.

Také nedovedl z lékařského hlediska pochopit tělesnou schopnost Otce Pia udržet se při životě s necelou polovinou minimálního příjmu kalorií, potřebného k přežití. Lékař řekl: „Otec Pio přijímal průměrně 500 až 600 kalorií denně, protože za mé péče jsme mu přidávali do kávy několik kapek whisky nebo brandy. Normální člověk potřebuje nejméně 1400 až 1600 kalorií denně.“ Když nedostával těch pár kapek brandy, jeho denní kalorický příjem byl asi 100 kalorií!

Lékaři odhadovali, že ze stigmat vytéká přibližně jeden šálek krve denně, někdy i víc. Přesto Otec Pio nebyl nikdy chudokrevný až do posledního měsíce svého života. Od roku 1965 mu krev z ran už nevytékala. Rány mu už jen mokvaly. Toto krvácení nikdy nepřestalo, ani rány se nikdy neinfikovaly, i když tmavé vlněné ponožky a palčáky těžko mohly přispívat k dobré hygieně.

Jediná možnost, kdy bylo možné rány Otce Pia vidět na veřejnosti, byla během oběti mše svaté, když odložil svoje palčáky. I tehdy bylo těžké vidět stigmata, protože se snažil je mít stále co nejvíce přikryté dlouhými rukávy hábitu a alby. Když si však přede mší stáhl rukavice, sražená krev se z nich vysypal na stůl v zákristii. Lidé se hnali, aby si vyprosili ostatky. Viděl jsem strupy z jeho ran, silné asi tři milimetry.

V noci si umýval rány sám a potom je zakryl bílými rukavicemi bez prstů. Do rána byly ty rukavice prosáknuté krví.

Přes den nosil hnědé rukavice, také bez prstů. Přes hrudník nosil širokou šerpu od pasu až do podpaždí, kterou si vyměňoval dvakrát až třikrát denně. Těmito materiály ho zásobovali jeho

laičtí přátelé. Po použití je kapucín zabalili do plastových obalů a uložili, neboť si uvědomovali jejich hodnotu v budoucnosti. Občas se dostala jeho rukavice i do rukou laika.

Před mnoha lety přinesly jisté noviny článek o skandálním odhalení v San Giovanni Rotondo, v němž se tvrdilo, že se mafie podílí na výrobě falešných ostatků s kuřecí krví. Pokud se tento noviny článek i zakládal na pravdě, kapucín ze San Giovanni Rotondo se na nic podobného nepamatovali.

Lékaři sami dávali neskryvaně najevo údiv nad stigmaty. Záhadou pro ně byly i operace, které Otec Pio podstoupil, nejdříve kýla, potom cysta. Rány po těchto operacích se zahojily normálně, ale stigmata se nezahojila nikdy.

První operace proběhla 5. října 1925, osmý rok po tom, co se mu stigmata zjevila na těle. Doktor Festa nám obšírně vyprávěl nejen o této operaci, ale i o tom, co se odehrálo před ní:

„1. října jsem byl s Otcem Piem v jeho pokoji a trochu jsme spolu žertovali, když mě najednou ten dobrý mnich přerušil a řekl: „Chci se vás na něco zeptat... Udělejte mi tu laskavost a vyšetřete mě... Už několik roků pociťuji občas ostré bolesti, které mi pronikají do střev. Teď se ty bolesti ohlašují velmi často a jejich síla je ukrutná. Když vystupuji na stupně oltáře, musím vynaložit mimořádné úsilí, abych neomdlel. Prosím vás, vyšetřete mne a předepište mi nějaký lék, který mi přinese úlevu a dovolí mi pokračovat v kněžských povinnostech.“

Důkladně jsem ho vyšetřil a zjistil rozsáhlou kýlu v oblasti pravého třísla... Přidal se k tomu zápal pobřišnice, který byl velmi bolestivý a způsoboval mu nevolnost a zvracení.

Funkce jeho srdce, ledvin a dýchacího systému se nyní jevila celkem normálně, přibližně stejně jako před několika roky, když jsme ho vyšetřovali s doktorem Bignamim.

... věděl jsem, že nejlepší, co bych mu mohl doporučit, byla operace. Dobrého Otce to nerozrušilo. Uvítal mé rozhodnutí. Pouze prostě poznamenal: „Je to velká škoda, že jsem vás nepožádal už dříve, abyste mě vyšetřil. Možná bych vás byl už tehdy poprosil, abyste mě operoval.“

Casa Sollievo ještě neexistovala, a tak všechny zúčastněné strany souhlasily, aby se operace uskutečnila v klášteře. Když doktor Festa přišel o týden dříve do kláštera, spatřil jednoho bratra, jak bílí stěny pokoje, a zažertoval s ním, že by to byl dobrý operační sál. „Ani ve snu mě nenapadlo,“ řekl doktor Festa později, „že tu místnost připravovali pro operaci Otce Pia.“

Přítel doktora Festy mu přivezl z Říma chirurgické nástroje a doktor Angelo Merla mu přijel asistovat. Otec Rotunato, který byl za války ve zdravotnickém sboru, taktéž pomáhal. Laik Emanuele Brunatto stál u dveří jako stráž.

Všechno bylo připraveno k operaci – všechno kromě pacienta. To ráno přišlo ke zpovědi mnoho lidí. Sloužil i zpívanou mši svatou za zemřelé dobrodince kapucínského řádu a uděloval požehnání Nejsvětější svátostí. Konečně se k poledni odebral do kláštera.

„Viděli jsme ho, jak se velmi pomalým krokem blíží,“ vyprávěl doktor Festa. „Byl bledý únavou, již musel překonat v to dopoledne, a tělesnou bolestí, kterou mu způsobovaly kýla a stigmata.“

Když Otec Pio vešel do toho provizorního operačního sálu, důrazně odmítl jakákoli anestezika. „Když mě uspíte,“ řekl vyzývavě doktoru Festovi, „jak vám budu moci zabránit, abyste si prohlížel ránu v mém boku? Tak vidíte, mám důvod odmítnout anestetikum. Nebudte smutný. Až skončíte, najdete mne na tom samém místě, kde jste mě položili na počátku.“

Aby se Otci Piově aspoň trošičku ulevilo, doktor Festa mu nabídl benediktinku. Otec Pio si upil přímo z láhve.

„Vypijte trochu víc,“ naléhal doktor.

„Ne, to stačí,“ odpověděl Otec Pio. „V opačném případě riskujeme rvačku mezi benediktinem a kapucínem v mých útrobách.“

Operace trvala téměř dvě hodiny. Otec Pio si za celou dobu ani jednou nepostěžoval. „Pouze jednou jsem si všiml,“ vyprávěl doktor Festa, „že mu po tváři stékají dvě slzy, když tam ležel a vzdychal: „Ježíši, odpusť mi, že nedovedu trpět tak, jak bych měl.“

Během operace bylo slyšet v místnosti bzučet nějaký hmyz, a všichni pobíhali kolem dokola, aby ho našli.

„To není moucha,“ řekl Otec Pio. „Je to komár, tam, tam nahoře, v koutě u okna,“ a ukázal na něj.

Když lékař po operaci zašival ránu, do místnosti se pokoušel vstoupit místní zvěrolékař doktor Alessandro Giuva, ale zavalitý strážce Brunatto ho zastavil. Podrážděnost na obou stranách se stupňovala a oba na sebe křičeli. Otec Pio zaslechl ten rozruch a zavolal: „Jestli se chceš se mnou vyměnit, Alessandro, můžeš vejít. Stůl je ještě teplý.“

Giuva se začervenal. I on měl kýlu, ale styděl se za to a nikdy to nikomu neřekl.

Po operaci odvedli Otce Pia nazpět do jeho pokoje. Tam omdlel a zůstal v bezvědomí. Nyní se naskytla příležitost pro doktora Festu. „Přiznávám, že jsem využil tohoto jeho přechodného stavu,“ vyznal lékař, „a prozkoumal jsem ránu nad jeho srdcem, o níž jsem podal zprávu pět roků předtím. Zjistil jsem ty samé charakteristické rysy jako tehdy.“

Z lásky k pravdě a přesnosti musím dodat jen tolik, že měkká kůže strupu, jež při předcházejícím vyšetření pokrývala ránu na levé straně asi pět centimetrů pod prsní bradavkou, mezitím odpadla. Tato rána vypadá nyní jako čerstvá, je rumělkově červené barvy a má tvar kříže s krátkými, ale nápadnými paprsky, které se rozšiřují z okrajů rány."

O dva roky později doktor Festa znovu operoval Otce Pia, tentokrát to byla cysta na krku. Opět mu asistoval doktor Merla. „Už jsme věděli, jak smýšlí," řekl doktor Festa, „a tak jsem netrval na žádné formě anestézie."

Cysta byla asi tak velká jako holubí vejce. Operace a zašívání trvalo půl hodiny. Pacient vůbec nijak nereagoval. Na konci se ho doktor Festa zeptal: „Necítil jste žádnou bolest?"

„Ale ano, cítil jsem," odpověděl Otec Pio.

„Proč jste tedy nepohnul hlavou nebo něco neřekl?"

„Jak b mi to pomohlo, kdybych hýbal hlavou anebo křičel? Jen bych vás zneklidnil, práce by vám trvala déle a moje bolest by byla větší. Tak vidíte, tím, že jsem si nestěžoval, jsem sledoval vlastní zájmy."

Přes pooperační bolesti si Otec Pio nevybral ani jeden volný den ve své kněžské službě. Druhý den ráno sloužil mši svatou a zpovídal, jako by se nic nebylo stalo. Doktor Festa starostlivě sledoval jeho tělesný stav. „Pátý nebo šestý den," oznámil, „stejně jako po operaci kýly, byl řez perfektně srostlý, a vyndal jsem mu stehy. Ale těch pět ran na rukách, nohách a v boku se za minulých čtyřicet pět roků nikdy nezahojilo. Tato skutečnost je rébusem, který musí vyřešit racionalisté, psychologové a zastánci hysterie."

fámy a nepokoje

Když se rozšířila zpráva, že se objevila stigmata, katolická Církev nezačala hned zpívat Aleluja a nenechala rozezvučet kostelní zvony. Katolická Církev je moudrá letitá matka se zkušenostmi, které sahají téměř dvě tisíciletí do minulosti. Když má Vatikán rozhodnout o tom, jestli se má zjišťovat pravdivost stigmat nebo se žádá uznání zázraků, na úrovni Vatikánu vyšetřuje takové případy Svátá kongregace pro nauku víry, předtím nazývaná Svátý úřad.

Svátý úřad začal vyšetřování tím, že omezil Otcí Piovi sloužení mše svaté na veřejnosti. Na toto nařízení téměř každý ze tří tisícovek mužů, žen a dětí ze San Giovanni Rotondo odpověděl tak, že zorganizovali demonstrace před klášterem. Při této příležitosti se orgánům moci podařilo rozehnat zástup bez incidentů. Poslali do Říma petici a za dva týdny dostali odpověď, již se rušilo omezující opatření. Byl to však jen konec bitvy, ne války.

Od 6. září 1919 se šířily zvěsti založené na určitých faktech, že Otec Pio má být přeložen. Místní obyvatelé si už delší dobu všímali častých návštěv cizích lidí, které silně podezírali z nekalých úmyslů. I noviny po celém světě přinášely články s nápadnou úpravou o Otcí Piovi a do městečka se začali hrnout návštěvníci. Lidé ze San Giovanni Rotondo se báli, že pokud se zvýší turistický ruch, už nikdy se nedostanou do blízkosti svého dobrého pastýře.

Na tyto nové hrozby odpovídali s typickým italským oduševněním. 14. října 1920 se shromáždili na náměstí, hrozivě mávali rukama, vidlemi, puškami, meči a bodáky, jež mnozí z nich propašovali po válce z armády. Shromáždění nějak přerostlo do výtržností, a než se podařilo obnovit klid, čtrnáct lidí leželo mrtvých a osmdesát zraněných.

Tyto nepokoje povzbudily Svátý úřad, aby prosadil své rozhodnutí Otce Pia přeložit. Ve Svátém úřadě se domnívali, že když odstraní příčinu toho *chiasso*, těch těžkostí, rozruch se utiší. Starosta Morcaldi si stěžoval: „Církevní vrchnost se nevzdala svého předchozího plánu. Zřejmě neberou v úvahu nebezpečí, týkající se veřejného pořádku.“

Starosta měl možná pravdu v tom, že Vatikán zřejmě nebere v úvahu nebezpečí spojená se svými rozhodnutí. Na druhé straně se na všechno musíme podívat z historického pohledu.

Ohlížíme se dozadu přes období padesáti roků, které Otec Pio strávil v San Giovanni Rotondo. Církev se v dvacátých a třicátých letech dívala kupředu, ne dozadu. My máme výhodu zpětného pohledu, jehož prostřednictvím můžeme posoudit opatrnický postoj Církve. Nyní víme, že Otec Pio byl Boží člověk. Církev se v té době snažila dozvědět fakta.

Vezměme v úvahu i jiné problémy, jimž musel Vatikán čelit. Zuřivé vojenské běsnění mezinárodního komunismu už roztrhalo Rusko na malinké kousky. Španělsko, vcelku katolický národ, procházelo krvavou koupelí. Církev v Mexiku se zmítala v Callesově pronásledování. Hitlerův nacismus a Mussoliniho fašismus nebyly hrami malých chlapců. A tak dále, po celé zeměkouli. Aniž bychom bagatelizovali péči Říma o „drobný lid“, musíme spravedlivě připomenout, že jiné každodenní události byly blíž ke středu jeviště než ty v San Giovanni Rotondo.

Jak na to všechno reagoval Otec Pio? Morcaldi ve svých dějinách San Giovanni Rotondo napsal: „Otec Pio trávil dny ve vznešeném klidu, v modlitbách a pokání, nestaraje se o bouři, jež se připravovala kolem něho.“

Vyrovnanost Otce Pia během těchto tahanic byla vsutku pozoruhodná. Jistý kněz, například, zlomyslně očerňoval Otce Pia, čímž způsobil veřejné pohoršení s dalekosáhlými následky. Tento kněz byl později z jiné příčiny zatčen a uvězněn.

Po propuštění na svobodu pocítil potřebu navštívit Otce Pia. Otec Pio stejně jako otec marnotratného syna nečekal, až ten kněz přijde k němu. „Otec Pio mu vyběhl naproti, aby ho pozdravil,“ řekl Otec Michelangelo. „Otec Pio před ním padl na kolena, políbil mu ruku a objal ho jako nejmilejšího přítele. A přitom právě ten napsal proti němu nactiutrhačnou brožuru!“

V této knize budeme dále popisovat tu pohádkovou Casa Sollievo della Sofferenza, domov pro úlevu chudých v jižní Itálii. Otcí Michelangelovi řekl: „Vidíte ten domov? Víte o tom utrpení, jež mě to stálo? Kdyby mi však někdo řekl, abych pro záchranu bratra učinil něco takového jako: „Polož pod něj bombu a rozmetej ten domov na tisíce kousků,“ udělal bych to bez nejmenšího zaváhání. Zachránit duše! A já je zachraňuji ne silou, ne zatracováním, ne trestem a nenávistí. Zachraňuji je láskou, modlitbou, požehnáním, objetím.“

Vatikán opět přiložil ruku k dílu 2. července dopisem generálnímu představenému kapucínského řádu.

Otci generálnímu představenému nařídili, aby místnímu představenému v San Giovanni Rotondo oznámil, že „Otce Pia je třeba držet pod dozorem“. Mimoto je třeba „vyhnout se každé výstřednosti a rozruchu“. Otcí Piovi zakázali sloužit mši svatou v určitém hodinu. Plán jeho mši svatých musel být nepravdivý a mši měl sloužit „podle možnosti velmi brzy ráno a v soukromí a nesměl dávat požehnání lidem a za žádných okolností nesměl nikomu ukázat stigmata, jež má prý na těle, ani o nich mluvit nebo dovolit, aby mu je někdo políbil“.

V tomtéž dekretu Otcí Piovi nařídili, aby si vybral jiného duchovního vůdce namísto Otce Beneditta, „s nímž musí přerušit veškeré spojení včetně dopisového“.

Svatý úřad vydával nařízení jedno za druhým, přímo je chrlil. 31. května 1923 se v novinách *L'Osservatore Romano* objevila takováto zpráva:

„Nejvyšší kongregace *Svatého úřadu* v péči o víru a její ochranu, po vyšetření záležitosti týkající se Otce Pia z Pietrelciny, kapucína menších bratří, bydlícího v San Giovanni Rotondo v diecézi Foggia (ve skutečnosti Mangredonia), po výše uvedeném vyšetřování prohlašuje, že v těchto záležitostech *není nic nadpřirozeného*“ (všechno je původní kurzíva), a vyzývá věřící, aby se tomu podřídili.

V podstatě to samé prohlášení bylo vydáno znovu 6. července 1924, 23. dubna 1926, 11. července 1926 a 9. června 1931.

V průběhu čtyř roků, od roku 1919 do roku 1923, se střídavě zvedal a klesal příliv klidových a krizových období. Zástup věřících dokonce zaútočil na kapucínský klášter, ale Otec Pio je uklidnil.

Příkaz, který předtím vydali v Římě, omezoval Otce Pia na sloužení mši svatých jen ve vnitřní kapli. Laici se jich však mohli zúčastnit. 17. června 1923 se však podařilo tuto mezeru vyplnit. Odehdy mohl sloužit mši svatou jen „v jedné kapli uvnitř kláštera bez jakékoli vnější účasti“.

Páter Ignazio, místní představený, který byl v úřadě pouze několik měsíců, se obával dalšího povstání lidu. Jel do Foggie přesvědčit provinciálního představeného o nebezpečích vyplývajících z nařízení ze 17. června. Odpověď na jeho žádost zněla: „Nařízení je třeba respektovat.“ Toto rozhodnutí mělo za následek událost, již starosta Morcaldi nazývá „velkolepá demonstrace (*superba manifestazione*)“ dne 25. června.

Lidé se opět se shromáždili na náměstí a vyhrožovali, že podpálí domy některých místních kněží, o nichž se domnívali, že se podílejí na vydávání těchto nařízení.

„Jestli se pokusí přeložit Otce Pia,“ slíbil jim starosta, „tak odstoupím a budu bojovat s vámi jako řadový občan.“ Jeho slova je upokojila. Zástup potom klidně zamířil ke kostelu.

„Byl to mimořádný projev víry a lásky vůči Otcí Piovi,“ napsal starosta ve svých dějinách města. „Ulice, náměstí, kostel, všechno bylo přeplněné. Zástup obklopal Otce Pia, který přišel do kostela zazpívat *Te Deum*. Otec Ignazio, představený, slíbil, že se Otec Pio ráno vrátí pracovat mezi lidmi. Zástup jásal. Když se náboženské obřady skončily, lidé si klekli na náměstí před kostelem a podél ulice, aby přijali požehnání od Otce Pia, který tam stál ve vchodu do kostela.“

Pokud víme, Otec Ignazio vyřešil tento problém po svém, v rozporu s rozhodnutím, které právě dostal od svého Otce provinciála z Foggie. Nemáme žádné poznatky o tom, že by byly výše uvedené úřady tento zákaz zrušily. Možná se řídil vnitřním pocitem, že jen on zná všechny okolnosti, zejména závažnost situace. Ať už postupoval správně nebo ne, na každý pád se mu podařilo obnovit klid a 26. června 1923 – tak, jak slíbil – se Otec Pio vrátil ke svému stádku.

Lidé v San Giovanni Rotondo potom vytvořili nový výbor v čele se starostou Morcaldim. 1. července odjeli členové výboru do Říma, kde je laskavě přijali dva kardinálové. Kardinál Gasparri jim však dával malou naději. Řekl jim, že „události v San Giovanni Rotondo nejsou v této chvíli tak důležité, aby vyžadovaly zvláštní zásah Svatého stolce“. Tím „zvláštním zásahem“ kardinál zřejmě myslel „další zásah“, protože Svátý stolec krátce předtím už zásah učinil.

Kyvadlový rytmus války a míru pokračoval. Nakonec nadešla chvíle, kdy Vatikán rozhodl, že „zvláštní zásah“ je nevyhnutelný. Tentokrát byl Vatikán rozhodnut přemístit Otce Pia.

Generální představený kapucínů v Římě Otec Joseph Anthony si zavolal Otce Luigiho Festu (nebyl to příbuzný doktora Festy) a pověřil ho, aby vystupoval jako vyslanec. „Střežte vám jde padnout na hlavu!“ řekl Otec Joseph Otcí Luigimu. „Budete muset poslechnout příkazy nejvyšší vrchnosti. Otec Pio je vašich rukách. Přiveďte ho ze San Giovanni Rotondo a předvedte ho provinciálovi pohraniční oblasti Ancona, dokud nedostanete další pokyny. Odevzdejte toto nařízení Otcí Piovi, a když nastane vhodná chvíle, jedněte!“

Aby se zabránilo opakování událostí z roku 1920, na něž se každý pamatoval, Otec Joseph naléhal na generála DeBono, velitele veřejné bezpečnosti, aby zabezpečil převoz Otce Pia ze San Giovanni Rotondo do Ancony.

„Zajistíme cestu Otce Pia,“ slíbil generál DeBono, „ale něčí krev pravděpodobně poteče. Přefekt z Foggie přislíbil pomoc, ale řekl, že budete muset určitě jít přes mrtvolu.“

Smyčka se stahovala. 7. srpna 1923 přijel Otec Luigi do San Giovanni Rotondo a zavolal si Otce Pia do svého pokoje. Když Otec Pio vyslechl rozhodnutí Otce generála, sklonil hlavu, zešířila rozevřel náruč a řekl: „Jsem připraven podříditi se vašim přáním. Odjedme hned nyní. Když jsem se svým nadřízeným, jsem s Bohem.“ Byla půlnoc.

„Chcete teď odjet?“ zeptal se Otec Luigi vyvedený z rovnováhy. „Kam pojedeme?“

Otec Pio mu odpověděl: „Nevím, ale pojedu s vámi, kdykoli mi řeknete.“

Otci Luigimu se dojetím zadrhl hlas v hrdle a zmohl se pouze na to, že řekl Otci Piovi, aby počkal, dokud z Říma nepřijdou další pokyny.

Mezitím lidem ve městě opět vzkypěla krev v žilách. Svým tajemným smyslem se 8. srpna dozvěděli, že Otec Luigi přijel do města, a učili krev. Pojmenovali ho „katovým pomocníkem, kterého si vybrala církevní vrchnost, aby zasadil úder“, a opět zahrozili útokem na *Viale Cappuccini*, na hlavní ulici vedoucí ke klášteru.

Starosta Morcaldi potkal Otce Pia v kostele. Objali se, ale tentokrát bylo v jejich *bacio* něco jiného. „Bylo to objetí,“ vzpomínal starosta, „které znamenalo rozloučení.“

Druhého dne, 10. srpna 1923, bylo třinácté výročí vysvěcení Otce Pia do kněžského stavu. V tom roce to lidé oslavili tím, že stáli čtyřicet hodin na stráži u každých klášterních dveří. Slavnostně slíbili, že raději zemřou, než aby měli dovolit, že by jejich milovaného Otce něčím omámili a unesli.

Nikdo ze zástupu nevěnoval mimořádnou pozornost mladíkovi se zuřivým výrazem v očích, který se jmenoval Donato. Po skončení požehnání se Svátostí oltární se však tento mladý muž vkradl do zákristie, vytáhl pistoli a namířil ji na Otce Pia. „Živý nebo mrtvý,“ vykřikl, „ale zůstanete tady s námi v této vesnici.“

Lidé ho rychle obklopili a odzbrojili. Násilný charakter tohoto činu zchladil hlavy všech, včetně samotného Donata, který poprosil Otce Pia o odpuštění. Všichni odešli domů vyjma Otce Pia a stráží. Strážcové zůstali u dveří. Otec Pio odešel do kaple. Tam před Ježíšem v Nejsvětější svátosti napsal dopis: „Pane, co chtějí tito lidé od nás? Můj život je v rukách mladých lidí z této oblasti a mých představených. Pane, Tys viděl, co se stalo dnes večer, toho mladíka a jak byl ozbrojený. Ale mohl jsi mu vidět i do srdce, a tak víš, že jeho úmysly byly dobré. Znáš i jeho jméno a povolání, Ježíši. Víš, co to znamená, být zabitý pro lásku. I Donato chtěl zabít pro lásku, Pane. Ty jsi nikdy neodsoudil pro lásku. A proto Tě prosím, abys mu odpustil, protože ho miluješ tak jako mě. Je to zedník. Používá kladiva, lopaty a rýče. Pracuje s vápnem a cihlami a z těch surových materiálů umí vytvořit odborné dílo. Možná právě proto nemá rád drsné věci. Nyní klidně spí. Ježíši, nedej, aby mu spánek rušily špatné sny, ani aby ho zlé vzpomínky týraly přes den. Ať odpočívá v míru a sešli své požehnání na lidi v San Giovanni Rotondo.“

Co může přinést zítřek, nevím. Nevím, kam mě pošlou mí představení. Já, Tvůj věrný syn svaté poslušnosti, poslechnu bez reptání, protože na mně tak mnoho závisí.

Ohlas toto: Víím, že můj definitivní konec přijde ve víře, v poznání toho, že mí draží a vyvolení lidé ze San Giovanni Rotondo měli v úmyslu udržet si mě u sebe, když ne živého, tak aspoň mrtvého. Doufám, že civilní a právní vrchnosti znovu neuplatní zákon proti těm, kteří se mi pokoušejí přiblížit. Vždy jsem měl rád každého a odpustil jsem každému a nechci zemřít dřív, než bych odpustil každému, kdo se mě pokoušel zabít.

Toto jsem napsal před Nejsvětější svátostí při plných smyslech a celý rozechvělý láskou k Bohu a ke všem svým bratrům v Kristu.

San Giovanni Rotondo, 10. srpna 1923

Otec Pio, kapucín z Pietrelciny“

Otec Pio pokračoval v modlitbě:

„Ježíši, co vlastně tito lidé chtějí ode mě? Kdybych to věděl, nemohl bych pro ně něco udělat? Neptal bych se Tě, ale víím, že mě chtějí živého nebo aspoň mrtvého. Pane, živý nemám žádnou cenu. Nezabavuj se mě, neboť mrtvý jsem hodnotný ještě méně. Jako živý nemám žádnou hodnotu. Jsem jen břemenem. Odlož mě, kam se jim zachce, do temné místnosti, kde je budu co nejméně obtěžovat. Kdybych byl však mrtvý, moje tělo by neškodně odpočívalo. Lidé ze San Giovanni Rotondo chtějí mé tělo. Nevím proč a nevím ani to, co by učinili s mým mrtvým tělem, a nechci mít pocit, že jsem je zklamal. A tak, Pane, protože nevím, co mám udělat, poprosím Tě, aby mé kosti mohly být uloženy v této zemi obývané lidmi, jež ti s láskou odporoučím, když se k Tobě modlím. Možná se usmíváš, možná mi odpovídáš. Možná neříkáš nic.“

O dva dny později napsal Otec Pio další dopis starostovi Francescovi Morcaldimu, ve kterém ho naléhavě žádá, aby nezasahoval proti rozhodnutím vydaným Církví:

„Vývoj událostí v posledních dnech mě hluboce dojal a nesmírně zaujal. V této souvislosti mě děsí skutečnost, že mám být nedobrovolnou příčinou výtržností mých milovaných spoluobčanů. Modlím se k Bohu, aby rozptýlil toto neštěstí a aby mi poslal jakékoli ponížení, pokud si to přeje. Protože však už bylo vydáno rozhodnutí o mém přeložení, prosím vás, abyste rozšířil všemi prostředky, jež máte k dispozici, že je třeba se podřídit vůli mých představených, která je vůlí Boa a již mám v úmyslu slepě poslouchat.“

Ve svých ubohých modlitbách budu vždy vzpomínat na tento šlechetný lid a prosit za něj jako výraz své lásky k němu o mír a blahobyt. Protože nejsem schopen udělat nic jiného, vyjadřuji

svou touhu, pokud mí nadřizení nebudou proti tomu nic namítat, abych měl své kosti uloženy zde, v malém kousku země.

S úctou v našem sladkém Pánu

Váš Otec Pio z Pietrelciny

12. srpna 1923"

Zatím, co se nitě rozplétaly, odvolání Otce Luigiho Otcí Josephovi, generálnímu představenému, však zůstávalo nevyřešeno. Ze Svatého úřadu potom přišla dramatická a neočekávaná odpověď s datem 17. srpna 1923: „*Ordo suspendatur donec aliter*“ – příkaz na přemístění je zastaven až do dalšího oznámení!"

Pozastavení příkazu na přemístění přineslo další utišení bouře. Do skončení bouře však bylo ještě daleko. To by přišlo jen se smrtí tohoto ubohého člověka.

Svatý stolec měl utkvělou představu, že klid se dá znovu obnovit jen přemístěním Otce Pia. Syndrom přemístění se opět vynořil 7. dubna 1931, jako obvykle ve stínu vícera nepokojů.

Lidé se znovu vydali v protestním pochodu na vršek. Tentokrát se nezastavili u vchodu. Vyloмили dveře. Muži i ženy se vhrnuli do kláštera. Ženám bylo úplně jedno, že jim hrozí exkomunikace pro porušení klášterní klauzury. V klášteře byl „nepřítel“, který se chystal odstranit jejich Otce, a lidé žádali, aby toho nepřítele vydali do jejich rukou.

Představený kláštera, Otec Raffaele, se je pokoušel utiřit. „Ano,“ připustil, „v klášteře je na návštěvě jistý kněz, ale ten nevezme Otce Pia pryč.“

„Říkáte to pod poslušností.“ křičeli na něho. „Lžete.“

„Jsme synové svatého Františka,“ odsekl Otec Raffaele, „a rádi poskytujeme pohostinství i jiným kněžím. Ubezpečuji vás, že ráno odjede.“

Když viděl, že se s tímto rozhněvaným zástupem nijak neporadí, zavolal Otce Pia, který je ujistil, že přeložen nebude. Otcí Piovi uvěřili, ale nadále sledovali situaci velmi pozorně.

„Já se o toho nepřítele postarám,“ vyhrožoval Alessandro Giuva, zvěrolékař, který vešel do místnosti, když Otce Pia operovali na kýlu. „Ráno ho sám odeskortuji do Foggie.“ Opět zavládlo příměří.

9. června 1931 učinil Vatikán další tah. Otec Pio dostal pokyn, aby „se vzdal všech činností vyjma sloužení mše svaté“. Aby se události z minulosti neopakovaly, toto omezení bylo rozšířeno o dodatek, že se jeho mši nesmí zúčastnit nikdo kromě ministrantů. „Ať se stane vůle Boží,“ to byl jediný komentář Otce Pia k tomuto nařízení. Bylo to na svátek Božího Těla.

Během tohoto období byl Otec Pio téměř úplně odkázán na vězeňskou samotu, jeho životní prostor byl omezen jen na pokoj a měl zakázán jakýkoli kontakt se světem. Dostal pracovní rozvrh dne, ve kterém měl povoleny dvě hodiny na ranní mši svatou, potom modlitby v oratoři do poledne. Dále hodinu studia v knihovně a odpolední modlitbu po nešporách a na závěr modlitby až do půlnoci.

Toto vězení, jak to nazýval Otec Pio, trvalo celé dva roky. Jak na to reagoval, popsal Otec Agostino, jeho nový duchovní vůdce potom, co mu Řím zakázal všechny styky s Otcem Benedetto. Ve svém Diariu Otec Agostino napsal:

„Začátkem března (1931) jsem zajel na několik hodin do San Giovanni Rotondo... Jeho duch je klidný a nadále pokračuje ve svaté poslušnosti... 1. července jsem jel do San Giovanni Rotondo a hodinu jsem mluvil s naším drahým Otcem Piem. Nařízení, jež ho zbavovalo veškeré kněžské moci vyjma práva sloužit mši svatou v soukromí, došlo 12. června 1931. To mělo za následek, že jsem našel Otce Pia nesmírně sklíčeného. Sotva jsme v jeho cele osaměli, hned se rozplakal. I když mě to hluboce dojal, potlačil jsem ale vlastní pocity a nechal jsem ho chvíli plakat. Potom jsme si povídali. Drahý Otec Pio mi řekl, že ho tato neočekávaná zkouška hluboce zarmoutila. „Nikdy jsem si nemyslel, že se něco podobného stane,“ řekl mi Otec Pio.“

24. července 1931 jsem se vrátil do San Giovanni Rotondo. „Jak trávíte dny?“ zeptal jsem se ho. „Studuji, jak umím, a potom trápím své bratry,“ odpověděl. „Jak je to možné?“ zeptal jsem se ho. „Jako vždycky jim vyprávím vtipy, a tyto jsou ještě horší než ty předtím.“ Potom změnil tón a dodal: „První dny této zkoušky na mě dolehly velmi těžce, ale pak mi Bůh dal sílu a uměl jsem se přizpůsobit tomuto novému životu. Ať je Ježíš pochválen!“

„Od té doby až dosud Ježíš mlčí,“ pokračoval. „Ani se neukáže, ani se nedá slyšet. Je to přesně tak, jako život v agónii. Ať se však děje jeho vůle.“ ... Jeho stigmata krvácejí dále, zejména rána v boku. Podařilo se mi ukrást jeden kapesník, jímž si zakrýval ránu v boku.

24. září jsem v cele Otce Pia ucítil vůni. Nevím, kolikrát jsem byl v jeho pokoji, rozmlouval s ním a dotýkal se kapesníků nasáklých jeho krví, ale nikdy předtím jsem neucítil tuto vůni. Nenacházím slova na to, abych popsal tu scénu; je to ale sladký, radostný, čistý pocit... Musím říci, že jsem schopen ucítil jen velmi silnou vůni. Čich mi zeslábl bezpochyby proto, že jsem od dětství až do dvaceti roků velmi trpěl neustálým krvácením z nosu. Až nyní dovedu vnímat vůni, jež prý vychází z Otce Pia a ze všeho, čeho se dotkne. Ještě i dnes, když toto píši, sedm dní po návštěvě u Otce Pia, cítím jeho vůni...

... Jeho duše je připravena a vždy ochotná přijmout Boží plán.

Otec Pio se modlí a trpí... trpí a modlí se."

Na svátek Narození Páně roku 1931 trvalo Otci Piovi odsloužení třech mší svatých pět hodin.

V bouřích a bezvětří, které se táhly ze San Giovanni Rotondo do Říma a zase zpátky, každý slyšel tu strašidelnou, dutou ozvěnu masakru z roku 1920. Všichni se shodovali v tom jediném, že už víc nesmí prolévat krev.

Znovu se však začaly šířit fámy a pohár trpělivosti se u lidí opět naplnil. Starosta San Giovanni Rotondo si umyl ruce od vší zodpovědnosti a provinciální vládě ve Foggii napsal: „Kdo bude zodpovědný za životy těch lidí, kteří zemřou, když Otce Pia přeloží?"

Prefekt ve Foggii se vzápětí také zbavil veškeré odpovědnosti za případné krveprolití a spojil se s národní vládou v Římě. Tam pokračoval Mussoliniho úřad v řetězové reakci a spojil se s Vatikánem. V tomto posledním odvolacím soudu zasáhl papež Pius XI. a nařídil Svatému úřadu, aby zákaz zrušil. Papež řekl arcibiskupovi Otce Pia: „Nebyl jsem proti Otci Piovi nepřítivě naladěm (*to non sono stato maldisposto del Padre Pio*), ale byl jsem o něm nesprávně informován (*ma io sono stato malinformato del Padre Pio*)."

Odted' mohl Otec Pio opět sloužit mši svatou v kostele. O rok později, 25. března 1934, mu dovolili zpovídat muže a od 12. května 1934 i ženy.

Když se fámy o přeložení Otce Pia rozplynuly, jeho každodenní kříž dostal jinou podobu. 3. srpna 1952 uveřejnily noviny *L'Osservatore Romano* nařízení Svatého úřadu, jímž zavrhovali některé knihy o Otci Piovi, protože byly vydány bez potřebné revize a bez církevního schválení. V nařízení se dále vysloveně uvádělo, že se toto rozhodnutí nemá chápat jako „zavržení Otce Pia ani autorů těchto knih".

L'Osservatore Romano jsou oficiální noviny Vatikánu. Právní záležitosti se v nich oficiálně nezveřejňují, ty mají své místo spíše v. V této souvislosti je velmi výmluvné, že toto nařízení se v *Acta Apostolicae Sedis* nikdy neobjevilo.

Tak či onak, tato akce Svatého úřadu byla píchnutím do vosího hnízda a vrhla na Otce Pia ještě temnější mrak podezření.

Během těchto posledních událostí, stejně tak jako i v předcházejících desetiletích, jedinou obranou Otce Pia byla „žádná obrana". Vzhledem k nadřazeným projevoval tu samou mlčenlivou, slepou a bezvýhradnou poslušnost, jakou projevoval po celý život.

To ale neznamená, že by z něho vyprchaly všechny city a že úplně z hlavy vypustil minulost. V myšlenkách se nepochybně vracel do časů, když duchovnímu vůdci napsal tato slova: „V rozhodnutích vrchnosti nalézám svou jedinou oporu. Toto jediné mě podepírá na té temné cestě, na níž se nacházím."

Jak živě si musel vzpomínat na svůj první skok do tmy poslušnosti vůči papeži. Bylo to během první světové války. Papež Benedikt XV. tehdy poprosil celou církev, aby se modlila a přinášela oběti za svět. Ještě dřív, než byla tato papežova žádost zveřejněna, Otec Pio učinil přesně to, co papež žádal. A jakou obětí přitom přinesl! „Nabídl jsem celou svoji bytost našemu Pánu," napsal Otec Pio roku 1918, „na ty stejné úmysly Svatého Otce. Jen jsem to učinil, cítil jsem, že se vracím do tuhého vězení, a slyšel jsem, jak se dveře toho vězení za mnou hlučně zabouchly. Cítil jsem, že jsem spoután velmi pevnými okovy a že tam namísto každou chvíli zemřu. Od té doby mám pocit, že jsem byl v pekle."

při mši

Od chvíle, kdy se Otec Pio probudil, i když to bylo uprostřed noci, připomínal dostihového koně v startovací brance, do doby, než začal sloužit mši svatou.

„Kolik je hodin?“ zeptal se Otce Onorata v půl jedné v noci. „Půl jedné. Ještě je velmi brzy,“ ubezpečoval ho Otec Onorato. „Nezapomeňte, že nesmím zaspát,“ naléhal na něj Otec Pio. „Musím v jednu vstát.“

„Nemohl usnout,“ vysvětloval nám Otec Onorato, „protože už v jednu byl vzhůru. Vždy mi říkal: „Pomozte mi vstát. Co vlastně dělám v této posteli?““

Od půl druhé do čtyř ráno seděl v malém křesle a mezi prsty svíral růženec. Pohyb jeho rtů prozrazoval zbožnost srdce, jak se připravoval na mši svatou modlením růžence.

Ve čtyři ráno sešel do zákristie a pokračoval v přípravě na mši svatou. Celou další hodinu se vyptával, kolik je hodin. „Ještě je čas,“ odpovídali mu pokaždé spolubratři.

Na jejich odpověď reagoval okamžitě: „Cože? Vždyť čtyři hodiny odbily už strašně dávno. Rychle! Rychle! Pomozte mi obléci mešní roucho!“

„Jeho úzkostlivost byla pro nás skutečným utrpením,“ řekl nám Otec Onorato. „Naléhal na nás stále víc a více. Jen, co si oblékl mešní roucho, jsem ho musel posadit, aby se neunavil. Jak jsme čekali, každou chvíli zavolal: „Onorato! Onorato!“ Okamžitě jsem reagoval, ale on chtěl vždy říci jen toto: „Pospěšte si! V pět musím být u oltáře!“

Otec Eusébio poznamenal, že bylo utrpením vidět ho v takovém stavu, že jen pomyšlení na poslušnost ho dovedlo upokojit a přinutit, aby vyčkal na čas mše svaté. Když se však už mše svatá měla skutečně začít, uklidnil se. Tvář se mu rozjasnila.

Když se Otec Pio někdy přibližoval k oltáři, celý se třásl. „Proč se tak třesete?“ zeptala se ho jednou Cleonice Morcaldiová, rodačka ze San Giovanni Rotondo. „Je to proto, že musíte trpět?“

„Ne,“ odpověděl jí, „není to tím, kolik musím trpět, ale tím, co musím obětovat. Neuvědomujete si to velké tajemství mše svaté? My, kněží, jsme vrahy, kteří zabíjejí Ježíše jako oběť, aby ho nabídl nebeskému Otci jako splátku za naše hříchy.“

Otec Pio po celou mši téměř vždy plakal. Ta samá paní se ho zeptala, proč pláče, a on jí odpověděl: „Nechci ronit malé slzy. Chci prolévat záplavu slz. Jestlipak chápete to velké tajemství mše svaté?“

Každý, s kým jsem rozmlouval, mi říkal, že je nemožné popsat, jaká je mše Otce Pia.

„Tvář měl doslova proměněnou,“ říkali mi.

Maria Winowska, jedna z mnoha autorů jeho životopisů, se pokusila něco z toho zachytit, když napsala: „Tvář tohoto kapucína, která se mi chvilku předtím zdála být veselá a přívětivá, byla doslova proměněná... Strach, radost, trápení, agónie nebo žal... Na jeho rysech jsem mohla sledovat odpověď. Celé tělo měl ztuhlé v němém prosbě...“

Najednou mu z očí vyhrkly velké slzy a ramena rozechvěná vzlyky se mu jako by ohýbala pod drtivou tíží... Mezi ním a Kristem už nebyla žádná vzdálenost. ...

Pohrdám všemi, kteří přijeli do San Giovanni Rotondo a zúčastnili se mše svaté jen jako diváci. ...

Jednou v pátek jsem ho viděla celého udýchaného, připomínajícího zápasníka, který je úplně vyčerpaný a dohnáný do úzkých, jak se prudkým potřásáním hlavy marně snaží setřást ze sebe nějakou překážku, jež mu bránila vyslovit konsekráční slova. Doopravdy to vypadalo na obyčejný souboj, z něhož vyšel jako vítěz, ale úplně zničený. Jindy zase po zpěvu Sanctus mu z čela stékaly velké kapky potu a zalévaly mu tvář zkrivenou vzlyky. Měla jsem před sebou skutečného muže bolesti v zápase s agónií.“

Otec Donan (Danny) Hickey, nyní kapucínský misionář na Mariánských ostrovech, popisuje své dojmy, když jako americký voják během druhé světové války zažil Otce Pia při mši svaté. „Při konsekraci, pokud měl právě hlas dost silný, aby ho bylo slyšet, zněla jeho slova drsně a ostře, jako by prožíval velkou bolest a úzkost; když je vyslovoval, často se zdálo, že pláče. Když poprvé poklekl, setrval poměrně dlouho na kolenou a upřeně hleděl na svatou hostii a když se pokusil vstát, podařilo se mu očividně jen s nesmírným úsilím, až jsem se často divil, že vůbec vydrží stát na nohách. I následující pozdvihování si vyžádalo další úžasnou tělesnou námahu.“

V pozdějších kněžských letech trvala mše Otce Pia asi tři hodiny. Nebylo to tím, že by plýtvával časem. Trvalo mu tak dlouho proto, neboť byl v extázi. Jednou řekl, že v tomto oddání se Bohu – zejména při proměňování – viděl každého, kdo ho prosil o modlitby. Řekl přátelům, že se s ním mohou spojit vždy, když je u oltáře. On je skutečně viděl svým pohledem upřeným na Boha.

Na začátku jeho kněžského úřadu s ním lidé ztráceli trpělivost, když mše trvala tak dlouho. Občas mu don Pannullo, pastor kostela v Pietrelcině, dal duchovní příkaz, aby pokračoval ve mši, a Otec Pio hned reagoval.

V padesátých letech trvala mše Otcovi Piovi ve všední dny asi půldruhé hodiny a v neděli dvě a čtvrt až dvě a půl hodiny. Koncem šedesátých let trvala jeho mše asi hodinu.

V období druhé světové války navštívily Otce Pia desetitisíce vojáků a když měly možnost, zúčastnily se na jeho mši svaté. Jednou ho navštívila skupina důstojníků americké armády. Celu mši stáli v pozoru jako sloupy. Když mše skončila, stále i dále v pozoru jako přikovaní.

Když italští biskupové povolili změnu jazyka při sloužení mše svaté z latiny na italštinu, požádal Otec Pio o povolení, aby mohl sloužit v latině, a povolení dostal. Nežádal o ně proto, že by se chtěl vzpírat změně. Předtím již dost často dokázal, že v každém příkazu nadřízených vidí vůli Boží.

Požádal o povolení zachovat si latinu proto, neboť pro něj bylo téměř nemožné vůbec cokoli změnit. V té době měl už téměř osmdesát roků a byl skoro slepý. Byl tak nemocný, že lékaři nedovedli pochopit, že ještě žije. Dostal už povolení sloužit mše v Nejblahoslavenější Panně Marii a za mrtvé namísto předepsaných mešních formulářů. Nikdo ho nemůže rozumnými důvody obvinít z toho, že by odporoval změnám v Církvi.

V lednu 1968 dostal další povolení, aby mohl během mše svaté sedět. Nadále dodržoval všechny mešní postupy, ale musel se lokty opírat o oltář. Už nemohl zvedat ruce.

Není pochyb o tom, že se Otec Pio ztotožňoval s Ježíšem během obětování mše svaté. „Musel byste ho vidět, abyste to pochopil,“ říkali mu lidé. Každý si mohl všimnout toho ztotožnění Otce Pia s Ježíšem Kristem. Našli se však tři lidé, kteří viděli něco víc než kněze, úplně pohrouženého do svaté oběti.

Jedním z nich byla Cleonice Morcaldiová. Právě její soucit byl příčinou největšího otřesu, jaký ji v životě postihl. Ušila pro Otce Pia bílou plátěnou spodní košili. Otec Pio jí ji o tři dny později vrátil s prosbou, aby mu ji vyprala.

Přinesla ji domů a otevřela balíček. „Madona!“ vyjekla úžasem. „Vždyť to je bičování!“ Košile byla postříkaná krví seshora dolů, zepředu i zezadu. Slečna Morcaldiová se nemohla zdržet, a řekla Otcovi Piovi, co viděla. „Otče,“ začala, „vždyť vy jste jedna velká rána od hlavy až po paty.“

„Copak to není pro naši slávu?“ odpověděl. „Pokud nebude na mém těle dost místa pro nové rány, budu dávat jednu ránu na druhou.“ Na tunice, která je nyní uložena v archivech kapucínů, můžete vidět přesně to – krev na krvi.

„Otče,“ zvolala a doslova se dusila dojetím, „vždyť vy si masakrujete vlastní tělo!“

„To, co vidíš, tam není jen kvůli bolesti,“ řekl jí Otec Pio. „Jsem stvořen z masa a krve, tak jako ty. Obětuji však svou bolest Bohu jako odměnu za to, co mi ta bolest přináší. Nejen Bůh mi sesílá bolest. I já prosím o utrpení k Boží slávě, pro spásu celého lidstva a za pokoj duší v očistci. Co víc mohu žádat?“

Další osobou, která absolvovala podobnou léčbu šokem, byl mladík, který chodil s děvčetem ze San Giovanni Rotondo. Jako podmínku pro jejich svatbu děvče žádalo, aby navštívil Otce Pia.

Jednou ráno mladík zašel na mši Otce Pia a stál vzadu v kostele. I několik dalších dní se účastnil na jeho mších. Po týdnu se nervově zhroutil a plakal. Otec Pio si ho všiml a řekl mu: „Bohu díky za to, cos viděl, a neříkej to nikomu. Boží tajemství mají zůstat skrytá ve tvém srdci.“ „Ano,“ souhlasil mladík, když zjistil, že Otec Pio ví, co viděl. „Viděl jsem vás na oltáři, korunovaného trním, nejprve s trojitou korunou z trní a potom něčím, co připomínalo baretku z trní.“

Otec Pio zopakoval: „Jdi domů, děkuj Bohu a nikomu to neříkej.“ Ale mladík to řekl snoubence. Popsal jí, jak každé ráno viděl při mši Otce Pia s hlavou korunovanou trním, s tváří pokrytou krví, ale s jasným, krásným výrazem ve tváři.

Mladá dáma to neuměla v sobě udržet, a vypověděla přítelkyním v San Giovanni Rotondo, co slyšela. Slečna Morcaldiová, každodenní návštěvnice kostela, se zeptala Otce Pia, zda je to pravda.

„Máš nějaké pochybnosti?“ zeptal se jí Otec Pio vyčítavě. „Jsi jako svatý Tomáš!“

Vzpomínka na tuto příhodu znepokojovala slečnu Morcaldiovou mnoho roků. Nakonec se zeptala Otce Pia znovu: „Otče, ta trnová koruna... Nosíte ji během mše?“

„Vidím, že toho chceš vědět příliš,“ odpověděl. „Ano, přede mší i po ní. Ta koruna, již mi Bůh dal na hlavu, se nikdy nedává dolů.“

Tato odpověď možná vrhne světlo na jiný jev, který kapucíni v San Giovanni Rotondo přijali jednoduše jako skutečnost bez toho, že by se pokoušeli získat vysvětlení. Mniši, kteří asistovali Otcovi Piovi při mši, měli vždy po ruce zásobu kapesníků a často mu utírali velmi zpocené čelo i tvář (obličej). Jednou však Otec Pellegrino ucítil na kapesníku ne pot, ale krev. Vůně byla tak silná, že si myslel, že se pozvrací.

Otec Pio dal jedenáct těchto kapesníků Otcí Onoratovi, aby je uschoval. Později, když kapesníky měly být uloženy do igelitových sáčků a přemístěny do jiné krabice, na třech z nich se objevila krev. Jeden kapesník byl velmi silně postříkaný krví, jeden trochu méně a na třetím byly krvavé skvrny, které kapucínům připomínaly tři krvavé slzy, velké jako desetiháléř.

V zájmu zaznamenání úplné pravdy o Otcí Piovi, i když může působit neskutečně, musíme napsat i zážitek další osoby, jež byla svědkem jeho životní podobnosti s trpícím Ježíšem.

Laurino Costa je hlavním kuchařem v Casa Sollievo, v nemocnici Otce Pia. Když přijel poprvé do San Giovanni Rotondo, jen velmi váhavě uznával jakákoli tvrzení o svatosti Otce Pia přes úžasné „shody okolností“, které přivedly Laurina k tomu, aby ve městě zůstal.

„Když jsem roku 1956 přijel do San Giovanni Rotondo,“ vyprávěl mi, „trochu jsem pochyboval o tom, že je Otec Pio skutečně svatý. Ano, připouštěl jsem, že může být neobyčejnou osobností, ale že je svatý, to ne! Tři roky jsem měl takovéto pochybnosti. Nikdy jsem o nich nikomu neřekl, ani vlastní ženě.“

Jednoho dne zašel Laurino do kostela ke zpovědi. Jistý kněz ho pobádal: „Pospěš si, Laurino! Když si pospíšíš, budeš dnes u zpovědi jako první.“

Vešel do zákristie, kde Otec zpovídal muže. Spatřil tam Otce Pia, na čele měl hlubokou řeznou ránu ve tvaru kříže a tvář zalitou krví.

„Úlekem jsem se celý roztřásl,“ povídal Laurino. „Zavolal jsem na něj, ale neodpověděl mi. Pouze na mě nepřítomně hleděl. A na čele měl ten kříž, ze kterého vytékala krev.“

Laurino instinktivně sáhl do kapsy pro kapesník, aby Otcí Piovi utřel krev z obličeje. Ruka mu však v kapse úplně ztuhla. Nemohl s ní pohnout. Dva muži se jen upřeně dívali jeden na druhého.

Uběhlo tak asi deset minut. „Otče, Otče!“ zvolal Laurino a měl pocit, že každou chvíli omdlí. Otec Pio zhluboka vzdechl. Potom začal *Otec Pio vyznávat Laurinovy hříchy* a dal mu rozhřešení.

Nato se Otec Pio poněkud vzchopil a řekl Laurinovi: „Tak co, Laurino, kdys byl naposledy u zpovědi?“

„Před devíti dny,“ odpověděl Laurino. Otec Pio potom zopakoval Laurinovy hříchy a dal mu rozhřešení. Vzápětí mu kříž z čela zmizel.

„Neřekl jsem ani slovo,“ vzpomíná Laurino. „Jen jsem se velmi pomalu zvedl. Když jsem vycházel ze zákristie, vydal jsem ze sebe hlasitý výkřik a rozplakal jsem se.“

Tou dobou už bylo v zákristii už plno lidí čekajících na zpověď. Ptali se Laurina, co se stalo, protože si mysleli, že mu Otec Pio odmítl dát rozhřešení.

Laurino plakal tři dny a tři noci. Nedovedl z mysli zahnat tu strašlivou scénu, jíž byl svědkem. Někdy nemohl usnout až do půl třetí.

Laurino přímo zoufale toužil po úlevě, a tak se obrátil na Otce Clementeho a požádal ho o radu, co má říkat a udělat. „Zeptej se Otce Pia,“ zněla jednoduchá odpověď Otce Clementeho.

Laurino však nedovedl sebrat odvahu ani k tomu, aby vešel do kostela, natož zajít za Otcem Piem s takovou otázkou. Nemohl ani jít, ani spát. Byl přesvědčený, že ztrácí rozum.

„Pracoval jsem a plakal jsem,“ řekl. „Pracoval jsem a plakal jsem. Modlil jsem se a stále jsem naříkal.“

Nakonec jednoho dne po práci, když Laurino kráčel pomalu domů, se rozhodl, že si všechno jednou a provždy s Otcem Piem vyjasní. Udělal několik kroků ke klášteru, ale opět ztratil odvahu. Nemohl dále. Obrátil se a chtěl jít domů. Znovu však sebral odvahu a vykročil opačným směrem. Přišel ke klášteru a uviděl Otce Pia u dveří, jako by na něho čekal. Srdce mu poskočilo. Nahlas vykřikl a nemohl se ani pohnout.

„Pojď, pojď, Laurino,“ řekl Otec Pio něžně. „Co se ti stalo?“

Nakonec se Laurino vzchopil a zakoktal: „Otče, řekněte mi, proč jste se mi ukázal v takovém stavu? Cožpak vám já připravuji takové utrpení?“

Otec Pio odpověděl: „Jaký jen jsi hloupý! Byla to milost, kterou ti Bůh chtěl prokázat.“

Když jsme s Laurinem tiše seděli za jeho kuchyňským stolem, Laurino si připomněl tuto příhodu a řekl: „Stalo se to proto, neboť jsem nevěřil v jeho svatost. P této zkušenosti běda každému, kdo by se opovážil dotknout se Otce Pia. Vyškrábal bych oči těmito prsty.“

kněžská služba v San Giovanni Rotondo

Asi tucet kapucínů a laiků se shrklo kolem Otce Pia v klášterní zahradě, když je obveseloval jednou ze svých oblíbených anekdot.

„Dva muži z nějakého zapadákovy se právě dozvěděli, že někdo vynalezl vlak,“ vyprávěl jim. „Pojďme se někam svézt,“ řekl jeden z mužů svému příteli, a vešli společně na nádraží. „Co je vám do toho?“ odpověděli podrážděně. Jak příběh pokračoval, Otec Pio zveličoval každý detail do epických rozměrů. „Vlak se s hukotem vrátil do tunelu a muži byli zděšení. „Kam jedeme?“ zeptal se jeden. „Myslím, že jedeme do pekla,“ odpověděl přítel. „Neboj se,“ pokračoval společník. „Máme lístky na okružní jízdu!““

Člověk, který měl vidění Ježíše a Marie a který měl na těle stigmata Ježíše Krista, by byl zřejmě tou poslední osobou, u níž byste očekávali, že bude vyprávět vtipy. Kdyby se lidé mohli dozvědět víc o tom, jaký měl Otec Pio smysl pro humor, možná by křesťanská ctnost jeho radosti pozměnila hollywoodskou představu o františkánovi, jež tam pokládají za dobráckého ňoumu s mnišskou kutnou a kapucí, s rukama v rukávech, se sklopenýma očima a pochmurného jako mrtvola.

Jistá vznešeně působící dáma navštívila San Giovanni Rotondo a dychtivě se toužila setkat s Otcem Piem. Naléhala na bratra Modestina, aby jí v tom pomohl. Navrhnul jí, aby počkala v chodbě kláštera mezi kostelem a klášterem. Když Otec Pio prošel kolem ní, nepoznala ho.

„Kde je svatý Otec?“ zeptala se.

Otec Pio si zahrál s jejími slovy a odpověděl: „Svatý Otec je v Římě.“

„Ne,“ nedala se odradit, „myslím svatého Otce tady.“

„Ano, vím, ale Svatý Otec je v Římě,“ zopakoval Otec Pio, jak s ní kráčel chodbou k hlavní kanceláři.

„Moc mě to mrzí,“ řekla, „ale myslela jsem si, že bych se s ním mohla setkat tady.“ Žena i světec se potom odebrali každý svou cestou.

„Otec Pio nejenže měl smysl pro humor,“ dosvědčil jeden z jeho spolubratrů, „ale měl tento smysl velmi vytríbený. Nazval bych ho důvtipem. Byl veselý, vždy žertoval a přitom nebyl neslušný. Nikdy nebyl neslušný.“

Jednou navštívila Otce Pia elegantně oblečená dáma. Její plisované šaty a klobouk s květy ostře kontrastovaly s nápadnou jednoduchostí italských žen ze San Giovanni Rotonda.

„Otče,“ řekla, „dnes mi je šedesát roků. Řekněte mi něco pěkného.“

Otec Pio potlačil úsměv, naklonil se k ní a zašeptal: „Smrt je blízko.“

Před několika roky jedna paní ze Sant Paul ve státě Minnesota řekla Otcovi Piovi, že se její matka narodila nedaleko Pietrelciny, rodiště Otce Pia. Otec Pio jí buď nerozuměl anebo jednoduše hned nasadil šibalský tón, ale tvářil se, že to pochopil tak, jako se ne matka, ale ta paní narodila v Pietrelcině. „Ano, vím,“ zasmál se, „slyšel jsem vás vískat, když jste přišla na svět.“

Jednou se skupina asi třiceti mužů natlačila do malé kanceláře a nervózně čekala na Otce Pia. Z jejich rozhovoru bylo cítit neklid a rozpaky. „Kdo bude mluvit první?“ – „Co mám říkat?“ – „Co máme udělat?“ – „Mám mu políbit ruku?“ – „Ty představíš celou skupinu.“ – „ne, ty nás představíš.“

Nadešel okamžik pravdy. Otec Pio prudce otevřel dveře a zastavil se před nimi, upírajíc na ně pohled. Jako vojáci v Getsemanské zahradě tak tam stáli jako vrostlí do země, celí očarovani, neschopní pohnout se ani vyřknout jediné slovo. Se širokým šibalským úsměvem Otec Pio řekl: „*Buon appetito* – Dobrou chuť!“ a zavřel jim dveře před nosem.

Když se dveře zavřeli, očarování pominulo. Vypukl zmatek, protože se jeden druhého začali vyptávat: „Co se stalo? Proč jsme se nemohli pohnout? Proč jsi něco neřekl? Proč tys něco neřekl?“

Virgilio Volpe je vynikající mladý italský zpěvák a komik. Když odešel z rodné Ameriky, nabízel mu přitažlivou kariéru v diplomatickém sboru Spojených států. Na radu Otce Pia se namísto toho vybral působení v oblasti zábavy. Virgilio se zeptal Otce Pia, jestli si má ponechat své pravé jméno nebo používat nějaké umělecké. Otec Pio mu s potlačovanou ironií v hlase navrhnul: „Co kdybys přijal jméno Francesco Forgione?“ Vzápětí ho však musel ujistit: „Jen jsem žertoval.“

Humor Otce Pia nebyl humorem z nějaké filmové komedie. Nedělal to pro potlesk diváků. Jeho humor byl vroubený duchaplností, ale vždy ho vyvažovala taktnost a láska k bližnímu. Když měl někdo špatný den, Otec Pio měl pro něj speciální, drobný žertík. Vyslechl si návštěvníka, ale když mu ten vyprávěl jen běžné věci, Otec Pio po chvíli řekl: „Oukej, to stačí!“ Nemusel mu vysvět-

lovat, že je unavený, že má velké bolesti, že se mu nesmírně těžko dýchá a že jedinou útěchu nachází v tom, že se modlí růženec.

Jednou na Velký pátek po bohoslužebných obřadech ukázal, jakou má vyrovnanou povahu. Ve svaté liturgii se právě připomínala zrada, utrpení a smrt Ježíše na kříži. Po skončení obřadů byli ještě všichni účastníci v zákristii. Vládla tam slavnostní a vážná atmosféra. Všichni mlčeli. A právě Otec Pio přerušil napětí tím, že navázal rozhovor a začal téměř lehkomyšlně žertovat.

Smysl pro humor byl pro Otce Pia solí jeho kněžského úřadu v San Giovanni. Určitě je ho možné použít jako jedno z měřítek jeho svatosti. „Ten člověk trpěl tak velmi,“ řekl mi jeden z jeho spolubratří, „že kdyby nebyl měl smysl pro humor, byl by trpěl mánio-depresivní psychózou.“

Je těžké vtěsnat padesátiletou nepřetržitou kněžskou službu Otce Pia do několika stránek knihy. I amatérský badatel by lehce napsal celou sérii knih o jeho životě v modlitbách, o životě modlitby, který pěstoval ve svých duchovních dětech, a o jeho pozoruhodných sociálních počinech.

V této knize popíšeme jeho běžnou každodenní činnost. Uvidíme Otce Pia při práci ve zpovědnici a mimo ni, jak vede své stádce oveček prostřednictvím téměř zázračných vědomostí, jež ho přivedly k poznání jejich životních příběhů, i když se s nimi nikdy předtím nesetkal.

Je těžké určit, kdy den Otce Pia začínal a kdy končil. Začínal někdy mezi půlnocí a třetí hodinou ranní. Když spal dobře, což se stávalo zřídka, spal celkem dvě až tři hodiny. Nejčastěji byly jeho noci úplně bezesné. Když se mu podařilo usnout, spánek mu vždy něco narušilo, nikdy ho neměl úplně klidný. Tento téměř absolutní nedostatek spánku udivoval lékaře. Snáze by si dovedli vysvětlit zázrak než pochopit, že Otec Pio může žít a pracovat bez osvěžujícího spánku.

„Pro Otce Pia byl spánek, pokud se to vůbec dá nazvat spánkem, směsí vzdechů a vzývání: „Ježíši můj, moje Matko Maria, obětuji vám sténání své ubohé duše“.“

Doktor William Sanguinetti byl až do své smrti roku 1954 osobním lékařem Otce Pia. Jednoho dne si tento lékař všiml, jak hrbolatá je Otcova postel.

„Koupím vám novou postel,“ prohlásil lékař. „Jste tak bohatý?“ zeptal se Otec Pio. „Ne, nejsem bohatý,“ odpověděl lékař, „ale mohu si snad dovolit koupit vám novou postel. Proč se ptáte, jestli jsem bohatý?“

Otec Pio zřejmě s trochu šibalským podtónem odpověděl: „Nuže, víte, že všichni kapucíni žijí stejně skromným životem, a když mně koupíte pohodlnější postel, budete muset učinit to samé pro čtrnáct tisíc kapucínů v celé řeholi.“

Rozhodnutí, jestli koupit jednu nebo čtrnáct tisíc postelí, nezáviselo na Otci Piovi, ale na lékaři Sanguinettim a na představeném Otce Pia. Pio dostal novou postel sám a používal ji proto, že mu jeho představený řekl, aby tak činil.

Otcova místnost s rozměry dva a půl krát tři metry, typická pro životní podmínky v klášteře, sloužila jako ložnice i pracovna. Na stole byla malá lampa, obraz Panny Marie, obraz rodičů a papeže. Ze svého jemně čalouněného křesla viděl obraz papeže. Dbal na to, aby měl stínidlo lampy nastavené tak, že paprsek světla dopadal přesně na obraz. Jeho den začínal modlitbou za papeže.

Mnoho roků sloužil Otec Pio mši svatou ve čtyři ráno. Spolubratři se ho marně pokoušeli přemluvit, aby začátek posunul na půl pátou nebo na pátou hodinu. Později, když byl starší, přece jen změnil začátek mše svaté na pátou hodinu.

Po mši svaté a díkůvzdání po ní šel Otec Pio na snídani, která se skládala z jediného šálku kávy – a ani tu někdy nedopil. V mladších letech života nezkonzumoval při snídani ani tolik. Když ho nutili, aby snědl vajínko, vždy z toho byla hádka.

Vliv jeho osobnosti se nejvíce projevoval ve zpovědnici. Začínal zpovídat krátce po mši svaté a pokračoval až do poledne. Jeho zpovědnice pro ženy byla ve starém kostele. Muži se mu zpovídali v zákristii tak, že si klekli vedle něho. K zpovědi k němu chodilo tolik lidí, že v lednu 1950 začali kapucíni vydávat očíslované lístky. Průměrně bylo třeba čekat deset dní. Když mu bylo sedmdesát osm, stále ještě zpovídal padesát lidí denně.

Jedna paní ze Solerna nyní žijící v San Giovanni Rotondo mi řekla, že chodila k Otci Piovi ke zpovědi dvacet roků. „Poprvé jsem přišla proto, že jsem se doslechla o kapucínském knězi se stigmaty, a pak jsem k němu chodila stále, jakoby odjakživa, velmi, velmi často. Je to ze Solerna jen tři a půl hodiny!“

Otec Pio zpravidla zpovídal pouze italsky. Když se nějaký kněz nebo biskup pokoušel vyzpovídat se latinsky, ostře ho odmítl slovy: „Běžte k jinému knězi.“ Výjimky v takových případech byly řídké.

Spolubratry kapucíny vylouval, aby chodili ke zpovědi k němu. „Máte své vlastní duchovní vůdce,“ říkal jim. „Nechte mě zpovídat tyto lidi. Neubírejte mi můj čas.“

Otec Pio nedělal žádný rozdíl v tom, z čeho se mu někdo přišel vyzpovídat. Když měl kajícíkův v úmyslu upřímně se vyzpovídat, Otec Pio byl jako beránek. Obchodníci a lékaři, kněží i laikové, Američani z jižní i severní Ameriky, Italové, Němci, Irové i Australané, všichni mi říkali to samé, jako by se byli na svých postřezích navzájem dohodli.

Když však kající nebyl upřímný před Bohem, když se pokoušel pouze mechanicky odrecitovat své hříchy bez upřímného úmyslu polepšit se, Otec Pio byl stejně nemilosrdný jako Ježíš vůči farizeům. „Běž odsud!“ zahřměl na provinilce.

Dovedl číst v kajícíkově duši. Věděl, zda je konkrétní osoba připravena přijmout rozhršení anebo zda ji k němu přivedla jen čirá zvědavost. V několika případech řekl kněží, aby odešli ze zpovědnice, protože jsou sportovně oblečení. I když mu ani slůvkem nenaznačili, kdo jsou, on věděl, že jsou kněžími. „Oblečte si hábit, vraťte se sem, a pak vás vyzpovídám,” řekl jim.

Jistý mladík, kterého Otec Pio vůbec neznal, mi v New Yorku vyprávěl, že už několik roků žije s přítelkyní. Nazvěme ho Charlie. I když se chlubil tím, že je katolík, vůbec se nestaral o to, aby změnil svůj život. Jeho matka, na druhou stranu, byla velmi zbožná a oddaná Otci Piovi. Chtěla se u něho vyzpovídat, a tak požádala Charlieho, aby ji vzal do Itálie.

Přijeli do San Giovanni Rotondo a za týden přišla řada na jejich pořadové číslo. Matčina zpověď proběhla navenek celkem klidně. Potom se zkusil vyzpovídat Charlie. Dřív než stačil otevřít ústa, Otec Pio na něj vykřikl: „Ven odsud!”

„Chci jít ke zpovědi,” řekl mladík prosebně.

„Řekl jsem ti, abys šel ven!” opakoval Otec Pio ještě přísněji. Charlie byl jako omráčený, neboť nepochopil, proč ho Otec Pio takto odvrhnul. Vyšel ze zpovědnice, ale nedal se jen tak lehce odradit.

Už předtím slyšel, že se muži někdy zpovídají v Otcově klášterním pokojíku, a tak požádal představeného, zda by to mohl udělat i on. Představený souhlasil a ukázal mu, kde má počkat na Otce Pia.

Otec Pio kolem něho přešel, ale nijak nedal najevo, že by ho poznal. Charles se pustil za ním, ale Otec Pio vešel do své místnosti a před nosem mu zavřel dveře.

Charlie se postavil ke dveřím, rozhodnutý, že nepustí Otce Pia ven z pokoje, dokud ho nevyzpovídá.

Dveře se otevřely a Otec Pio jej znovu odmítl. „Přijel jsem takový kus cesty ze Spojených států, abych se vyzpovídal,” protestoval Charlie, jdouce za Otcem Piem po chodbě. „Proč mě nechcete vyzpovídat?”

Otec Pio se otočil, zamračil se na něj a řekl: „Až budeš ochotný se pořádně vyzpovídat, přijď ještě jednou, a já tě vyslechnu.”

Po těchto slovech Otce Pia mladíka dva roky hryzalo svědomí. Nakonec mu ta slova pronikla do hloubi duše a v jeho srdci se odehrála velká změna. Vrátil se do San Giovanni Rotondo a týden čekal v řadě na zpověď u Otce Pia. Dřív než Charlie otevřel ústa, promluvil k němu Otec Pio, ale tentokrát už klidněji než předtím. „*Finalmente!*” řekl. „Konečně! Čekal jsem na tebe dva roky.” Otec Pio si vyslechl jeho zpověď a dal mu rozhršení.

Jistý muž, který vyrůstal s Otcem Piem jako chlapec v Pietrelcině, mi řekl: „Nemohl jsem toho člověka ošidit. Dovedl vám číst v duši až úplně do dna.”

Jednou přišel za Otcem Piem jistý lékař z Milána a chtěl se u něho vyzpovídat. Otec Pio ho odmítl ještě dřív, než se ozval. „Jdi pryč, ty prase!”

Lékař byl zuřivostí celý bez sebe. Udal Otce Pia jeho představenému a žádal, aby ho pokáral. Představený věděl, že čas postaví tuto příhodu do úplně jiného světla. Za dva roky se ten lékař vrátil, tentokrát už připravený přijmout rozhršení. Přiznal, že Otec Pio byl jako „beránek”.

Potom se představenému omluvil: „Otec Pio trýznil mé svědomí. Nedopřál mi ani chvíli oddechu.” Po této zpovědi se stal lékař jedním z nejneochvějnějších stoupenců Otce Pia.

Mimo zpovědnici však Otec Pio nebyl vždycky „beránkem”. Jednou se v San Giovanni Rotondo shromáždil mimořádně velký a hlučný zástup. Jeden kněz a jeden bratr se pokoušeli převést Otce Pia mezi lidmi v invalidním vozíku.

Spolubratr tlačil vozík, prodíral se zástupem a křičel, ale lidé jim nechtěli uvolnit cestu. Otec Pio začal křičet: „Nechte mě projet!”

Pomalu se začali posouvat dopředu. „Nerozhněvejte Otce Pia,” poprosil lidi Otec Alessio.

Když konečně projeli skrz zástup, Otec Pio poznamenal: „Netrapte se. Ve svém nitru se nezlobím. Křičel jsem, ale srdce se mi smálo.”

Jeho srdce se zřejmě tolik nesmálo, když se kolem něj pohyboval ten dav. Přemohl ho smrtelný strach, že ho nějaký ctitel s dobrým úmyslem uchopí za ruce, aby mu je zlíbal nebo jimi potřásl. Také fanatici se často pokoušeli odstříhnout si kousek z jeho hábitu.

Při jedné příležitosti nějaký návštěvník z přehnané horlivosti chytil Otce Pia za ruku a chtěl mu ji políbit. Otec se na něj zlostně zamračil a ruku si odtáhl.

„Co jsem udělal?” zeptal se ten muž celý ohromený. „Co si vlastně myslíš?” ohradil se Otec. „To přece nejsou ozdoby.”

Potom své františkánské spolubratry ujistil: „Netrapte se. Já se uvnitř nehněvám. Když se občas doopravdy rozzlobím, není to kvůli takovým lidem, jako je on.”

Příběh jeho setkání s doktorem Eziem Saltamerendou, ředitelem Bioterapeutického institutu v Janově, je názorným příkladem toho, jak zacházel s lidmi. Saltamerenda byl jako chlapec velmi tvrdohlavý. V devíti letech ztratil víru. Ve čtrnácti prohlásil, že Boha nepotřebuje.

Čítával Bibli, ale jen proto, aby ji použil jako podklad pro svůj ateismus. Byl „pohanem beze zbytku“. Bůh neexistuje, přesvědčoval sám sebe. Pokud Bůh vůbec existuje, tak jen pro slabochy a hlupáky.

Jednou se cestou do Říma zastavil u přítele. Ten přítel byl duchovním synem Otce Pia. Na stolku měl obrázek tohoto kapucína. Saltamerendovo hrdlo pojednou dostalo křeč. Nemohl ze sebe vydat ani slovo, a tak odjel domů.

Později se vydal na cestu do Říma, jak původně plánoval. Ale druhý den uslyšel vnitřní hlas, který na něj naléhal, aby se vrátil do San Giovanni Rotondo. Vrátil se a třikrát zakusil to samé sevření hrdla.

Jako v transu kráčel Saltamerenda ke klášteru a půldruhé hodiny čekal, než se Otec Pio vrátí do zpovědnice. Když Otec Pio přišel, Saltamerenda si jen klekl a požádal ho o požehnání pro svého nemocného příbuzného. Víc neměl co říci. Pokusil se vstát, ale cítil se jako přikovaný k zemi.

Pojednou ho hlas Otce Pia vrhnul zpátky do skutečnosti. „Řekni mi, synu, myslíš ty vůbec na svou ubohou duši?“

„Pravdaže, Otče,“ odpověděl Saltamerenda, „jinak bych nemohl žít.“

„A co je cílem života?“

Saltamerenda, celý zmatený, se zmohl pouze na takovouto odpověď: „Rozmnožování živočišných druhů.“

„Ty nešťastníku,“ odsekl Otec Pio, „copak nevidíš, že se ti každým okamžikem ničí duše?“ Položil mu ruku na ústa a řekl: „Běž!“

Saltamerenda odešel, ale dotyk kněžovy ruky na ústech v něm zanechal hluboký, rušivý dojem. Cítil povinnost vrátit se k Otci Piovi. Tentokrát se skryl ve skupině mužů.

„Janovane,“ zavolal na něj Otec Pio, „máš špinavou tvář. Žiješ blízko moře, ale neumíš se umýt. Jsi velkou lodí bez kapitána.“

Saltamerenda zůstal tak zmatený jako ještě nikdy v životě a pokusil se kleknout si, ale Otec Pio ho poslal znovu pryč. Potloukal se po polích a cítil se jako zbitý pes. V duši však neuměl vzdorovat Otcovu volání, jež ho neustále pronásledovalo.

Opět se vrátil do San Giovanni Rotondo. Otec Francesco ho zavedl do pokoje Otce Pia. Když vcházeli dovnitř, chodbu zalila vůně fialek. „Co chceš?“ obořil se na něj Otec Pio. „Neobírej mě o čas. Běž dolů, tam tě vyzpovídám.“ Janovan poslechl.

Saltamerenda ve zpovědnici křečovitě vzlykal. Když se začal zpovídat, Otec Pio mu pomáhal tím, že mu připomínal všechny hříchy, jeden za druhým, hříchy celého jeho života, tajné hříchy a hříchy, na něž zapomněl.

Toho večera Saltamerendu vyděsily záhadné zvuky v jeho pokoji. Slyšel hlasité klepání na stěny místnosti, na okna a na dveře. V duchu požádal Otce Pia o pomoc, a v pokoji zavládlo ticho naplněné Otcovou charismatickou vůní.

Kající se ve zpovědnici často dostali s Otcem Piem do konfliktu. V souboji s jeho nekompromisními zásadami pravda tahali za kratší konec. Později často vykonali veřejnou zpověď, hrdí na to, že v Otci Piovi rozeznali zázračného dělníka z Boží milosti.

Jednou takovou osobou byl Federico Abresch. „Když jsem šel poprvé navštívit Otce Pia,“ napsal, „pouze krátce předtím jsem konvertoval z luteránství, ale důvody mého obrácení byly čistě sociální. Neměl jsem víru. Žil jsem pouze v iluzi, že mám víru... Okouzlovalo mě všechno okultní a záhadné. Jistý přítel mě přivedl ke spiritismu, ale brzy mě tato všeobsažná záhrobní poselství unavovala, a dychtivě jsem se vrhnul na pole okultismu a magie.“

Potkal jsem jistého muže, který prohlašoval, že vlastní jedinou pravdu, theosofii. Stal jsem se jeho žákem a nashromáždil jsem knihy s přitažlivými a nevidanými názvy. S velkou sebejistotou jsem vypouštěl z úst taková slova jako reinkarnace, logos, Brahma a Maja, a stále jsem očekával, že se nepochybně brzy musí stát něco nového a velikého.

Ani pořádně nevím, proč, ale myslím si, že když jsem se z času na čas účastnil na svátostech, konal jsem to především z toho důvodu, abych upokojil svou ženu. A právě v takovém duševním stavu jsem se poprvé doslechl o tom kapucínském Otci, který prý zaživa snášel ukřižování a činil zázraky.

Naplňovala mě zvědavost... a rozhodl jsem se, že se půjdu přesvědčit na vlastní oči.

Šel jsem k Otci Piovi ke zpovědi a on mi dal hned najevo, že jsem v předchozích zpovědích vynechal některé smrtelné hříchy. Zeptal se mě, jestli jsem žil v dobré víře. Odpověděl jsem, že zpověď pokládám za dobrou instituci ze sociálního a výchovného hlediska, ale že vůbec nevěřím v božskost svátosti. Potom, hluboce dojatý tím, co jsem viděl, jsem dodal: „Nyní, Otče, už skutečně věřím.“

Jako kdyby pociťoval velkou bolest, Otec Pio řekl: „Všechny představy, kteréś měl, byly bludy. Všechna tvá svatá přijímání byla svatokrádežná. Musíš přistoupit ke generální zpovědi. Zpytuj si svědomí a zkus se rozpomenout, kdy ses naposledy upřímně vyzpovídal. Ježíš byl k tobě milosrdnější než k Jidášovi.“

Pozvedl pohled nad moji hlavu a nahlas řekl: „Ať je pochválen Ježíš a Maria,“ a šel do kostela zpovídat ženy.

Já jsem zatím zůstal v zákristii nesmírně dojatý a otřesený. Hlava se mi točila a nemohl jsem se soustředit. Znovu a znovu se mi v uších ozývala slova: „Zkus se rozpomenout, kdy ses naposledy upřímně vyzpovídal“.

Váhal jsem, ale nakonec jsem se odhodlal k tomuto rozhodnutí: Řeknu mu, že jsem byl protestant, že jsem byl podmíněčně pokřtěn. Skrze tuto svátost byly vymazány všechny hříchy mého předcházejícího života; ale i tak, pro pokoj mysli jsem si chtěl zrevidovat celý uplynulý život od dětství.

Když jsem se vrátil, abych se vyzpovídal, Otec opakoval otázku: „Tak kdy ses naposledy pořádně vyzpovídal?“ Odpověděl jsem: „Otče, byl jsem vlastně...“ V tom mě Otec přerušil a řekl: „Ano, pořádně ses vyzpovídal, když ses vracel ze svatební cesty. Všechno ostatní vynech a začni odsud.“

Byl jsem úplně ohromený, překvapený zjištěním, že jsem přišel do styku s nadpřirozenými jevy. Otec mi nedopřál čas na rozmyšlení. Zatajil, že zná celou mou minulost tím, že kladl otázky. Přesně a jasně vyjmenoval všechny mé nedostatky, ba dokonce připomenul i to, kolikrát jsem vynechal mši svatou.

Když přesně uvedl všechny mé smrtelné hříchy, velmi působivými slovy mi dal najevo, jak vážný je můj stav. Tónem, na který nikdy nezapomenu, dodal: „Zpíval jsi hymnu Satanovi, ale Ježíš ve své nesmírné lásce si kvůli tobě zlomil vaz.“ Potom mi udělil pokání a dal mi rozhřešení.

To rozhřešení ve mně vyvolalo pocit, jako bych se dusil. Později mi však způsobilo takovou radost a lehkost, že jsem se vrátil do vesnice s dalšími poutníky a choval se jako hlučné dítě.

Jednoduše bylo nemožné, aby Otec věděl, že jsem byl na svatební cestě a že zpověď, kterou jsem vykonal po návratu, byla skutečně pořádná. Opravdu se to stalo přesně tak, jak řekl. Druhý den po návratu ze svatební cesty mi manželka řekla, abychom šli oba ke svátosti, a já jsem jejímu přání vyhověl. Šel jsem potom ke zpovědi k tomu samému knězi, který mě uvedl do katolické Církve. Věděl, že jsem nováček nezvyklý na tyto věci, a pomohl mi otázkami. Proto jsem se pořádně vyzpovídal.

Nyní se ptám sám sebe: Kdo jiný by mohl o tomto všem vědět, když ne Otec Pio, který má dar číst naše nejtímnější myšlenky a dovede dokonale prozkoumat naše svědomí?

Pouze na základě tohoto daru mě mohl přivést k tomu, abych se začal zpovídat od doby, již sám určil, a ne od doby, kterou jsem si zvolil já. Od začátku jsem byl úplně vyvedený z míry tím, že jsem slyšel věci, na které jsem již zapomněl, a byl schopný rekonstruovat minulost tím, že jsem se detailně rozpomínal na všechny podrobnosti, jež mi Otec Pio s takovou přesností popsal. Kritici a pochybovači nemohou říci, že je to otázka přenášení myšlenek, protože – jak už jsem řekl – měl jsem v úmyslu začít zpověď už od svého dětství.“

Pouze když Otec Pio nemohl zastihnout lidi soukromě ve zpovědnici, zaútočil na ně na veřejnosti.

Jednou navštívil San Giovanni Rotondo jistý muž se svou ženou. Přijel tam s úmyslem ji zabít. Celý plán měl připravený a chystal se ho uskutečnit na zpáteční cestě. Manželčino auto měla zastihnout „nehoda“ v jedné ze zatáček na horské silnici.

Otec Pio se otočil a ukázal na něj: „Vrahu!“ zvolal nahlas před lidmi. „Co tady děláš?“ Muž se začervenal a utekl, ale ještě ten den odpoledne se vrátil, aby se vyzpovídal.

V méně drastickém, ale stejně surovém případě navštívil Otce Pia jistý muž z Milána, jen tak, ze zvědavosti. Čekal na chodbě mezi klášterem a kostelem, až půjde Otec Pio kolem.

„Co chceš?“ zeptal se Otec Pio.

„Chci se setkat s Otcem Piem,“ odvětil ten muž, který ho nepoznal.

„Musíš odejít, protože jsi špinavý (*sporco*),“ pokračoval Otec Pio. „Já jsem Otec Pio a ty jsi velmi špinavý.“

Návštěvníka na vrcholně rozčílilo. „Slyšel jsem, že Otec Pio je svatý,“ řekl, „ale vidím, že Otec Pio je grobián.“

„Musíš odejít, aby ses připravil na smrt,“ odpověděl mu Otec, nedbaje na kritická slova. Muž odešel nesmířený. Ale ta troufalá prorocká hrozba smrti pro něj nabyla speciální význam o tři měsíce později, když na svém krku objevil nádor. Jeho lékař trval na tom, aby ho operovali. Muž se vrátil do San Giovanni Rotondo, zhrozený a pokorný.

Otec Pio ho objal jako celoživotního přítele a povzbudil ho slovy: „Není třeba operovat. Lékař se tě nesmí ani dotknout.“ Rakovina se ani nezlepšila ani nezhoršila. Po osmi letech lékař ještě stále očekával, že může každou chvíli zemřít.

„Postihl mě zázrak,“ vychloubal se ten muž. „Bylo to mé obrácení. Otec Pio mi vrátil víru.“

Na druhém konci Itálie, na Sicílii, průvodčí ve vlaku z Palerma přerušil obchůzku mezi cestujícími a vyprávěl mi, jak Otec Pio přivedl jeho přítele nazpět ke katolické víře. Jeho přítel Antonio byl militantním komunistou v Miláně. Neviděl jako nic neslučitelného v tom, že se prohlašoval za katolíka a zároveň za komunistu. Slyšel o tom divném „mnichovi“ v San Giovanni Rotondo, jemuž krvácející ruce, a tak se s přítelem průvodčím rozhodli ho navštívit.

Stáli na okraji zástup, který stále Otce Pia obklopoval. Pojednou Otec Pio vykřikl: „Antonio! Pojď sem!“ Antonio, kterého Otec Pio nikdy v životě neviděl, přišel k němu.

„Jak se můžeš zároveň nazývat katolíkem i komunistou?“ zeptal se Otec Pio vyzývavě. „Musíš si vybrat. Buď jedno nebo druhé, ale nemůžeš být oboje.“

Toto veřejné odhalení jeho duše přimělo Antonia k tomu, aby zavrhnul komunismus a vrátil se ke katolické víře.

Jednoho dne navštívila Otce Pia matka s pěti dospívajícími dětmi. Rimini, jejich domovské městečko, je svěťáckým místem a jednoduchost a chudoba San Giovanni Rotondo ostře kontrastovala se vším, co tato rodina v životě zakusila. Jedno z děvčat, asi devatenáctileté, šlo ke zpovědi k Otcovi Piovi. Uprostřed zpovědi jí Otec Pio řekl: „*Cretina!* Hlupačko!“

Ze zpovědnice vyšla velmi rozladěná a lidem, kteří tam byli s ní, řekla: „To je strašné. Jak mi to mohl udělat? Vráť se a řeknu mu, co si o něm myslím!“

Naléhali na ni, aby nechodila, ale aby vyhledala nějakého jiného kněze. „Ne, ne,“ trvala na svém. „Půjdu za ním a řeknu mu, co si myslím, protože je to od něho otřesné, když něco takového řekne komukoli.“

Vrátila se do zpovědnice a řekla mu svůj názor. Otec Pio jí odpověděl něžným hlasem. „Ach,“ řekl, „myslel jsem si, že dovedeš pochopit žert.“

Okamžitě to pochopila a uklidnila se. Když jí Otec Pio dal rozhrěšení, vyšla před zpovědnici, klekla si a čekala na jeho požehnání.

Otec Pio se na ni podíval, ušklíbl se a řekl: „Je ti vidět na tváři, že jsi inteligentní děvče. Víš, co udělám? Třikrát ti řeknu: *Cretina, cretina, cretina!*“

Tentokrát byla úplně vzrušená, když slyšela ta slova z jeho úst. Uvědomila si, že k ní mluví jako přítel, a odtedy ho vroucně milovala.

Prudké reakce Otce Pia bývaly obvykle úmyslné. Sloužily určitému cíli. Jeden muž z Pietrelciny, který nyní žije v Jamaica Estates ve státě New York, mi řekl: „I když byl Otec Pio hrubý, a znám mnoho lidí, kteří to s ním zažili, všichni nakonec ocenili způsob, jakým s nimi rozmlouval. I když k nim byl hrubý, nakonec v hloubi duše pochopili, že udělali něco zlého. Potom mu byli vděční, a tím více ho měli rádi. Tak jako já. Když se se mnou bavil, nejednou jsem zjistil, že něco není úplně tak, jak jsem o tom mluvil. A on mi říkal pravdu. Měl jsem z toho dobrý pocit, takže v budoucnu jsem si už dával pozor. Přinutil vás přemýšlet. Postupně jsem o sobě všelicos zjistil.“

Cleonice Morcaldiová, rodačka ze San Giovanni Rotondo a sestra bývalého starosty, mi řekla: „Tolik lidí sem chodilo ke zpovědi a Otec Pio je posílal pryč. Sužoval je výčitkami svědomí a zároveň je následoval svými modlitbami a svým utrpením. Nakonec se vrátili jako velcí kající. Nikdy neztratil ani jedinou duši, již mu Bůh poslal. Věděl, jak vejít lidem do srdce. Mnozí kněží dnes dávají rozhrěšení takto: „Dobře tedy, už to víc nedějte,“ a ty samé hříchy se páchají znovu a znovu. Ale skutečné dítě Otce Pia je zcela polepšené. Otec Pio byl druhý Ježíš. „Znám vás zevnitř i zvenku, tak jako se poznáváte v zrcadle,“ řekl mi. Proto si nebral před ústa servítky. Neznal žádné kompromisy. Když však šlo o chudé a trpící, rozdával lásku a něhu jako Ježíš.“

Otec Pio byl velmi přísný tehdy, když kající nebyli při zpovědi upřímní. A také tehdy, když lidé přišli ke zpovědi jen ze zvědavosti anebo proto, že to bylo něco, „co je třeba udělat“. Poslal je ven ze zpovědnice bez ohledu na jejich postavení. „Vyhodil i biskupy,“ řekli mi jeho spolupratři, jako by nemohli uvěřit tomu, čeho byli svědky.

Otec Angelico mi řekl: „Pro Otce Pia jsou všichni lidé sobě rovní. Nedělal rozdíl mezi honákem velbloudů a princem.“

Jednou přivedl Otec Angelico k Otcovi Piovi manželský pár, aby udělil požehnání jim a jejich dětem. Tři ze synů byli ve vězení za vloupání. Otec Pio rodiče téměř napadl. „Absolutně vám odmítám požehnat!“

Otec Angelico na něj naléhal, ale Otec Pio odmítal. „Když vaše děti vyrostly, nepřitáhli jste opratě.“ řekl užaslým rodičům, „tak nepřicházejte za mnou nyní, když jsou ve vězení a nežádejte mě o požehnání.“

Někteří lidé si mysleli, že Otec Pio zná všechno. Je jasné, že nebyl vševědoucí. To, co věděl, věděl skrze svůj život v Bohu. „Náš Pán mi připomíná jen ty věci, které chce, abych si zapamatoval,“ vysvětloval. „Někdy mě Bůh seznámí s lidmi, o nichž jsem nikdy neslyšel, a to jen z jediného důvodu – abych se za ně modlil. V takových případech Bůh vždy splní mé prosby. Na druhé straně, když Pán nechce splnit mé prosby, nechá mě zapomenout modlit se za ně, i když jsem to chtěl učinit s tím nejlepším a nejpevnějším úmyslem.“

Otec Pio nepomáhal vždy lidem tím, že jim dal to, co chtěli, i když věděl, že se stane něco tragického. Nebyl výrobcem zázraků z povolání, jako jím nebyl ani Ježíš.

Jednou ho navštívil Otec Teofilo a doporučoval mu jistou ženu, která měla rakovinu. Otec Teofilo na něj zřejmě naléhal, aby učinil zázrak. Otec Pio jej náhle přerušil a ostře řekl: „Ach, přestaň s tím! Raději bys měl myslet na vlastní život. Visí ti doslova na vlásku.“ Za necelé dva měsíce Otec Teofilo, ztělesněné zdraví, zemřel.

Jindy se u Otce Pia zastavil Otec Dionisio, aby se s ním rozloučil. Byl to novokněz a odjížděl do Benátek, kde měl pokračovat ve studiích.

„Studium! Studium!“ zamrmal Otec Pio. „Namísto toho myslí radši na smrt, neboť když přijde...“ Hlas mu ztichl.

Otec Pellegrino, který v té době Otci Piovi asistoval, mu to vyčítal: „Jak jste se mohl takto rozloučit s Otcem Dionisiem!“ Otec Pio mu neodpověděl. Pouze se na něho zamyšleně podíval a pokrčil rameny, jako kdyby řekl: „Nedá se nic dělat.“ Za dvaadvacet dní ten novokněz zemřel.

Většinou bylo Piovo poznání budoucích událostí šťastnou předzvěstí nebo alespoň vrhlo radostný paprsek světla na pochmurnou scénu. V lednu roku 1936 ho v jeho pokoji navštívili tři laici. Otec Pio si pojednou klekl a požádal je, aby se pomodlili „za duši, jež se každou chvíli zjeví před soudnou stolicí Boží“. Všichni si klekli a modlili se.

Když vstali, Otec Pio se zeptal: „Víte, za koho jsme se modlili?“

„Ne,“ odpověděli. „Modlili jsme se jen na váš úmysl.“

„Byla to modlitba za anglického krále,“ řekl Otec Pio rozhodně.

Jeden z těch tří návštěvníků, doktor Sanguinetti, poznamenal: „Ale, Otče, vždyť právě dnes jsem četl v novinách, že král má jen lehkou chřipku a že jeho stav není vážný.“

„Je to tak, jak jsem řekl,“ trval na svém Otec Pio.

Kolem půlnoci slyšel Otec Aurelio klepání na dveře. Stál před ním Otec Pio a řekl: „Modlete se za duši, která se má v této chvíli zjevit před soudnou stolicí Boží. Je to anglický král.“

Oba Otcové se spolu chvíli modlili. Druhý den odpoledne přinesly noviny zprávu o králově smrti přesně v tu dobu, kdy byl Otec Pio v pokoji Otce Aurelia.

Nebylo neobvyklé, že se lidé dorozumívali s Otcem Piem duševní telepatii (nechceme na tomto místě vnucovat nějaké nadpřirozené vysvětlení). Například, když Otce navštívila jistá matka z Bologny s pěti dětmi, poprosila ho, aby je přijal za své duchovní děti. Od toho dne se každý den modlila: „Otče Pio, dávej pozor na moje děti. Ochraňujte je a žehnejte jim.“

Konečně se jim naskytla možnost vrátit se do San Giovanni Rotondo. Matka ho naléhavě prosila: „Otče Pio, dávej pozor na moje děti. Ochraňujte je a žehnejte jim.“

Otec Pio jí ostře odpověděl: „Kolikrát mě ještě požádáš o to samé?“

„Vždyť vás žádám poprvé,“ odpověděla.

Otec Pio odpověděl: „Prosiš mě o to každý den už víc než pět roků!“

Stávalo se, že Piovo poznání budoucnosti odhalovalo jeho jemný humor. Jeden Otec jednou asistoval v jedné svatyni několik kilometrů od Alessandrie v severní Itálii. Přistoupila k němu nějaká paní a zeptala se: „Vy jste Otec Angelico?“

„Ano,“ odpověděl. „Proč?“

„Otec Pio na vás čeká v San Giovanni Rotondo,“ řekla.

Otec Angelico se té příhodě vysmál a pokládal ji za příklad fanatismu a halucinace. Otec Angelico nenacházel žádný důvod, proč by měl tento případ dávat do souvislosti s Otcem Piem a se San Giovanni Rotondo. V průběhu pěti měsíců však dostal Otec Angelico příkaz z Říma, kterým byl jmenován za ekonomického administrátora pro provincii Foggia a pro San Giovanni Rotondo.

Ohromený tím příkazem z Říma a jeho souvislostí s paní, která mu jako první tu zprávu oznámila, se Otec Angelico zeptal vrchnosti ve Vatikánu, kdy se rozhodli poslat ho do jižní Itálie. Řekli mu, že to rozhodnutí učinili teprve nedávno. Několik měsíců předtím to ještě vůbec nebylo potřebné.

Otec Angelico přijel do San Giovanni Rotondo a potkal Otce Pia na chodbě. Otec Pio se na něj usmál a řekl: „Konečně jsi přijel!“

Piovo poznání budoucnosti lidí a nadcházejících událostí někdy lidi znepokojovalo. Jistá duchovní dcera žijící nyní v Římě mi řekla, že při jedné příležitosti se velmi rozhořčila a přešlo ji to až tehdy, když byla nucena uznat, že Otec Pio má pravdu.

Když se začala Otci Piovi zpovídat, ten ji přerušil slovy: „Nevyprávěj. Já budu mluvit.“ Pak vyjmenoval všechny její hříchy a nedostatky. „Lhala jsi,“ pokračoval, „a bez jakýchkoli zábran ses v kostele bavila.“ Potom dodal: „Dokonce ses v kostele rozčilila.“

„Pominul se na rozumu,“ pomyslela si. „Nikdy jsem v kostele neztratila nervy.“ Otec se téměř hluchně rozesmál.

Ohromená tímto smíchem a zmatená jeho narážkou na své rozčilení v kostele, se pokusila zrekonstruovat v hlavě, co se vlastně stalo. Potom si vzpomněla, že ženy v kostele „na něj vyskakovaly“, jak to popsala, a „chtěli ho chytat za ruce“. Dostala zlost, když viděla, jak Otec zblednul strachy před útokem těch fanatických žen.

„Nejradši bych všechny ty ženy chytla za vlasy,“ říkala si v duchu, „a otřískala jim hlavy o sebe jako tykve.“

Když slyšela Otce Pia smát se, vzpomenu si, jak se tehdy cítila. Potom Otec Pio dodal: „Ale hned jsi to olitovala.“ I tento drobný detail ji zmátl. „Bylo to tak,“ řekla mu. „Viděla jsem Otce Pia u oltáře a viděla jsem ho, jak žehná lidem. Řekla jsem si: Když se nehněvá on, proč bych měla já? Mohl ale vědět, co si v té chvíli myslím? Jak to vůbec mohl vědět?“

Otec Pio nevěděl vždycky všechno. Ani nijak nepředstíral, že ví. Někdy byla jeho odpověď na prosbu o nějakou laskavost tato slova: „Musíme se modlit a čekat na vůli Boží.“

Otec Lino mi vyprávěl, jak roku 1947 na jeho rodinu dolehlo neštěstí. Otec Lino byl čerstvě vysvěcený na kněze a po třinácti letech studia se připravoval na svou první mši svatou.

„Děsil jsem se návratu domů,“ řekl mi. „Sestra byla vážně nemocná na tuberkulózu. I bratr byl upoutaný na lůžko. Celá rodina byla nemocná. Jít domů bylo téměř to samé, jako jít do nemocnice.“

Navštívil Otce Pia a rozplakal se mu na rameni. „Netrap se,“ řekl Otec Pio. „Seber odvahu. Tvoje sestra se uzdraví. Na tvou primici ti připraví oslavu. I tvůj bratr vstane a bude na oslavě. Jen počkej, a uvidíš. Všechno se postupně obrátí k dobrému.“ Události se vyvinuly přesně tak, jak Otec Pio předpověděl.

Po oslavě se Otec Lino vrátil za Otcem Piem, aby mu poděkoval za pomoc.

„Řekni sestře, aby zahodila všechny léky,“ přikázal mu Otec Pio. „Nijak jí nepomáhají. Zahodte je všechny. Nic si z nich neschovávejte.“ Sestra učinila tak, jak jí řekl, a od té doby se těšila dobrému zdraví.

Asi o deset let později zjistili u matky Otce Lina zhoubný nádor. Lékař trval na tom, aby ji operovali. Když Otec Lino požádal Otce Pia o modlitby za matku, lékař změnil názor na operaci. Namísto ní začal s léčbou kobaltem. Matčin stav se začal hned zlepšovat. Otec Lino se opět vrátil k svému duchovnímu Otci, aby mu poděkoval. „Víte, ta kobaltová léčba mé matce skutečně moc pomáhá,“ řekl mu.

Otec Pio se zasmál a rozhodil ruce do vzduchu v gestu vyjadřujícím velké zklamání. „*Ecco cobalt! Ecco cobalt! Ecco cobalt!*“ ušklíbl se. („Prý kobalt!“)

V San Giovanni Rotondo mi matka početné rodiny říkala, že na rady Otce Pia spoléhá tak neochvějně, že ho nazývá svým rodinným lékařem.

Otec Pio poskytoval rady jen tehdy, když ho o to požádali. A když ho někdo požádal, obvykle mu dal přímou odpověď. Když ho lidé poslechli, nic zlého se nestalo. Když neposlechli, určitě následovala nějaká katastrofa.

Jistá mladá dáma si myslela, že se jí nějaký čas zjevoval Ježíš. Otec Pio jí poradil, aby nevěřila, že ta vidění jsou pravá. Odmítla dát se Otcem Piem usměřňovat. Říkala, že jí neříká to samé, co jí o viděních vyprávěl Ježíš. Po několika měsících spáchala sebevraždu.

Hlavní kuchař v nemocnici, Laurino Costa, o němž jsme už mluvili, pocházel ze severní Itálie, odkudsi od Padovy. Netoužil navštívit San Giovanni Rotondo, ale poslal Otcovi Piovi telegram, v němž ho prosil, aby se za něj pomodlil, aby našel zaměstnání. Otec Pio mu odpověděl telegramem: „Ihned přijed' do San Giovanni Rotondo.“

Po sérii ohromujících náhod přijel Laurino bez haléře asi ve čtyři ráno, ještě včas na mši Otce Pia. Po mši šel s velkou skupinou mužů do zákristie a postavil se téměř na konec zástupu.

Otec Pio, který nikdy předtím Laurina neviděl, mu pokynul, aby přistoupil blíže. Laurino si myslel, že Otec Pio dává znamení někomu jinému, a zůstal stát. Otec Pio na něj zakřičel: „Laurino, pojď, pojď sem! Víím, že jsi přijel!“ Laurino k němu přistoupil celý rozechvělý.

„Laurino, budeš dávat jíst mým nemocným,“ řekl Otec Pio, protože potřeboval kuchaře do Casa Sollievo.

„Ale, Otče,“ namítl Laurino, „já nejsem kuchař. V životě jsem neuvařil ani vejce. Neumím vařit.“

Otec Pio trval na svém: „Jdi se postarat o jídlo pro mé nemocné. Budu stále u tebe.“

Laurino, poháněný více naléhavými slovy Otce Pia než vlastní dobrou vůlí, se odebral do nemocnice a zazvonil u brány. Matka představená ho přivítala slovy: „Vy jste určitě ten zkušený kuchař, na nějž už dlouho čekáme.“

Za tři hodiny začal pracovat. Všechno se mu zdálo neobvykle známé. Nejenže výborně vařil, ale dával příkazy celému kuchyňskému personálu a dietetikům, aniž by byl profesionálním pracovníkem z vedení nemocnice. „Do dnešního dne nevím, co se vlastně stalo,“ přiznal se. „Po celý den jsem klidně pracoval a ostatním jsem říkal, co mají dělat, jako bych vykonával běžnou práci, na niž jsem byl zvyklý.“

Když Laurino začal vařit, bylo tam sto padesát pacientů. Dnes ještě stále vaří v Casa Sollievo, a nyní pro více než osm set pacientů, pro lékaře a nemocniční zaměstnance. Tvrdí, že jen co odejde z kuchyně, o vaření neví vůbec nic a je mu stejně vzdálené jako před čtrnácti roky, kdy si ho Otec Pio vytipoval pro tuto práci.

Pouze když mu nesloužilo zdraví, přerušil Otec Pio zaběhaný každodenní režim a vrátil se do svého pokoje kolem desáté dopoledne. Ani tehdy neodpočíval. Odpovídal na dopisy, modlil se breviář, Božské officium.

Sedm kněží mu pomáhalo vyřizovat obrovskou hromadu pošty, kterou dostával z celého světa – ze Spojených států, Kanady, Jižní Ameriky, Itálie, Irska, Velké Británie, Španělska, Portugalska, Francie, Německa, Polska, Jugoslávie, Československa, Egypta, Ugandy, Keni, Libye, Nového Zélandu, Austrálie, Indie, Pákistánu, Cejlonu, Šalomounových ostrovů a Seychelských ostrovů.

Otec Dominic Meyer, jeho bývalý sekretář, řekl, že roku 1950 dostal Otec Pio asi tucet dopisů týdně z Británie a Irska. Jednou dostal dokonce za den třicet dopisů jen z Británie.

Do roku 1960 narostla jeho pošta na šest set dopisů denně a padesát až osmdesát telegramů. Asi tři čtvrtiny dopisů byly z Itálie. Někdy jejich počet dosahoval až osmi set za den.

Asi od roku 1965 obědval Otec Pio ve svém pokoji přesně v poledne. Kněží i řeholní bratři mu přinášeli nebo nějaké těstoviny, zeleninu, ryby nebo sýr a víno. Jak je pro tuto oblast typické, maso se podávalo zřídkakdy. Bez ohledu na to, co se podávalo, kapucíni na něho museli naléhat, aby snědl aspoň něco. Jídla se téměř nedotkl. Trochu se v něm porýpal, a potom od sebe talíř odsunul. Položil si ruce na opasek a řekl: „Ach, jsem tak plný, že jdu prasknout.“

Jeho spolubratři mu oponovali: „Ale, Otče, vždyť jste nic nesnědl.“

„Jen se nám vysmál,“ řekl Otec Alessio. „Kdybychom jedli jako on, nepřežili bychom ani týden.“

Čím větší byl svátek, tím méně jedl. Večer nejídal nic. Nechodil ani do jídelny. Většinu času strávil ve svém pokoji, kde četl, studoval nebo se modlil. Když měl náhodou v cele sklenici piva, upil z ní jen trošku a o zbytek se rád podělil s každým, kdo se u něho náhodou zastavil.

Během druhé světové války se američtí vojáci – kteří vždy vycházeli lidem vstříc, když něco potřebovali – dozvěděli, že Otec Pio má rád pivo, a přinesli mu celý kartón. V pozdějším věku se piva úplně vzdal a pil pouze vodu ochucenou trochou cukru, citrónovou šťávou nebo anýzem.

Po jedné z krevních zkoušek mu lékaři předepsali dietu s větším množstvím bílkovin a pravidelně dostával hrášek. Snědl z něho pouze pár lžic, jen aby potěšil lékaře. Přitom si ale udržoval stejnou váhu sedmdesát pět kilogramů při výšce sto sedmdesát tři centimetry. Protože téměř vůbec nejedl, měl být slabý a chudokrevný. Když si odmyslíme jeho těžkou chůzi a dusivý kašel, působil dojmem šťastného sedláka.

V roce 1948 měl Otec Pio žaludeční problémy. Osm dní nepřijímal žádnou potravu vyjma trošky vody. Zvážil se krátce před začátkem nemoci a jeho představený mu řekl, aby se zvážil i po osmidenním postu. S překvapením zjistil, že za ten čas přibral na váze! Otec Pio se srdečně zasmál a poznamenal: „Zřejmě budu muset víc jíst, abych zhubnul!“

Část odpoledne trávil Otec Pio v pokoji, kde se modlil anebo odpovídal na dopisy. Druhou část věnoval zpovídání mužů. Vždy si chvilku poseděl ve stínu stromu hned naproti vchodu do kláštera a porozprávěl s přáteli. Takto se dozvídal, co se děje ve světě. Nikdy nečetl noviny, neposlouchal rádio ani se nedíval na televizi.

Občas se jen procházel po chodničkách klášterní zahrady za klášterem. Klášter je součástí konventu a leží na pozemku, kam je ženám vstup zakázán. Tam se Otec Pio uvolnil a povyprávěl si se spolubratry a mužskými návštěvníky.

Den co den, bez dovolené nebo volného dne Otec Pio duchovně vedl své stádce ve zpovědnici a v uvolněných rozhovorech. Dobrovolně se stal vězněm svých oveček. Jeho rozhled byl široký. Pokládá San Giovanni Rotondo za neodlučitelnou součást celého širého světa a jeho zájmy byly skutečně velkorysé.

Už roku 1921 napsal biskupovi Polimu z Allahabádu v Indii: „Velmi naléhavě jsem žádal svého duchovního vůdce, abych mohl být jedním z vašich misionářů, ale běda, neuznal mě hodným tohoto poslání. A dodnes se mi nepodařilo získat tuto výjimečnou milost... Učiním všechno, co bude v mých silách, abych byl aspoň misionářem v duchu.“

O rok později u Otec Pio znovu napsal: „Jak velmi toužím, jak šťastný bych byl, kdybych mohl pobývat tam v Indii a nabídnout svou skromnou práci pro rozšíření víry. Pokud však toto štěstí není vyhrazeno pro mě, ale pro jiné duše, vznešenější a Ježíšovi milejší, budu vykonávat své poslání v pokorné, vroucí a účinné modlitbě. Ano, Otče, zůstávám zde svým tělem, ale v duchu jsem u vás a úzce spojený s vámi.“

Tato pokora a poslušnost vůči představeným byly typické pro jeho kněžskou službu v San Giovanni Rotondo. „Pracoval jsem,“ napsal, „a chci pracovat. Modlil jsem se, a chci se modlit. Byl jsem pečlivý, a chci být pečlivý. Plakal jsem, chci nadále plakat pro své exilové bratry. Vím a chápu, že to je málo, ale toto umím dělat. Toto jsem schopný činit a umím činit jen toto, nic jiného.“

Otec Pio stál často u okna v pokoji nebo na chóru a nešlo mu do hlavy, co má znamenat ten zástup lidí na náměstí. „Co tady ti všichni lidé dělají?“ ptal se Otce Eusebia.

Otec Eusebio nevěděl, co má na to říci. „Nechtěl jsem se dotknout pokory Otce Pia,“ řekl mi, „a tak jsem mu odpověděl: „Otče, přišli mě navštívit!“ Nato se Otec Pio zasmál, aby mi udělal radost.“

Zástupy, které ho přišly navštívit, tvořili jen laici, ale byli v nich i biskupové a kardinálové. Marie Pylová napsala, že během Druhého vatikánského koncilu od roku 1962 do roku 1965 „přijelo navštívit Otce Pia tolik biskupů, že se někdy zdálo, že se koncil koná v San Giovanni Rotondo“.

Po Vatikánském koncilu měla v Římě setkání Generální kapitula kapucínského řádu. Jeden z otců Generální kapituly se Otce Pia zeptal, jestli nechce poslat nějaký vzkaz papežovi Pavlu VI. Papež krátce předtím vydal encykliku *Humanae vitae*, v níž se zdůrazňovala úloha Církve při omezování porodnosti.

Celých pět roků se teologové naléhavě dožadovali, aby papež Pavel VI. vydal oficiální vyhlášení k omezení porodnosti. Když je nakonec vydal, způsobilo to velký rozruch od východu až na západ. Jakou útěchu musel papež asi pocítit, když dostal od mudrce z Gargana tento dopis:

„Vaše Svatosti!

Využívám skutečnost, že se Vaše Svatost setkala s Otcí na Generální kapitule, a sjednocuji se v duchu se svými bratry, a v duchu víry, lásky a poslušnosti vůči velikosti Jeho, kterého představujete na zemi, nabízím projev své věrné úcty Vaší vznešené osobě, pokorně klečíc u Vašich nohou.

Kapucínský řád byl vždy mezi prvními v lásce, věrnosti a hluboké úctě ke Svatému Stolci. Prosím Pána, aby jeho členové zůstali vždy takoví a pokračovali v tradici vážnosti a náboženského asketismu, evangelijní chudoby a věrného zachovávání pravidel a konstitucí, čímž budou v sobě obnovovat činný život a hlubokého vnitřního ducha, a budou vždy připraveni při nejmenším náznaku Vaší Svatosti ihned se vydat na pomoc Církvi v jejích potřebách.

Vím, že Vaše srdce v těchto dnech velmi trpí kvůli tomu, co se děje v Církvi: chybějící mír ve světě, velké požadavky jeho národů, ale především nedostatek poslušnosti u některých – dokonce i katolíků – vůči vznešenému učení, jež jste nám dal pomocí Ducha Svatého a jménem Božím Obětují Vaší Svatosti denně modlitby a utrpení, zanedbatelnou, ale upřímnou obět nejbezvýznamnějšího z Vašich synů, a žádám Pána, aby Vás utěšoval svou milostí, abyste mohl pokračovat v té přímé, přitom však často velmi namáhavé cestě za obranou věčných pravd, které se nemohou změnit ani věky.

Jménem svých duchovních synů a modlitebních skupin děkuji Vaší Svatosti za jasná a rozhodná slova, jež jste přednesl v nejnovější encyklice *Humanae vitae*, a opět potvrzují svou víru a bezvýhradnou poslušnost vůči Vaším pokynům pocházejícím od Boha.

Ať Bůh dá, aby zvítězila pravda, a ať udělí mír své Církvi, pokoj lidem na zemi, zdraví a blaho Vaší Svatosti, aby ve všech srdcích – až se ztratí tyto znepokojující mraky – zvítězilo Boží království skrze apoštolské dílo nejvyššího pastýře všech křesťanů.

Ležící tváří k zemi u Vašich nohou, pokorně Vás prosím, aby požehnal mně, mým řeholním bratřím, mým duchovním synům, modlitebním skupinám, všem nemocným, abychom mohli věrně vykonávat tyto dobré skutky ve jménu Ježíše a pod Vaší ochranou.

Nejpokornější sluha Vaší Svatosti

Otec Pio, kapucín
San Giovanni Rotondo
12. září 1968“

Otec Pio napsal tento dopis necelé dva týdny před smrtí. Jeden spolubratr jej za něj napsal na stroji. Vlastní rukou nebyl schopen napsat tak dlouhý dopis. Není však pochybnosti o tom, že to jsou myšlenky Otce Pia. Otec Clemente ze Santa Maria in Punta odevzdal dopis vatikánskému státnímu tajemníkovi.

Dopis byl uveřejněn v *L'Osservatore Romano*.

Během Generální kapituly kapucínů měl kapucínský Otec generál audienci u papeže Pavla VI. I když papež neměl žádný důvod uvádět Otce Pia, řekl toto: „Učiňte všechno, co je ve vašich silách, abyste přitáhli lidi, kteří nejsou příliš ochotní poslouchat Boží slovo. ... Zpočátku na vás budou možná syčet. Ale říkám vám, že se vám stane ten samý zázrak jako Otcí Piovi. Jen se podívejte, jak se proslavil! Scházeli se kolem něj jeho oddaní vyznavači z celého světa! Proč? Možná proto, že byl filozof. Možná proto, že byl učenec. Možná proto, že věděl, jak jim pomoci. Možná proto, že sloužil mši tak ponížene, zpovídal od rána do večera. Možná proto, a to je těžké vyjádřit slovy, že byl výrazným nositelem stigmat našeho Pána!“

Otec generál, zřejmě ohromený tímto odvážným tvrzením, se zmožil jen na toto: „Byl mužem modlitby.“

Papež souhlasil a dodal: „Byl mužem modlitby a utrpení.“

Předtím, než slečna Mairead Doylová přivedla poutnickou skupinu z Irska do San Giovanni Rotondo, všichni navštívili papeže Pavla VI. Uvedli, že jedou ke hrobu Otce Pia. Papež ihned poznal: „Pomodlete se za mě.“ Potom zopakoval: „Pomodlete se za mě.“

Papež dovolil těm ženám, aby mu políbily ruku a požehnal jejich náboženské předměty. Potom potřetí řekl: „Pomodlete se za mě.“

Ještě dřív, než byl Pavel VI. zvolen za papeže, když byl kardinálem v Miláně, poslal Otcí Piovi krásný blahopřejný dopis k výročí jeho vysvěcení na kněze.

Když Otec Pio zemřel, papež Pavel VI. poslal soustrastný telegram „všem obyvatelům San Giovanni Rotondo“ a na pohřeb poslal svého osobního zástupce.

Už od pontifikátu papeže Benedikta XV. papežové věděli o Otcí Piovi a hájili ho. Kdyby jen jejich poradci sdíleli jejich názory! 29. září 1919 mu papež Benedikt XV. poslal zvláštní požehnání. Napsal:

„Slyšíme, že Otec Pio vede duše k Bohu. Dokud bude tato jeho mise pokračovat, budeme jej podporovat. Otec Pio je skutečně muž Boží. Někdo musí vzít na sebe tu povinnost a představit ho světu. Není oceněn tak, jak si zasluhuje.“

Ten samý papež řekl biskupovi Damianimu z Uruguaye: „Otec Pio je skutečně mimořádným mužem, jedním z těch lidí na zemi, jež Bůh z času na čas sešle, aby přivedli celé lidstvo nazpět k Bohu.“

duchovní děti

„Chci se postavit k bráně ráje. Nevstoupím dovnitř, dokud dovnitř nevstoupí všechny mé duchovní děti.“

Otec Pio

V kruzích Otce Pia znamenají slova „duchovní děti“ dvě skupiny lidí. Do první patří ti, kteří byli pod jeho ochrannými křídly v San Giovanni Rotondo. Ve druhé skupině jsou lidé z celého světa, kteří neměli to štěstí setkat se s Otcem Piem osobně, ale odevzdali se do jeho otcovské péče. Na to, jak vedl všechny duchovní děti a jak je formoval, by historie neměla zapomenout.

Murillo umístil na svém obraze dva cherubíny k nohám Panny Marie. Kdyby se Murillo mohl vrátit a namalovat obraz Otce Pia, umístil by k jeho nohám tři osoby: Mary Pylovou, matku a otce Padre Pia, Giuseppu a Grazia Forgionovy.

Mary McAlpin Pylovou pokřtili jako dítě jménem Adelia v presbyteriánském kostele v New Yorku. Roku 1918, šest let před tím, než potkala Otce Pia, se stala katoličkou. Při rozhodnutí přijmout katolickou víru ji silně ovlivnila Marie Montessoriová, mezinárodně proslavená vychovatelka, s níž deset roků cestovala po Evropě. Adelia začala používat své „katolické“ jméno Mary, když se stala katoličkou. V Itálii ji říkali Maria.

Už od svého křtu hledala duchovního vůdce. Potom, 4. října 1924, navštívila San Giovanni Rotondo a setkala se s Otcem Piem. Konečně našla mudrce, který ji pochopil a dovedl ji přivést k Bohu. Rozhodla se postavit si dům v San Giovanni Rotondo a natrvalo se tam usadit. Přestěhovala se v roce 1925.

Rodina nepřijala tento její krok s nadšením, protože Mary zaměnila krásné šaty za jednoduchý, fádňi hnědý hábit třetího řádu laické větve františkánského řádu, který svatý František z Assisi založil pro muže a ženy.

Marie si vybrala místo pro svůj nový domov nedaleko kláštera. Otec Pio jí poradil, aby si koupila pozemek trochu výše na kopci a blíže ke konventu a kostelu, ale Marie si udělala po svém. Postavila si dům na svahu, který se strmě svažoval od kostela. Každý den namáhavě vystupovala po hrbolatém chodníku na mši a k svatému přijímání. Každou středu chodila ke zpovědi k duchovnímu otci.

V posledních měsících před smrtí si Marie začala uvědomovat, proč jí Otec Pio říkal, aby si dům postavila blíž k vrcholu. Nemoc ji připoutala na lůžko a Marie prožívala duševní muka, když nemohla vyjít kopec a dostat se do kostela a na mši svatou. Toto zklamání pokládala za pokání, že neposlechla svého duchovního vůdce.

Marie odjela ze San Giovanni Rotondo jen dvakrát. Během druhé světové války se musela na dva roky přestěhovat do Pietrelciny. Policie ji chtěla dát do koncentračního tábora, ale Otec Pio se za ni přimluvil, a tak jí dovolili bydlet s [Piovými] rodiči v jejich domě v Pietrelcině. Roku 1946 se na několik měsíců vrátila do New Yorku. Jinak San Giovanni Rotondo nikdy neopustila.

Většinu času v San Giovanni Rotondo věnovala práci pro Otce Pia. Jako tajemnice se starala o velké množství jeho korespondence. Byla pravou hostitelkou poutníků, kteří ho přicházeli navštívit v San Giovanni Rotondo. Poskytovala ubytování a stravu úplně cizím lidem. To, že byli přáteli Otce Pia, znamenalo pro ni dostatečnou záruku.

Během druhé světové války se její dům stal skutečnou dobročinnou organizací pro americké a britské vojáky. Poskytovala jim stravu, ubytovávala je a zařizovala pro ně setkání s Otcem Piem.

Marie využívala rodinné jmění velmi dobře, ne ale pro sebe, ale pro Otce Pia a pro kapucíny. Její zásluhou postavili v Pietrelcině klášter a seminář a štědře přispívala i na výstavbu kostela v tom městě. Odkoupila dům, ve kterém se narodil Otec Pio, a přispěla na stavbu nemocnice Otce Pia.

Ale učedník nepřerostl učitele. Jako každý křesťan musela sama sobě umřít, aby v ní mohl žít Kristus.

Roku 1931 mnoho lidí obviňovalo Marii z toho, že Řím Otce Pia umlčel. Říkalo se, že Marie pověděla Albertu del Fantemu o zázracích Otce Pia a že právě nápadné titulky v italských novinách dovedly Řím k tomu, že dal Otce do samovazby.

Během posledních dvou roků jeho vězení se s Marií nikdo nebavil. Když před přijímáním přistoupila k mřížce v kostele, ostatní odešli a nechali ji přijímat samotnou.

Když měla její kočka kotátka a ona se chtěla o tu novinu podělit s přáteli a sousedy, nikdo k ní nepřišel.

V kostele některé ženy zapalovaly svíčky za mrtvé na její počest a odříkávaly modlitby proti ďáblu jako svůj osobní projev vyhánění zlého ducha.

Roku 1933 byla omezení proti Otci Piovi odvolána a obyvatelé města zapomněli na to, jak s Marií zacházeli. Když však přišli do jejího domu žádat o almužnu, nikdy je neodmítla.

Marie nebyla zodpovědná za rozruch, který způsobil del Fante. Otec Dominic Meyer, sekretář Otce Pia, nazýval Marii „diskrétní osobou“. Otec Pio o ní řekl: „Je to dobrá řeholnice a Pán ví, jak je třeba se odměnit spravedlivě těm, kteří si to zaslouží.“

Kdyby byla Marie k tomu měla sklony, mohla využít celou řadu možností, jak vzbudit senzaci kolem Otce Pia. Vždy se senzacím vyhýbala. Ve sbírce dvaceti dopisů Marie Pylové, jež jsem dostal, se pouze jeden okrajově zmiňuje o zázraku, který byl už široko daleko zveřejněn. Šlo o zázrak, který se nepřipisuje Otci Piovi, ale blahoslavené Matce, když socha poutní Panny Marie zavítala do San Giovanni Rotondo a Otec Pio se uzdravil z vážné nemoci. Marie zemřela v nemocnici Otce Pia tak, jak předpověděla, 26. dubna 1968. Bylo jí osmdesát roků. Mniši na ni ještě stále vzpomínají jako na svou „mámu“.

Dvěma nejdůležitějšími hosty, které Marie uvítala v domě, byli rodiče Otce Pia, Grazio a Giuseppe Forgionovi. Rodiče Otce Pia spolu s Marií nepochybně patřili mezi jeho nejdražší duchovní děti. Žili a zemřeli v Mariině domě.

Celá Giuseppina osobnost byla prosycená hlubokou katolickou vírou. Když někdo řekl: „Zítra udělám to a to,“ paní Forgionová se celá naježila: „Kdoví, jestli budete ještě zítra naživu, anebo už na druhém světě? Měl byste říci: „Bude-li Pán Bůh chtít, udělám to.““

Vždy, když Giuseppa navštívila Otce Pia, měla na sobě sněhobílou blůzku a na hlavě šátek. Lidé říkali, že vypadá, jako by byla právě vyšla z prádelny. I uprostřed zimy nosila jen tenké šaty. Přítelkyně jí nabízely kabát, ale ona odpověděla: „Nemohu se obléci jako dáma a jít navštívit svého syna.“ Musela být sama sebou, tou samou prostou sedlačkou, která vychovávala Francesca a vzdala se ho, aby se stal kapucínským knězem.

Giuseppa se odříkala masa ve středu, v pátek a v sobotu na počest Naší Panny Marie z hory Karmel.

Deset dní před smrtí navštívila Giuseppa naposledy Otce Pia v zákristii kostela. Zastavila se před ním s rukama spuštěnými podél těla, potom k němu rozpráhla náruč. „Jak můžeme vědět před Bohem,“ zašeptala, „jestli nejsme velkými hříšníky? Vyznáváme se ze všeho, na co se pamatujeme, ale Bůh možná vidí i jiné věci, na něž si neumíme vzpomenout.“

Její syn ji utěšil slovy: „Pokud vložíme do naší zpovědi dobrou vůli a máme v úmyslu vyznat se ze všeho, tak milost Boží je tak velká, že nám započte a vymaže všechno, na co si nedovedeme vzpomenout.“

Giuseppa přišla bydlet k Mary Pylové roku 1928. Manžel měl přijít za ní, až skončí práce na polích, ale ona náhle dostala zápal plic, a tak přišel za ní do San Giovanni Rotondo ihned. Byl u ní, když 3. ledna 1929 zemřela.

Otec Pio stál u její postele, ale neřekl ani slovo. Když zemřela, opřel se o postel a usedavě se rozplakal. Potom se uklidnil a řekl: „To nejsou slzy žalu, ale slzy lásky.“

Následujících třináct roků žil Grazio v domě Marie Pylové. Marie nám nabízí mnoho pohledů do jeho prosté, ale hluboké víry. Vypráví nám, jak se Grazio pokusil políbit synovi ruku, ale Otec Pio mu řekl, že už předtím upozornil matku, že syn má políbit ruku rodičům, a ne naopak. Grazio mu odporoval stejně tak, jako to předtím učinila jeho manželka: „Nechci líbat ruku syna, ale kněze.“ Pak ho Otec Pio velmi srdečně objal, políbil na obě dvě tváře a dovolil mu, aby mu políbil ruku.

Jednou v postním období přišel Grazio domů a našel na stole láhev mléka. Mléko pokládal za přepych. „Co má tato láhev znamenat?“ vykřikl. „Jste křesťané, nebo jste nevěrci? Nevíte, že je půst?“ Marie a ostatní přítomní v domě se mu pokoušeli připomenout, že někteří lidé v domě jsou nemocní, a potřebují mléko. On to ale důrazně odmítl. „Kdo je nemocný, leží v posteli, a kdo neleží v posteli, není nemocný, a nepotřebuje mléko.“

Grazio byl stejně přísný i pokud šlo o nejedění masa v pátek, i když to zákon vlastně nevyžadoval. „Sám Ježíš Kristus nezval tento den pátkem,“ trval na svém. Pro Grazia pátek vždy znamenal „Nejezte maso“.

Jeho spiritualita měla v sobě cosi téměř účelového. Na Velký pátek řekl Marii Pylové vážným tónem: „Poslyšte vzkaz, který poslal Otec Pio. Dnes je Velký pátek, a tak každý musí jíst na kolenou, tak jako to dělají kapucíni v klášteře. Musíme myslet na našeho Pána Ježíše Krista, který za nás zemřel na kříži.“

Po večeři doktor Puciano, který se zúčastnil tohoto podávání kajícího jídla, navštívil Otce Pia a poděkoval se mu za to pokání, že své jídlo na Velký pátek může jíst na kolenou.

Otec Pio se podíval na otce. „Já jsem jim to přikázal,“ přiznal se otec bázlivě. Padre mu to však nevyčítal. Usmál se a řekl: „Učinili jste správně.“

Graziovi se postupně horšilo zdraví. Krátce před smrtí se zúčastnil požehnání s Nejsvětější svátostí ve svém farním kostele sv. Anny, hrdě oblečený v hnědém hábitu třetího řádu, do nějž patřil. Vlasy měl bílé jako šňůra, kterou měl opásán pás. Zůstal klečet asi tři hodiny.

Grazio zemřel v domě Marie Pylové, v synově náručí, bylo to 7. října 1946, na svátek Královny přesvatého růžence. Bylo mu osmdesát sedm let.

Mezinárodní rodina, která se shromáždila v domě Marie Pylové, byla odrazem větší rodiny, která zahrnovala Otce Pia a všechny jeho duchovní děti v San Giovanni Rotondo. Někteří jeho chráněnci byli známí v Itálii i po celém světě.

„Byl jsem zednář, byl jsem ateista,“ řekl Alberto del Fante, ovce, kterou Otec Pio přivedl nazpět do ovčince. „Nevěřil jsem v nic. Otec Pio mi vrátil život v každém směru. Nyní se modlím, nyní chodím každou neděli na mši svatou. Mám radost, když se moje děti před jídlem přezehnají a poděkují Bohu, který nám dává každodenní chléb. Dnes přijímám Svátost oltářní a jsem šťastný, když Bůh vejde do mého těla. Každý, kdo má stejnou odvahu jako já, bude stejně šťastný jako já.“

Když požádáte duchovní děti Otce Pia, aby vám vyprávěly své dojmy z něho, všichni odpovídají téměř stejně. „Byl Božím darem,“ řekla slečna Margherita Hamiltonová, kterou jsem potkal v Římě. „Poprvé, když jsem k němu šla ke zpovědi, jsem se rozplakala – ne, nebyl to pláč – bylo to, jako bych byla z ledu a ten led začal roztávat. To je jediný dojem, který vám mohu popsat, protože mi z očí tekla potok. Nejsem uplakaná. Nikdy nepláču. Nepamatuji se, že bych vůbec plakala, dokonce ani tehdy ne, když mi zemřela matka. Ale když se mu poprvé zpovídala, prolila jsem tolik slz, že jsem sotva mohla mluvit.“

Otec Pio sytil děti vydatným pokrmem Božího slova velmi nenuceným, neformálním, uvolněným, důvěrným a příjemným způsobem.

Kdejaká mimovolná poznámka nebo projev náklonnosti, jimž nerozuměl nikdo kromě osoby, již se to týkalo, přivedly duchovní děti k tomu, že se dobrovolně podvolovaly jeho vedení. Stačilo jediné slovo, a všichni se začali modlit růženec anebo strávili hodinu před Nejsvětější svátostí oltářní v kostele.

Když duchovní děti poslechl jeho rady, často se jejich finanční nebo tělesné problémy vyřešily automaticky samy od sebe. Mladá matka žijící v newyorském Bronxu mi napsala o tom, že začala chodit k psychiatrovi. „Musím vám říci, že namouduši věřím, že celá tato psychologická zkušenost je jednou z tajemných činností Otce Pia. Nejprve se mi to protivilo, ale teď jsem tak šťastná, že jsem se na to dala a že to má takovou podobu.“ Jistá zdravotní sestra z newyorského Brooklynu mi napsala: „Otec Pio mi pomáhá každý den. Prokazuje mi jednu laskavost za druhou. Je úplně jasné, že se stará o lidi, tak jako vždy.“

Alfonso D'Artega je skladatelem s mezinárodní reputací. Dirigoval symfonické orchestry ve Spojených státech a v Evropě. Jeho setkání s Mudrcem ze San Giovanni Rotondo je typickým příkladem toho, jak Otec Pio dovedl vytrhnout člověka z každodenní rutinní praxe.

„Když jsem se s manželkou v roce 1964 vypravili navštívit Otce Pia a vyzpovídat se u něho, rezervovali jsme si na tuto cestu jen dva dny,“ řekl mi D'Artega. „Za tři dny jsem se musel vrátit do Říma na nahrávání. Otec Vincenzo nám řekl, že budeme muset čekat pět dní. Tak mě to sklíčilo, že jsem téměř plakal. Čtyři roky jsem čekal na zpověď u Otce Pia. Teď jsem měl v ruce lístek, který mi umožňoval se s ním setkat, ale nemohl jsem ho použít. Neměl jsem dost volného času.“

Když D'Artega odcházel z kanceláře, měl pocit, jako by ztratil nejlepšího přítele. Právě tehdy přecházel přes cestu nějaký muž a zeptal se ho: „Byl jste u zpovědi?“

„Ne,“ odpověděl Alfonso, „a jsem velmi zklamaný.“ D'Artega mu potom vysvětlil, že má lístek, ale nemůže čekat pět dní.

„Já vám dám lístek,“ nabídl se mu ten muž. „Pokoušel jsem se ho dát deseti jiným lidem, ale nikdo ho nechce.“

„Podezíral jsem ho, že chce se mnou udělat obchod,“ řekl mi D'Artega, „a tak jsem se ho zeptal, co se za jeho nabídkou skrývá.“

„Vezměte si ho,“ řekl mu ten muž.

Vzal si ho tedy a vrátil se do kláštera. Otec Vincenzo právě zavíral kancelář a D'Artega mu vyprávěl, jak se šťastně dostal k lístku.

„Nemůžete mít lístek od někoho jiného,“ upozornil ho Otec Vincenzo. Potom však šeptem dodal: „Nikoho jsem neviděl. Možná vás chce Otec Pio vidět.“

„Zeptal jsem se, kdy mohu navštívit Otce Pia,“ pokračoval Alfonso. „Téměř jsem se skácel, když mi řekl, že ho mohu vidět za hodinu. Za hodinu jsem stál před Otcem Piem, celý rozechvělý a rozčesřený. On však byl velmi milý, velmi laskavý. Hned mi dal rozřešení, i se všemi mými chybami.“

D'Artega se často vracíval do San Giovanni Rotondo. Chtěl ministrovat. Řekli mu však, že to nepřichází v úvahu. „Tady je už všechno dopředu připraveno,“ oznámili mu důrazně, „a my vás ani neznáme.“

Potom jednou ve středu, dvě minuty před začátkem mše, přišel nějaký muž ze zákristie do kostela a přede všemi se zeptal: „Kde je Mexičan Alfonso?“ Každý ho znal jako Alfonsa Španěla nebo Američana, ale nikdo nevěděl, že se narodil v Mexiku.

D'Artega se na něj podíval a řekl: „Já jsem Alfonso.“

Ten muž, Giovanni Siena, mu řekl: „Pojďte se mnou!“

D'Artega, celý vzrušený, se prodral nad oltářní mřížku a setkal se s Otcem Pim, který právě vycházel ze zákristie. „Podíval jsem se na něj a on na mě,“ řekl D'Artega. „Měl jsem pocit, že mi říká: „Čekal jsem na tebe.““ Ministroval jsem mu při mši. Pokuste to vysvětlit, jestli můžete.“

Potom si D'Artega vyprávěl s Giovannim Sienou a zeptal se ho, jak je to možné, že se mu to podařilo, ministrovat při mši svaté. Siena mu řekl, že už mnoho roků každou středu bez výjimky ministruje při mši svaté Gerardo de Carlo. Ale právě to ráno zaspal.

Podobných příběhů by se daly uvést celé stovky, hlavně příběhy z druhé světové války. Otec Pio ubezpečil přátele, že San Giovanni Rotondo nebudou bombardovat. Také ho nebombardovali, i když nedaleká Foggia byla zničena. Jeden duchovní syn se zeptal Otce Pia, zda budou bombardovat jeho domovské město Janov. „Janov budou bombardovat,“ odpověděl mu. Potom zbledl a oči se mu naplnily slzami. „Ano, jak jen budou to ubohé město bombardovat! Kolik domů, budov a kostelů se zřítí.“ – Otec Pio se obrátil k tomu muži a usmál se. „Buď klidný,“ řekl. „Tvůj dům zůstane netknutý.“ V záplavě ruin jediný dům, který zůstal stát v té městské čtvrti, byl dům tohoto muže.

Když Otec Pio pomáhal duchovním dětem, nejenže k nim napřahoval pomocnou ruku a říkal jim, co se stane, ale činil o mnoho víc. Ten Mudrc z Gargana využíval svých darů k tomu, aby vedl duchovní děti ne ke kultu sebe sama, ale k lásce k Ježíši Kristu. Byl skutečným vábničkou, která je vábila, ale byl i knězem, dobrým knězem. V myšlenkách se soustřeďoval pouze na to, aby zredukoval vlastní velikost, aby tak mohl více vyniknout Ježíš. Tento talent, a ne jeho zázraky a bilokace, budou pravděpodobně přijaty jako jeden z důkazů toho, že Otec Pio je svatý. Možné i to je vysvětlením, proč se Ježíš podělil s Otcem Piem o pravé znaky našeho vykoupení.

Otec Pio začal přivádět své duchovní děti k Ježíši už od prvního kontaktu, který s nimi měl. Dělal to ve třech etapách. Nejprve trval na tom, aby dodržovaly příkázání. Slepec Petruccio mi vyprávěl, že poprvé se zeptal Otce Pia, co má dělat, aby byl spasen.

Otec Pio odpověděl: „Stačí, když budeš zachovávat příkázání Boží a církevní. To stačí, abys spasil duši.“

Když ho jeho duchovní děti následovaly i dále, potom jim podával dvojsečný meč modlitby a rozjímání.

Mnoha lidí jsem se zeptal, zda se Otec Pio při modlitbách řídil nějakými pravidly nebo metodami. Nikdo o tom nic nevěděl. Na druhou stranu je ale určitým způsobem usměrňoval. Nedovolil jim, aby k modlitbě přistupovaly tak, že „všechno ostatní vypnou“, jako při józe.

„Modli se v srdci a v mysli,“ řekl Petruccioví. „Je zbytečné modlit se jen v srdci a mysl vynechat. Když se modlíme tak, že nedáváme pozor na to, co říkáme, snese se na nás Pánova kletba, ne jeho požehnání. Takže když se modlíš, pořádně se soustřeď na to, aby ses modlil srdcem i myslí, celou svou duší.“

Jako pomoc při modlitbě celou duší Otec Pio důrazně žádal po svých duchovních dětech, aby chodily na mši svatou a ke svatému přijímání každý den. A aby se také denně modlily růženec. To měly být jejich základní modlitby.

Modlitba měla být jejich prvotním vstupem do duchovního života. Potom, když začali postupovat v lásce k Bohu, je vedl ke třetímu kroku na jejich cestě k dokonalosti. Radil jim, aby strávily půl hodiny v rozjímání, uvažování o pravdách naší víry, zejména o skutečné přítomnosti Ježíše v Nejsvětější svátosti. Řekl, že když se budou půl hodiny modlit, brzy zjistí, že potřebují pro rozjímání víc než půl hodinu.

Zdá se, že Otec Pio připisoval značný význam používání knihy při rozjímání. „Můžete rozjímat o kterékoli pravdě naší víry,“ řekl. „Používáním knížky můžete pomoci mysli, aby si vybrala k rozjímání specifické, názorné téma.“

Jednou si Petruccio stěžoval Otcovi Piov: „Nedovedu se moc soustředěně modlit.“ Otec Pio mu odpověděl: „V tom případě chod' v kostele rozhodně blíž k našemu Pánu a nic neříkej, ani nic nedělej. Stačí, když obětuješ Pánu svůj čas. Náš Pán je šťastný, když nás může přijmout, už jen proto, že mu věnujeme svůj čas.“

Když byl Otec Pio duchovním vůdcem chlapců v semináři v San Giovanni Rotondo, jeden z nováčků měl velké těžkosti s tím, aby se soustředil na téma meditace. Chlapec se ze všech sil snažil přemoci rozptýlení. Na konci meditace přišel Otec Pio k němu a poklepal mu po rameni. „Bravo,“ řekl.

Roku 1919 napsal Otec Pio dopis jedné z duchovních dcer, která si zřejmě myslela, že její modlitby nevedou nikam, protože necítí přítomnost Boha. „Pokud se nemýlím,“ napsal jí, „skutečnou příčinou, proč neprožíváte přítomnost Boha, anebo spíš, proč nejsou vaše meditace takové, jaké by měly být, je to, že děláte toto: přistupujete k rozjímání s jakousi povýšeností, s úzkostlivou touhou najít něco, co potěší a utěší vašeho ducha.“

To stačí k tomu, abyste nikdy nenašla to, co hledáte. Vaše mysl se nezabývá pravdou, o níž meditujete, a vaše srdce je prázdné, zbavené lásky. Dcero moje, když někdo něco hledá úzkostlivě a uspěchaně, dotkne se toho stokrát, a vůbec si toho nevšimne.

Zbytečnou úzkostlivostí se jen duchovně velmi unavíte a vaše mysl nebude schopná spočinout na tom, o čem uvažujete. Z toho důvodu je vaše duše sama zodpovědná za to, že se stává chladnou a hloupou.

Jediný lék, o němž vím, je tento: zbavte se úzkostlivosti, neboť je jedním z nejhorších zrádců pravé ctnosti, na něž může oddanost narazit. Zdá se, že nás oduševňuje k dobrým skutkům, ale není tomu tak. Spíše nás ochlazuje a pohání nás k běhu, abychom zakopli. Takže musíte být vždy velmi opatrná, jak jsem vám často říkával, zejména v modlitbách. Abyste dosáhla většího úspěchu, zapamatujte si, že láska a chuť k modlitbě nevychází ze země, ale z nebe.

Je nevyhnutelné, abychom se s největší pečlivostí a s maximálním úsilím naladili na modlitbu, vždy ale pokorně a klidně. I kdybychom na to měli vydat všechny síly, nejsme těmi, kteří se modlí přivolávají na sebe milost vlastním úsilím. Je nevyhnutelné, abychom měli srdce otevřená nebi a čekali na nebeskou rosu, jež do nich sestoupí. Nezapomeň na to, moje dcero. Kolik dvořanů přichází a odchází v přítomnosti krále, protože nejsou schopní s ním mluvit nebo ho vyslechnout? Král je jen vidí, nic víc. Takto se tedy představujeme jako královi věrní služebníci. Je to způsob, jak být stále v přítomnosti Boží pouze tím, že mu vůlí dáváme najevo, že chceme být jeho služebníky. Je to svatý a vznešený způsob, čistý a dokonalý.

Můžete se tomu zasmát, ale myslím to úplně vážně.

Přicházíme do přítomnosti Boží, abychom s ním mluvili a slyšeli jeho hlas prostřednictvím jeho vnitřní inspirace a osvětlení. Obvykle nám to přináší velké potěšení, protože to je významný projev milosti, když můžeme mluvit s tak vznešeným Pánem. Když nám odpovídá, na duši sestupují tisíce vůní a způsobují velikou radost.

Když umíte mluvit s naším Pánem, chvalte ho a poslouchajte ho. Pokud s ním mluvit neumíte, nebudte nešťastná. Skryjte se do pokoje a prokazujte mu úctu, tak jako dvořané. On, který vás vidí, bude mít radost z vaší trpělivosti. Dá přednost vašemu mlčení.

Při nějaké jiné příležitosti dá přednost tomu, aby vás utěšil. Potom vás vezme za ruku, bude s vámi rozprávět a půjde s vámi tisíc kilometrů po chodničkách ve své zahradě modlitby. I když se to nikdy nestane, což je vlastně nemožné, protože Otec nesnese pohled na své stvoření v ustavičném neklidu, stejně budete spokojená. Naši povinnosti je následovat ho. Pokládejte to za velkou čest a milost, ten je ochotný přijmout nás do své přítomnosti.

Proto si nedělejte starosti s tím, jak s ním budete mluvit. Ten druhý způsob, kdy budete jen stát po jeho boku, není o nic méně užitečný. Možná je lepší, i když není až tak podle naší chuti. Takže když se ocitnete s Bohem v modlitbě, uvažujte o pravdě a hovořte s ním, jak budete moci. Když moci nebudete, zůstaňte tam. Dejte se vidět a nebudte nepřijemná."

Pero Otce Pia, jež nám přinášelo tyto velkolepé myšlenky, vychlo roku 1962, když mu Vatikán zakázal psát další dopisy. Jakou pokladnicí by mohly být ty dopisy, kdyby byl mohl takto pokračovat ve psaní až do smrti v roce 1968! Naštěstí máme i další dopis duchovní dceři, který analyzuje stupně duchovního života. Jeho poučení nepůsobí akademicky, když píše:

„Pamatujte si, že láska k Bohu v duši nepřetržitě roste. Můžete to pozorovat. Vždy se budete cítit připravena udělat všechno ve službě Boží a ke cti Boží, i když vaše duše nepocítí žádnou přitažlivou sílu a váš duch bude úplně zbaven jakýchkoli pocitů. Právě naopak, budete se cítit obklopená tmou a všechno budete dělat s velkými těžkostmi a odporem.

Nevím, jestli po tomto všem se ta očista skončí. Zdá se mi, že je tu další stupeň kontemplace, ke kterému nás náš Pán zve. Je-li to pravda, doufám a jsem pevně přesvědčený, že vás ten Božský lékař bude povznášet stále výše, pak už nedodám ani slovo, jen vás budu pobádat k věrnosti a pokoře. Mějte neustále před očima velkou Matku Boží. Čím výše ji vyzdvihovali, tím více se pokořovala.

Upozorňuji vás, že samotná vyprahlost nestačí na očistění duše. Je potřebí další vnitřní příčiny bolesti, jež proniká celou duší, probodává ji do nejhlubšího nitra, a úplně ji obnovuje.

Toto světlo probodává duši v jejích hříších a rozruší tu ubohou duši, jako by ji chtělo přivést do stavu vrcholného soužení s vnitřními smrtelnými bolestmi. A přece v tomto světle, které zpočátku obklopuje duši takovouto opuštěností a bolestí, existuje něco, co duši v konečném důsledku přetváří a povznáší ji do mystického spojení.

Jak se to děje, to nechápu. Jen vám říkám beze strachu, že bych se mýlil nebo že vám neříkám pravdu, že se to děje takto, a ne jinak. Duše zakusí ukrutné bolesti, jako by jí pronikala muka zatracených v pekle. Světlo, jež je příčinou tohoto strašného utrpení, učiní duši schopnou přijmout polibek dokonalé jednoty lásky a oblékne ji oslňujícím jasem."

Požadavkem modlit se celou myslí a srdcem Otec Pio nemyslel, že je třeba pociťovat přítomnost Boha. „Mýlíte se už od samého počátku," napsal jedné duchovní dceři, „když si myslíte, že Bůh vás už nemiluje jen proto, že necítíte jeho lásku ve své vůli anebo v srdci, anebo proto, že v lásce k němu zakoušíte ani trochu sladkosti.

Je to bolestné a velmi dobře chápu tento stav duše. Toto všechno je nevyhnutelné, když Bůh povolává duši k vyšší formě dokonalosti. Když takto mluvím, mám k tomu jasné důvody. Je to trpné období pro duši, neboť se to ubohé stvoření nutí sloužit Bohu a potěšit ho ve všem a z vlastního zorného úhlu. Na tom, jak pracuje pro Boha, není nic špatného, pokud ve všech pobožnostech je vůle vyprahlá a srdce nemá žádné porozumění pro nadpřirozené věci.

Ještě horší je však to, že se duše velmi často cítí hrůzostrašně rozdělená. Nižší choutky jsou sužované starostmi, vyprahlostí a bolestí.

Nedejme se však vystrašit, když se dostaneme do takového stavu. Šťastná duše! I když je duše ponořena do této husté mlhy, ještě stále k ní pronikne trochu světla, aby neupadla do bezvědomí.

Když Bůh vidí, že se duše stala silnou v jeho lásce, že je s ním láskyplně spojená a už odpoutaná od pozemských věcí a od příležitostí ke hříchu a že získala dost ctností k tomu, aby zůstala v jeho službě bez všech projevů přitažlivosti a hmatatelné vlídnosti, tehdy On odejme sladkost zamilování, již dotehdy duše pociťovala ve všech pobožnostech a rozjímáních.

Pro duši je však ještě bolestnější, že Bůh jí odejme sílu modlit se a meditovat a ponechá ji v temnotě, v úplné a bolestné suchosti.

Z očí do očí takové změně je duše zpočátku vyděšená. Někdo by si mohl myslet, že si tento strach způsobil nějakým smrtelným hříchem, do kterého ten člověk upadl. Bojí se, že je u Boha v nemilosti. Jaký omyl! To, o čem si duše myslí, že je zavržení, není nic jiného než výjimečná milost nebeského Otce. Je to přechod ke schopnosti kontemplace. Na začátku je vyprahlá, ale potom, když ta osoba vytrvá, se duše povznese z meditace ke kontemplaci a vše se stává sladkým a příjemným.

Duše je tehdy proniknuta pocitem lásky, a to je příčinou její bolesti. Ta ubohá duše se však nenechá utěšit. Myslí si, že nikdo nezná skutečný stav. Kéž by si ta duše dovedla uvědomit, že neschopnost soustředit se představivost k bodu meditace má na svědomí Bůh. Odebírá z představivosti to jasné světlo, jež jí předtím pomáhalo pracovat na nadpřirozených věcech.

Nyní Bůh vlévá do intelektu lepší světlo, mnohem duchovnější světlo, čistší světlo, jež umožňuje duši zaměřit se v mysli na Boha a na božské věci bez jakéhokoli rozumového zdůvodňování. Nyní může duše rozjímat o Bohu s jednoduchou představou, stále tak sladkou, něžnou a božskou."

Mimo mše svaté a zpovědi nabízel Otec Pio duchovním dětem pro život v modlitbě na prvním místě oddanost blahoslavené Panně Marii. „*Mamma*“ ji nazýval, „moje drahá, dobrá Matka.“ Něžně, ale o to rozhodněji vnucoval oddanost k ní všem duchovním dětem. „Rád bych měl tak silný hlas, abych pozval hříšníky z celého světa, aby milovali Pannu Marii,“ řekl.

Otec Pio projevoval oddanost Panně Marii tím, že se modlil růženec. Nikdy ho nevypustil z rukou. Jeden z jeho spolubratrů mi řekl: „Divím se, že růženec nezapustil kořeny přímo do jeho prstů.“

Pouhé dva dny před smrtí řekl Pio jedné z duchovních dcer: „Miluj Madonu. Dbej na to, abys ji milovala, a odříkávej její růženec. Je to zbraň proti všem projevům zla v dnešním světě.“

Když se ho ptali, kolik růženců denně se modlí, odpověděl: „Spokojený jsem až tehdy, když si odříkám svých šedesát růženců.“

Jeho přítel, ohromený tou odpovědí, se ho zeptal: „Ale, Otče Pio, jak se můžete tak moc modlit?“

Otec odpověděl: „Jak se můžete tak moc nemodlit?“

Jednoho dne navštívil Otce Pia v jeho cele Otec Eusebio, dost hrdý na to, že se pomodlil tři růžence o pět desátek. „Myslel jsem si, že jsem se pomodlil dost, abych si od něho zasloužil slovo pochvaly,“ řekl Otec Eusebio. „Zeptal jsem Otce Pia, kolik růženců to tehdy říkal – čtyřicet? Myslel jsem na to číslo, jež uvedl před několika dny.“

Otec Pio mu odpověděl: „Víc, než jsem ti říkal.“

„Víc než čtyřicet?“ vyzvídal Otec Eusebio.

„Odříkal jsem šedesát růženců o patnácti desátech. Ale nech si to pro sebe.“

Mohli bychom se podívat, jak se to dalo zvládnout fyzicky. Když si ale uvědomíme, že nikdy nepromarnil ani okamžik, že stále přebíral prsty růženec, i když se kolem pohybovali lidé, a když připomeneme, že téměř vůbec nespál, možná začneme chápat, jak ho mohl jeho duch modlitby vést k odříkání tolika růženců.

Jednou se Otec Pio zúčastnil v nemocnici představení divadelní hry, která zobrazovala mučednickou smrt svatého Pavla. Velmi toužil vidět tu hru, a tak ji soustředěně sledoval. Po celý čas však měl ruku v náprsní kapse a bez přestání se modlil růženec.

Otec Daniel Hickey, který navštívil Otce Pia víc než šedesátkrát, pod přísahou vypověděl: „Otce Pia jsme obvykle viděli, jak stojí s pravou rukou v náprsní kapse v záhybu jeho kapucínského hábitu. Když občas ruku vytáhl, mohli jste si všimnout, jak přebírá zrnka na krátkém kousku růženec. Později mi někdo říkal, že modlitby na tomto krátkém růženci se skládaly jen z drobných vzdechů, které se daly lehce vyřknout za jednu – dvě sekundy, téměř tak rychle, že někdo jiný by za tu dobu stihl pouze volně posunout jednotlivá zrnka. Otec Pio se zřejmě naučil nejen nepromarnit

ani sekundu, ale každou naplnit modlitbou. V každé přestávce rozhovoru, ať byla jakkoli krátká, se mu rty lehce pohybovaly, aby odříkal další ze svých krátkých modliteb. Nikomu to ale nebilo do očí; trvalo mi dost dlouho, než jsem si uvědomil, co vlastně dělá, i když jsem si už předtím všiml, že má ruku neustále zasunutou v náprsní kapse hábitu."

Otec Pio myslel na Marii, když pocítil, že mu v srdci plane oheň. Řekl, že ten oheň ho tak spaloval, až „měl pocit, že na něj musí položit led, aby ho uhasil a neshořel celý jako pochodeň".

Panna Maria mu byla tak blízká, že když se mu zjevila, její vzhled ho vůbec nevyvedl z míry. Myslel si, že ji vidí všichni. „S jakou péčí mě dnes ráno Maria vyprovodila k oltáři," napsal svému duchovnímu vůdci. Jako by neměla, co dělat, jen myslet na mě."

5. srpna 1959 prokázala Panna Maria Otci Piovi výjimečnou laskavost. Na zvláštní povolení od papeže přivezli helikoptérou putovní sochu Panny Marie Fatimské do San Giovanni Rotondo. Otec Pio byl už asi tři měsíce upoután na lůžko s vážnou nemocí. Proti vůli lékaře trval na tom, aby mohl vstát. Se souhlasem představeného a podepírán dvěma silnými kapucíny napůl kráčel a napůl ho nesli z pokojíku do kostela, kde se vystavené soše vzdávaly projevy úcty.

Třikrát se musel Otec Pio zastavit. Nakonec se dovlekl do kostela.

„Celý dojatý v slzách bolesti a horečky," napsal o této scéně jistý spisovatel, „si klekl před svou Královnou, modlil se a zbožně políbil podstavec té slavné podobizny Panny Marie."

Zůstalo mu už jen tolik sil, aby se vrátil do svého pokoje a do postele. Ve čtvrt na tři odpodne helikoptéra odstartovala a odvážela sochu do dalších italských měst. Třikrát zakroužila nad náměstím a klášterem, přímo naproti oknu Otce Pia. Přes okno uviděl v helikoptéře sochu Panny Marie.

„*Madonna mia*," zasténal. „V den, kdys přišla do Itálie, jsem onemocněl. Ted' odcházíš a necháváš mě tu takhle..."

Pilot už nabíral přímý směr, ale pojednou pocítil vnuknutí, že se musí obrátit a vrátit se ke klášteru. Sám Otec Pio nám vyprávěl, co se potom stalo: „V té chvíli jsem pocítil třes v kostech, a okamžitě jsem byl uzdravený." Vstal z postele a pustil se do práce, jako kdyby byl celý život zdravý. Později napsal zprávu o svém uzdravení a poslal ji představeným do Říma.

Kromě oddanosti k naší nejblahoslavenější Matce projevoval Otec Pio velkou oddanost svatému Františkovi. Mluvili jsme již o jeho oddanosti andělu strážnému. Stejně projevoval oddanost i svatému Dominikovi a svaté Kateřině ze Sieny za jejich oddanost Královně posvátného růžence.

Po celý život projevoval Otec Pio oddanost svatému Josefovi. Modlil se k němu každý den. Ale dva nebo tři měsíce před smrtí učinil Otec Pio cosi neobvyklého. Řekl, že by měl rád obraz svatého Josefa, a požádal spolubratry, aby mu ho dali na verandu. Každý den když šel žehnat zástupy z okna kúru, se na chvíli zastavil před obrazem a pomodlil se. „Nikdy jsme si v té době neuvědomili," řekl mi jeden z jeho spolubratří, „že se modlí k svatému Josefovi, patronu šťastné smrti."

Otec Pio přechovával tyto vztahy oddanosti, ale nikdy je nevnucoval duchovním dětem s výjimkou oddanosti k Panně Marii a modliteb za ubohé duše v očištění.

„Po cestě před klášterem přichází více duší zemřelých než duší živých," řekl Otec Pio. Jeho setkání s nimi působila neskutečně. Máme však k dispozici víc než jen jeho slova o tom, že se setkal a mluvil s návštěvníky z očiště.

Otec Raffaele, který byl třicet roků spolubratrem Otce Pia v San Giovanni Rotondo, mi vyprávěl dva příběhy o Otci Piovi a dušičkách. Jednou byl Otec Pio sám na kúru a modlil se, když uslyšel v kostele nějaký lomoz. Šel se podívat, co se stalo, a zjistil, že jsou velké svíce na podstavci sochy Panny Marie polámané a leží na zemi. Socha byla tak vysoko, že nikdo nemohl dosáhnout na svíce bez žebříku. Otec Pio se rozhlédl po kostele a všiml si tam klečícího bratra kapucína.

„Kdo jsi," zvolal Otec Pio.

Bratr odpověděl: „Jsem kapucínský novic z očiště a činím tu pokání za svůj hřích, ze nedostatečnou snahu..."

„No, to je opravdu krásný způsob napravovat své hříchy tím, že polámeš všechny svíce. Ted' odejdi. Zítra za tebe odsloužím mši svatou. Tak budeš vysvobozen a už se sem nebudeš muset vracet."

Novic mu poděkoval a odešel. Otec Pio si teprve potom uvědomil, že mluvil s mrtvým novicem, a po zádech mu přeběhla husí kůže. Spěchal do kostela, vyhledal Otce Emmanuela a vyprávěl mu, co se stalo. Vrátili se do kostela a našli polámané svíce přesně tak, jak to Otec Pio popsal.

Další příhoda, o níž mi vyprávěl Otec Raffaele, se také týkala návštěvy duše z očiště. Jistěho chladného listopadového dne roku 1918 navštívila klášter sestra Otce Paolina. Po večeři se k nim Otec Pio připojil v hostinském pokoji. Otec Paolino navrhnul, by se on a jeho sestra šli poklonit Největější svátosti. Otec Pio zůstal v teple u krbu.

Za chvíli usnul. Náhle se však probudil. Celý ohromený si všiml, že u krbu stojí stařec zachumlaný v kabátě a zahřívá si ruce.

Otec Pio se ho zeptal, kdo je a co tam dělá.

„Jsem z očištcce,“ odpověděl muž, „a dělám pokání.“ Otec Pio mi přislíbil, že za něj ráno odslouží mši svatou a vyvedl toho muže ven z kláštera až ke stromu na náměstí.

Otec Pio se vrátil ke klášteru sám a pokoušel se vejít dovnitř. Dveře však byly zamknuté a zevnitř zavřené na závoru. Zazvonil a Otec Paolino mu otevřel. Ptal se Otce Pia, jak se dostal ven. Otec Pio mu odpověděl, že dveře nebyly zamknuté. Otec Paolino ale tvrdil, že zamknuté byly. Zůstává už jen na nás, abychom si o této příhodě učinili vlastní závěr.

Láska Otce Pia k dušičkám v očištcí ho úplně pohlcovala. „Modlete se, modlete se, modlete se,“ říkal duchovním dětem. „Musíme vyprázdnit očištec. Všechny duše v očištcí musí být vysvobozeny.“

Když Církev zrušila některé odpustky, Otec Pio byl celý ohromený. „Kdo bude nyní myslet na dušičky v očištcí?“ zeptal se. „Hodně se za ně modlete.“

Zdá se to jako úplně zřejmé, že určití lidé, kteří zemřeli, měli dovoleno jít za Otcem Piem a požádat ho o laskavost pro své rodiny. Často ujišťoval přátele, že lidé, na které se ptají, jsou v nebi anebo ještě možná v očištcí. Někdo, kdo se nikdy osobně nesetkal s Otcem Piem, by se možná takovému vyjevení i vysmál. Ale ti, kteří ho znali, si uvědomovali, že když mluvil o těchto věcech, nemluvil do větru. Celý Otcův život a jeho osobnost jim poskytovaly nepopíratelný důkaz o tom, že ví, o čem mluví.

Duchovní děti Otce Pia, jež ho tak velice milovaly, můžeme počítat na milióny. Svědčí o tom jejich dopisy. Bratři uchovali všechny jejich dopisy a vedle kláštera postavili sklad velký jako garáž. Sklad byl nakonec úplně plný, doslova nabitý přibližně dvěma milióny dopisů z celého světa, jimiž pisatelé děkovali Oti Piovi za velké i malé projevy přízně. V roce 1968 jistý inspektor z Říma kapucínům přikázal, aby všechny dopisy zničili. Kapucíni ho poslechli.

Tato ztráta je nenahraditelná. Mezi bratry však nezavládlo žádné skutečné zděšení. Především to byl příkaz pod poslušností a kapucíni jsou pod přísahou zavázáni poslouchat všeobecně uznávanou autoritu. Hodnotu svého slavnostního slibu poslušnosti viděli v životě tohoto Mudrce, s nímž žili. Ale objem zaevidovaných dopisů se opět zvětšuje zásluhou duchovních synů a dcer Otce Pia, kteří píšou do San Giovanni Rotondo a svědčí se kapucínům, jak ještě stále zakoušejí sílu modliteb Otce Pia a cítí jeho přítomnost.

Když lidé psali Otcovi Piovi před jeho smrtí a žádali ho, aby je přijal za své duchovní děti, on od nich žádal pouze to, aby žily křesťanským životem a zachovávaly přikázání Boha a Církve.

Nyní, když je Otec Pio v nebi, si můžeme být jistí, že přijme každou osobu za stejných podmínek. Lidé, kteří ho žádají o tuto přízeň, úplně žasnou nad ochranou, jíž se jim dostává a zejména nad klidem a radostí, jež zakoušejí v duších. Není na tom nic špatného, když každý podrobuje Otce Pia této zkoušce!

Lidé nejen navštěvovali San Giovanni Rotondo a psali tam. Asi sto padesát lidí nebo rodin z celého světa Otec Pio přitahoval tak neodolatelně, že se se vším majetkem přestěhovali do San Giovanni Rotondo.

„Cítím, že je mou povinností, abych tu zůstala,“ řekla mi jistá mladá dáma u Uruguaye. „Nikdy z tohoto města neodjedu, ani jen na návštěvu domů.“

„Pro mě byl Otec Pio vším,“ pokračovala. „Celý den s ním v mysli hovořím. Potřebuji ho. Je vším. Možná by bylo všechno stejné, kdybych žila jinde. Myslím si ale, že tady je něco zvláštního, blízko jeho hrobu, blízko jeho těla. Cítím, že je mou povinností, abych tady zůstala. On mě sem přivedl, a proto bych tu měla zůstat. Díky jemu jsem byla zachráněna. Je mým patronem. Obětoval za mě vlastní krev, takže je i mým pánem. Potřebuji ho jako otce a matku kvůli jeho laskavosti.“

Když jsem roku 1971 navštívil San Giovanni Rotondo, po celém městě byly rozvěšeny nápisy: „Viva Padre Pio!“ V překladu to znamená: „Ať žije Otec Pio!“ Pokud však vezmeme v úvahu ten magnetismus, jímž tento muž ještě i dnes působí na své duchovní děti, klidně nápisy můžeme přeložit i takto: „OTEC PIO ŽIJE!“

jevy

Když jsem se jednou připravoval na mši v kryptě v San Giovanni Rotondo, vyrušila mě jedna mladá, španělsky mluvící matka. Právě přijela z Guyaquilu v Ekvádoru a já jsem byl prvním knězem, kterého potkala. Protože si myslela, že patřím do kláštera, vychrlila na mě svůj příběh. Její syn zahynul při automobilové nehodě a Otec Pio ho znovu přivedl k životu. Měla kompletní svazek důkazů od lékařů a od faráře.

Právě tehdy, když se mnou hovořila, jsem se chystal obětovat mši svatou za jednu skupinu z Irska. Skupina měla velmi nabitý program, a tak jsem nemohl s tou paní mluvit déle. Požádal jsem ji, aby šla do poschodí k bratrovi, který měl službu a jenž ji mohl zavést k Otci Linovi, aby mu vyprávěla svůj příběh.

Hned po mši jsem spěšně vyšel na poschodí, abych se dozvěděl všechny podrobnosti jejího příběhu. Představte si můj šok a zklamání, když jsem nemohl najít ani jednu osobu, která by se dovedla rozpomenout na to, že s ní mluvila. Přehnaná reakce na údajný zázrak by byla jedním extrémem, pomyslel jsem si, ale lhostejnost vůči písemně doloženým důkazům byla nepochopitelná. Tento příběh nemá a nikdy nebude mít pokračování.

Druhý den jsem potkal kněze, jeho matku, sestru a bratra, všichni byli z Vídně. Ten kněz mi řekl, že jeho bratr přežil „beznadějnou“ operaci ledvin a nyní přejel autem sedm set kilometrů, aby Otci Piovi poděkoval.

Takovéto příběhy byly a ještě stále jsou v San Giovanni Rotondo téměř na denním pořádku. Tamější kapucíni by mohli uvést údaje i o senzačních příhodách, ale i když to učiní, těžko si na nich všimnete sebemenšího náznaku vzrušení nebo dojetí.

Neskladují ani dopisy, a pokud ano, tak pouze ty, jež pokládají za důležité. Jako příklad *nedůležitého* dopisu cituji úryvek z dopisu, který přišel z Mozambiku, když jsem byl v San Giovanni Rotondo:

„Drahý Otče Lino, někteří zdejší lidé mě požádali, abych vám napsal o milostech, jimiž jsme byli obdařeni. Děvčátko, které mělo v žaludku hlísty, nemohli lékaři dva roky vyléčit, a tak se jeho matka pomodlila k Otci Piovi a děvčátko je dnes úplně zdravé.

Jistý chlapec byl velmi nemocný. Jeho otec je lékař, ale nemohl zjistit, co chlapci je, a tak poslední možností byla operace. Chlapcova babička se však modlila o pomoc k Otci Piovi, a když se vnuka dotknula růžencem, operace už nebyla potřebná.

I další osoba, již měli operovat, se modlila k Otci Piovi, aby ji uzdravil. Brzy se uzdravila bez operace.“

Kapucíni mělo z tohoto dopisu radost, přečetli si ho, ale dál se s ním už nezabývali. Denně dostávají asi sedmdesát dopisů jen z anglofonních zemí a jejich pisatelé vyjmenovávají jednu milost za druhou, jichž se jim dostalo údajně zásluhou Otce Pia. Málokterému z těchto dopisů věnují kapucíni větší pozornost.

Množství lidí žijících v San Giovanni Rotondo, možná většina, přijala od milovaného Otce Pia milosti, velké i malé. Pro mne však bylo nesmírně těžké dozvědět se jejich příběhy. Jsem kněz a lidé ode mne chtěli, abych jim říkal, jak se mají modlit růženec zbožněji, anebo jak se mají co nejvíce uzavírat do sebe při půlhodinovém děkování po svatém přijímání. Tak s nimi mluvil Otec Pio a to samé očekávají od kněze, který s nimi mluví nyní. Neviděli žádný důvod, aby mluvili s knězem o svých zážracích.

Kněží i laici v San Giovanni Rotondo si uvědomují, že Otec Pio se nestal svatým díky svým zázrakům, tak jako se nestávají svatými ani lidé, kteří jsou zázraky obdařeni. Člověk se stává svatým svou láskou k Ježíši Kristu.

Když se žádá o uznání zázraku, možná se celý případ bude zkoumat, možná ne. Konečné rozhodnutí však závisí na Vatikánu. V kanonizačním procesu, jenž nyní probíhá v případě Otce Pia, se nebude zkoumat žádný zázrak vyjma těch, které se staly po jeho smrti. Toto je typický postup Říma. Kanonizačnímu procesu budeme muset věnovat více pozornosti.

V této kapitole uvedu nejdůležitější části rozhovorů, jež jsem vedl s některými duchovními dětmi Otce Pia. Nechci si tím nárokovat rozhodující slovo v tom, zda ty údajné zázraky jsou autentické. Církev učiní konečné rozhodnutí, jestli a kdy je přezkoumá.

Tak či onak mám opodstatněné důvody věřit, že události popsané v této kapitole jsou pravdivé. I zúčastněné strany jsou spolehlivé. A za jejich autenticitu se zaručili i jiní lidé. Jejich slovo nakonec často potvrzují objektivní skutečnosti.

Každý z těchto příběhů je vyprávěním v první osobě, jež jsem si vyslechl v osobním rozhovoru se jmenovanými stranami.

interview s Giovannim Savinou
San Giovanni Rotondo, Itálie, 17. července 1971

Byly dvě hodiny odpoledne, 15. února 1949. Během prací na přístavbě jedné místnosti ke klášteru jsme položili pod obrovský balvan nálož dynamitu.

Ve dvanáct hodin v poledne jsem spolu s dalším členem třetího řádu svatého Františka uložil nálož a zapálil šňůru. Čekali jsme asi minutu. Žádná detonace. Čekali jsme dál, ale nálož ani potom nevybuchla. Šel jsem se podívat, co se stalo, a tu mi dynamit explodoval do obličeje. Všechno, i ten balvan, na němž jsem stál, vyletělo do vzduchu. Balvan utrhł kořen ze stromu a byl by mě býval rozsekl na dva kusy, kdyby mě byl zasáhl.

Do obličeje mě zasáhla sprška úlomků. Skála, na níž jsem předtím stál, spadla na mne. Ztratil jsem vědomí. Obličej jsem měl celý popálený. Všechnu kůži z obličeje jsem měl strženou. Přišel ke mně Otec Raffaele a dal mi první pomoc. Otec Pio se dozvěděl o nehodě a požádal bratra Jana, aby šel pro doktora Sanguinettiho. Lékař si všiml, že výbuch mi vyrazil pravé oko z oční jamky. Pravé oko jsem měl úplně zničené. Oční jamka byla zcela prázdná.

Vzali mě do Foggie a nechali v nemocnici. Tehdy začala nabývat smysl slova, která vyřkl Otec Pio tři dny před nehodou. Každý den po mši, dříve než jsem šel do práce, jsem si klekl u schodů na konci chodby a říkal jsem: „Otče Pio, dejte mi požehnání. Jdu do práce.“ Položil mi ruce na hlavu a žehnal mi.

Tři dny před tou nehodou, ráno 12. února, rozevřel Otec Pio náruč a objal mě.

„Odvalu,“ řekl. „Budu se modlit k Pánu, aby ti to nezpůsobilo smrt.“ Potom odešel a vyšel do poschodí. Nevěděl jsem, o čem mluví.

To samé se opakovalo druhý den ráno, 13., 14. a 15. Požádal jsem ho o požehnání a Otec Pio mi pokaždé řekl to samé.

15. února šel kolem Otec Raffaele. Řekl jsem mu: „Dnes se mi stane něco zlého, neboť Otec Pio mi to řekl.“ Nedal jsem se slovy Otce Pia znepokojit. Vrátil jsem se do práce, nedbaje na to, co jsem slyšel, protože jen Bůh ví, co se má stát. Ale věděl to i Otec Pio. Možná se té nehodě dalo vyhnout. Možná se všechno muselo stát tak, jak se stalo.

Po výbuchu mě odvezli do Foggie. Tři dny jsem byl v šoku. Celou hlavu a tvář jsem měl obvázanou. Na záchranu mého levého oka nebyla velká naděje. Lékaři si mysleli, že by se možná dalo zachránit operací. Řekli, že pro pravé oko už nemohou udělat nic. Bylo jednoduše po něm.

Po třech dnech jsem uslyšel, že do pokoje vchází lékař. Řekl jsem mu: „Pane doktore, nechci postavit Otce Pia do nějakého divného světla, ale když jsem ležel v posteli, ucítil jsem jeho tabák. Řekl jsem Otci Piovi: „Pošlete mi trochu tabáku“ a ucítil jsem jeho vůni.“

Za týden, deset dní po mém příchodu do nemocnice, jsem se vzbudil asi o půl jedné nebo v jednu hodinu v noci. Slyšel jsem dýchat dva nebo tři muže, kteří spali vedle mě. Cítil jsem, jak mě někdo zlehka plácnul po pravé straně tváře, kde mi chybělo oko.

„Kdo se mě to dotknul?“ zeptal jsem se. Nebyl tam nikdo. Znovu jsem ucítil vůni Otce Pia. Byla nádherná.

Ráno mě zavedli na vyšetření k očnímu lékaři. Odstranil mi obvazy z hlavy a obličeje. Na celém obličeji jsem měl novou pokožku. „Vidím vás!“ řekl jsem lékaři.

„Obraťte se doprava, abyste mě mohl vidět levým okem,“ přikázal mi lékař.

„Ne,“ odvětil jsem. „Já vás vidím pravým okem. Levým okem nevidím nic.“

„Zbláznil jste se?“ zvolal. „Říkám vám, že pravé oko tam už vůbec nemáte. Léčím vám levé oko.“

„Pane doktore, já jsem se nezbláznil,“ řekl jsem mu. Chtěl jsem mu říci: „Možná vy jste blázen. Vidím jen pravým okem, levým nevidím nic.“ Lékař byl ateista a nevěřil ničemu. A nic nechápal.

Zakryl mi levé oko a zeptal se mě: „Kolik prstů mám zvednutých?“

„Pět,“ odpověděl jsem. „Tolik!“

Byl z toho celý pryč. „Kdo je vaším ochráncem?“ zeptal se.

„Otec Pio,“ odpověděl jsem.

Podíval se na mě a všiml si, že pravé oko mám v jamce. Jasně to viděl. „Nyní tomu věřím i já,“ řekl, „protože jsem ho nahmatal vlastníma rukama.“

Toho léta mě chtěl Otec Raffaele poslat k jinému očnímu lékaři na nemocniční polikliniku v Římě. Zašel jsem za Otcem Piem a řekl jsem mu: „Otec Raffaele mě posílá do Říma. Říká, že potřebuji lékaře na levé oko.“

„Ne, ty jsi už dostal milost, za niž jsme se modlili,“ řekl. „I když pojedíš do Říma, zrak se ti nezlepší a zůstane takový, jako je teď.“

Přesto jsem zase šel do nemocnice, jen z poslušnosti vůči Otcí Raffaelovi. Pobyl jsem v nemocnici třicet dva dní. Řekl jsem lékaři, aby mi do oka nedával žádné léky. Požádal jsem ho, aby mi nosili jen studenou vodu, protože samotné oko není poškozené. Jen tvář jsem měl spálenou od střelného prachu. Dalí mi oka atropin, ale neoperovali mi ho. Nyní nevidím na levé oko. Vidím jen tím okem, které se mi tak zázračně uzdravilo. Levé oko mi zničili.

8. dubna se mi narodil syn Francesco. Když jsem na Bílou sobotu přišel do kostela k jeho křtu, Otec Pio řekl: „Blahopřeji! Bohu díky! Naše milostivá Panna Maria a svatá Lucie tě vzkřísily z mrtvých!“

interview s Gemmou di Giorgiovou

Palermo, Sicílie, 1. července 1971

Když jsem na Boží narození roku 1939 narodila, neměla jsem v očích zornice. Vůbec jsem neměla zrak. Když mi byly tři měsíce, vzala mě matka ke známému očnímu lékaři v Palermu. Řekl jí, že bez zornic nikdy nebudu moci vidět.

Moje babička poprosila kněze v kostele, aby se modlili k svaté Gemmě Galgani, již měli právě kanonizovat. V té době mi začali říkat Gemma. Mé křestní jméno bylo Anna.

Uběhlo šest roků. Jednoho dne přišla do babiččina domu jistá jeptiška. Řekla, že hledá děvčátko, které se jmenuje Anna, a chtěla vědět, proč mi říkají Gemma, když se to děvče předtím jmenovalo Anna. Vysvětlili jí to.

Když si řeholnice vyposlechla příběh, řekla, že v San Giovanni Rotondo žije jistý kapucínský kněz, který má stigmata a dovede dělat zázraky. Dále řekla babičce, aby mě vzala do San Giovanni Rotondo. Řeholnice jí vyprávěla, že měla sen, v němž viděla Otce Pia. Řekl jí: „Kde je Gemma, to děvče, za které se modlí a jejichž modlitby mi způsobují bolesti hlavy?“ Ta jeptiška mě ještě v tom snu zavedla k Otcí Piovi. Potom se probudila.

Zašla za matkou představenou a vyprávěla jí o snu. Matka představená řekla: „Sen je znamením, že dnes dostaneš dopis ze San Giovanni Rotondo.“ Ten den měla řeholnice v poště dopis. Psalo se v něm, že Otec Pio se bude modlit k Nejblahoslavenější Panně za děvčátko (za mne) a že se stane zázrak.

V ten samý den napsala řeholnice mé matce a oznámila jí, že jí napsal Otec Pio, že se bude za mě modlit a že bychom měli přijet do San Giovanni Rotondo. Proto mě babička vzala do San Giovanni Rotondo.

Jeli jsme vlakem. Když jsme přejížděli po pobřeží, podívala jsem se ven z okna, i když jsem nic neviděla. Babička seděla vedle mě. Slyšela jsem, jak lidé ve vlaku říkají: Podívejte se, tam je Jaderské moře.“

Vzpomněla jsem si, že mě jednou babička nechala dotknout se vody a popsala mi to tak dokonale, že jsem si myslela, že jsem skutečně u moře. Zavedla mě ke člunu a babička mi vysvětlila, že pouze čluny mohou vyplout na moře, auta ne.

V tu chvíli jsem začala vidět. První, co jsem uviděla, bylo moře, protože babička mi to předtím vysvětlila tak dokonale, že jsem moře poznala. Viděla jsem i další věc, již jsem nazvala člunem. Řekla jsem to ze stejného důvodu jako v případě moře. Už předtím mi vysvětlila, že na moři jsou čluny.

„Babičko, babičko, vidím moře!“ řekla jsem jí. „Vidím člun!“

Babička mi řekla: „Sedni si.“ myslela si, že si dělám legraci.

Všichni se podívali cen oknem a všimli si, že tam moře skutečně je. Ale nebyl na něm jen člun. Byla tam velká loď. Přirozeně jsem nevěděla, že je to loď, a tak jsi pojmenovala jako velký člun.

Babička se mi hned podívala do očí, aby zjistila, jestli mám zorničky. Vzpomněla si na slova očního lékaře, že bez zornic nebudu moci nikdy vidět. Oči jsem měla stejné jako předtím. Babička mi řekla, že milostí by pro mě bylo, kdybych dostala zorničky, protože bez nich nemohu vidět.

Babička si myslela, že až přijedeme do San Giovanni Rotondo, stane se ten zázrak. Neřekla jsem už nic. Pouze jsem o tom přemýšlela. Jediné, co jsem chtěla říci, bylo „moře“ a „člun“, protože to byly jediné věci, které jsem znala. Babička mi neřekla: „Toto je stůl,“ nebo „toto je židlička“. Nevěděla jsem, jak mám pojmenovat všechno ostatní, a tak jsem byla ticho, ale viděla jsem.

Když jsme vešli do San Giovanni Rotondo, nejprve jsem musela vykonat svatou zpověď a první svaté přijímání. Čekaly jsme na Otce Pia, abychom se vyzpovídaly. Čekalo tam mnoho lidí. By-

ly jsme téměř na konci řady. Otec Pio vystrčil hlavu ze zpovědnice a rozhlédl se, aby zjistil, kdo je tam. Když se rozhlížel, nezavolal mě jménem, ale pokynul mi rukou, abych přišla k němu. Já jsem to neviděla, protože přede mnou stáli lidé, ale babička dávala pozor a všimla si, že mě volá.

Lidé mě k němu pustili. Šla jsem sama. Babička zůstala vzadu. Odešla jsem s ním tam, kde zpovídal muže v zákristii. V té době tam byly velké závěsy purpurové barvy. Babička nic neviděla. Vešla jsem dovnitř sama a Otec Pio zatáhl závěsy.

Babička mi předtím řekla, že když půjdu ke zpovědi, mám Otce Pia poprosit o „tu milost“. Já jsem ale nevěděla, co je to milost. Řekla mi jen to, abych ho poprosila, aby mi udělil tu milost, ale neměla jsem ani potuchy o tom, o čem mluvím.

Úplně na všechno jsem zapomněla. Nebylo to pro mě důležité. A tak jsem se vyzpovídala a vůbec jsem ho nepožádala o „tu milost“. Zapomněla jsem na to.

Otec Pio, i když jsem mu nic neřekla, mi udělal na očích znak kříže, tak jako to udělal kdysi v mém snu.

Když jsem se vyzpovídala, šla jsem za babičkou a ona se mi hned podívala do očí. Čekala, že budu mít zornice, neboť lékaři řekli, že potřebuji zornice, abych viděla. Babička se na mě podívala a zjistila, že zornice nemám. Zeptala se mě: „Poprosilas ho o tu milost?“

„O jakou milost?“ podivila jsem se.

„Běž za ním a popros ho o tu milost,“ řekla. Šla jsem za Otcem Piem, ale ne proto, že by se mi za ním chtělo jít, ale pouze proto, že mi to přikázala babička. Lidé mě však už k němu nepustili.

Když přišla na řadu babička, řekla Otcí Piovi: „Moje vnučka pláče, protože vás zapomněla požádat o milost.“ Otec Pio nevěděl, kdo je to děvčátko, které pláče. Nenechal ji dopovědět. „Máte víru v Boha?“ zeptal se jí. „Vaše vnučka je v pořádku.“

Potom ještě dodal: „Nemusíte si dělat takové starosti a děvčátko nemusí plakat, protože vidí.“

Bála jsem se, že mě nechají v San Giovanni Rotondo, a až budu starší, zavolají mě na vyšetření a dají mě zpátky do školy, protože si budou myslet, že vidím. A tak jsem neřekla nic. Podívali se mi na oči a viděli, že nemám zornice, takže byli přesvědčení, že nevidím.

Když jsem dostala svaté přijímání, Otec Pio mi opět udělal na očích znak kříže. Poprvé mi to udělal ve snu. Podruhé, když jsem šla ke svatě zpovědi. Potřetí, když jsem dostala svaté přijímání.

Měla jsem lékařskou zprávu z období, kdy mi byly tři měsíce a kdy si matka všimla, že nemám zorničky. Lékař napsal, že nikdy nebudu vidět. Tu lékařskou zprávu už nemám. Dala jsem ji Albertovi del Fante. Teď se ji někdo pokouší najít.

Když jsem byla malá, navštěvovala jsem San Giovanni Rotondo dvakrát třikrát do roka. Tři poslední roky života Otce Pia jsem tam žila.

Každý rok chodím k lékaři na oční vyšetření. Musím to dělat, protože mám průkaz na železnici pro slepce. Zeptala jsem se Otce Pia, jestli smím průkaz používat. Řekl, že mohu, protože jsem o něj nežádala. Dali mi ho.

Když jdu k lékaři, nevím, jak si to má vysvětlit, že vidím bez zornic. Říká, že jsem zázrak přírody.

Nyní pracuji v kostele. Otec Pio mi je stále ještě velmi blízký, možná ještě bližší než předtím. Myslím si, že si Bůh přeje, aby byl Otec Pio blízký každému. Jeho modlitby jsou cennější než naše. Byl to dobrosrdečný člověk, kterému dal Bůh přednost proto, aby byl dobrý a činil mnoho dobrých skutků.

Poznámka autora: 1. července 1971 jsem strávil většinu dne se slečnou Di Giorgiovou. Vypadá, jako by byla slepá. Oči má sinavé a matné, bez lesku. Není však žádných pochyb o tom, že vidí. Viděl jsem ji, jak sáhla po telefonním seznamu, vyhledala a vytočila číslo bez nahmatávání. Při večeři seděla za stolem s celou skupinou a ani jednou se nemusela dotknout prsty jídla na talíři, aby zjistila, kde jídlo je. Při uvolněném rozhovoru jsem si všiml, jak smetla smítka z opěradla svého křesla.

Na požádání jistého sicilského kapucína, který věděl o mém skepticismu, popsala postup stavby budovy ve vzdálenosti asi padesáti metrů a vyjmenovala barvy na jednotlivých částech budovy. Potom jsem jí podal své náramkové hodinky a požádal ji, aby mi řekla, kolik je hodin. Bez toho, že by si ověřovala čas někde jinde, se podívala na moje hodinky a ihned řekla: „Je za deset minut jedna.“ Bylo to přesně tak. Na svých hodinkách měla sklíčko. Slepce ho nemívají. Viděl jsem i její průkaz na železnici pro slepce.

Gemma ukazovali i v dokumentárním filmu BBC o Otcí Piovi. Byl jsem hluboce zklamán, když jsem ji tam viděl, protože jsem jí neviděl oči. Měla velké, velmi tmavé sluneční brýle. Tím se zvětšila nedůvěra vůči tvrzení, že je „chodícím zázrakem“. Ještě jsem úplně „nekonvertoval“, když mi Otec Alessio řekl, že ten dokumentární film byl „upřímný“. Ani jedna scéna nebyla narežirovaná. Gemma téměř stále nosí brýle, hlavně venku, tak jako i tenkrát, když ji snímaly kamery televizní společnosti BBC. Ty brýle měla i v Palermu, když jsem se s ní setkal.

Uvnitř si ale brýle sundávala. Viděl jsem na vlastní oči, že v očích neměla zřítelnice. V každém oku měla jen tmavohnědou duhovku a světlo celkem zjevně nemělo kudy proniknout duhovkou k sítnici.

interview s Giuseppem Scatignem

Palermo, Sicílie, 27. června 1971

Roku 1968 se mi ve slabině udělala červená skvrna. Trápila mě stále víc a víc, ale lékaři si mysleli, že je to jen zduřená žláza. Velmi mě to bolelo a nechťelo to zmizet. Lékaři ale nezjistili žádné zranění ani infekci, jež by to mohly způsobit. Jeli jsme s manželkou do Lurd a prosili jsme Blahoslavenou Matku Boží a Otce Pia, aby mě té zduřené žlázy zbavili.

Tricet dní po smrti Otce Pia (pozn. autora: Otec Pio zemřel 23. září 1968) lékař řekl, že operace je nevyhnutelná. 23. října 1968 mi otevřeli slabinu a zjistili, že se v diagnóze zcela mýlili. Byl to nádor, kterého se neměli dotýkat, ale přesto ho odstranili. Byl velký jako citrón, ale lékaři nebyli přesvědčení o tom, že je zhoubný.

Po operaci zjistili, že zhoubný je, jedna z nejstrašnějších podob rakoviny, metastasis melanoma. Když rakovina dospěje do stádia metastáz, je to poslední fáze a není žádná naděje.

Lékaři mě poslali z nemocnice domů ještě dřív, než mi rána srostla, protože si mysleli, že zemřu. Pokoušeli se přede mnou pravdu skrýt, ale pochopil jsem, že mě obelhávají. Uvědomil jsem si, že když mě posílají domů v takovémhle stavu, už pro mě není žádná naděje. Celé břicho mě ukrutně bolelo. Všechno jsem měl jako ochromené. Byl jsem velmi hubený a měl jsem takovou barvu, jakou mají lidé nemocní rakovinou v posledních dnech života. Nemohl jsem nic jíst ani vydržet v jedné poloze.

Švagr nakonec řekl mé ženě pravdu. Řekl jí, že můj stav je beznadějný, a pokud věříme v Otce Pia, měli bychom ho poprosit o přímluvu, protože vyléčit mě může pouze zázrak.

A tak se mě manželka zeptala: „Chceš jít do nemocnice Otce Pia?“

„Rozumím,“ odpověděl jsem. „Nechceš mě vzít do nemocnice Otce Pia, ale k samotnému Otci Piovi, protože vyléčit mě může pouze zázrak.“ Jeli jsme do San Giovanni Rotondo.

V nemocnici mi doktor DeLuca řekl: „Přijímáme vás jen z lásky k bližnímu, protože pacient ve vašem stavu by tady neměl zůstat. Nemůžeme pro vás nic udělat.“

Lékaři mé ženě řekli: „Když nemáte ani syny, ani dcery, pouze vy jediná ho budete oplakávat, když zemře. Jediné, co pro něj můžeme udělat, je zrentgenovat mu všechny části těla, abychom zjistili, zda jsou metastázy i v horní části těla. Nic jiného pro vašeho manžela nemůžeme udělat.“

Moje žena pendlovala mezi nemocnicí a kostelem. Po celý čas plakala a plakala, ne a ne se utiřit. Jednou, když byla před kostelem, k ní přišla žebračka, poprosila ji o něco a ukázala na své boty, úplně obnošené a roztrhané. Moje žena jí dala nějaké peníze. Když manželka odcházela, žebračka jí řekla: „Netrapte se, Otec Pio vám udělí milost.“ Manželka se hned obrátila, aby se podívala na žebračku, ale nikoho tam neviděla. Vytrvale ji hledala. Nikdy víc ji už ale neviděla.

Toto děvčátko tady, Rosaria, je moje neteř. Narodila se během zemětřesení na Sicílii a my ji vychováváme. Říká nám tatínek a maminka. Nepřetržitě jsem opakoval: „To, že zemřu, mě netrápí, ale bude pro mě velmi bolestné, že nebudu vidět, jak toto dítě vyrůstá.“

Když jsem byl v nemocnici a moje žena se modlila u hrobu Otce Pia, měl jsem velmi krátké vidění Otce Pia, jak drží moji neteř za ruku, jako kdyby ode mě odcházeli. Viděl jsem jim jenom záda.

Jindy, když se ona modlila v kryptě a já jsem byl v nemocnici, měl jsem další velmi krátké vidění. Viděl jsem Otce Pia, jak se pokouší zvednout obrovský balvan. Kolem něj stáli mladí lidé, smáli se mu a říkali: „Jak může zvednout ten obrovský kus kamene? To je přece nemožné. Vždyť ho nemůže ani odlepit od země.“

Řekl jsem ženě: „Otec Pio vlastně pro nás nemůže nic udělat, protože jsme ho nepoprosili o zázrak. Prosíme o vzkříšení. Je vyloučeno, abychom dostali to, o co žádáme.“

Žena šla za Otcem Carmelem, představeným San Giovanni Rotondo, do Galda, a poprosila ho, aby se spolu s mnichy pomodlili laskavě za mne. Otec Carmelo byl celou tragédií tak dojat, že šel do pokojíku Otce Pia a donesl jí kousek plátna, které používal Otec Pio. „To, co dělám, je absolutně zakázáno,“ řekl. „Ale vezměte si to, běžte za vaším manželem a přiložte mu to na nemocnou část těla.“

Manželka byla tak šťastná, že vzala plátno do nemocnice a položila mi ho na místo, kde mě naposledy operovali.

Doktor DeLuca dokončil rentgenové snímky a řekl mé ženě: „Rentgenové snímky jsou v poškození vašeho manžela, ale neukazují mu e, prosím vás.“

„Proč ne?“ zeptala se ho. „Jaké jsou výsledky? Možná na nich není nic špatného.“

„Ne,“ řekl, „nedělejte to, prosím vás! Váš manžel, opakuji, má před sebou jen dva dny života. Neměla byste mu způsobovat takovou bolest.“

Potom lékař udělal další snímky, a tentokrát zůstal zmatený. „Nevím, co to má znamenat, ale tyto snímky ukazují, že je všechno v pořádku. Nevidí na nich nic špatného.“

„Ach, to tedy znamená, že Otec Pio učinil konečně ten zázrak,“ řekla žena.

„Podívejte, já jsem jen lékař,“ řekl jí. „Nejsem svatý.“

„Řekněte mi, prosím vás, co mám udělat,“ pokračovala moje žena. „Nemluví s vámi jako s lékařem, ale jako s bratrem.“

„Ve stavu, v jakém vidím vašeho manžela, už pro něho nemohu nic udělat,“ odpověděl lékař. „Je příliš pozdě. Takže ho už nedávejte do jiné nemocnice, i kdyby byla vynikající. Ale jestli máte všechnu tuto víru v srdci, vezměte si manžela a jedte domů!“

Lékař šel přímo do mého pokoje a zeptal se mě, jak se cítím. Řekl jsem mu, že se cítím výborně. Na chvíli zapomněl, že jsem byl tak vážně nemocný, a zeptal se mě: „Jste si tím jistý? Myslíte, že můžete vstát z postele?“

„Ano, mohu,“ řekl jsem mu.

„Myslíte, že byste mohl jet domů?“

„Ano, jistě, mohu jet domů,“ odpověděl jsem. „Cítím se výborně.“

„Dobře,“ pokračoval lékař, „vezměte si kufr a jedte domů.“ Odjeli jsme. Bylo to 13. listopadu 1968.

Naše první kroky vedly do kláštera, šli jsme poděkovat představenému. Manželka mu řekla: „Otče, je-li to pravda, že je můj muž vyléčený, jak si to myslíme, musím splnit slib, že dám milión lir na kanonizaci Otce Pia. Přivezu peníze, jen co se vrátím domů.“

Otec Carmelo jí odpověděl: „Vůbec nepochybuji o uzdravení vašeho manžela na přímělu Otce Pia, ale byl bych rád, kdybyste každému řekli, že to byl zázrak skrze Otce Pia.“ Dál jí poradil, že jediné, co by měla v této chvíli učinit, je zachovat si víru, již má v srdci, a jet se mnou domů. „Máte v sobě víc víry než deset řeholnic dohromady,“ dodal.

Vrátili jsme se do Palerma. Mnohokrát jsme se s manželkou jeden druhého ptali, jestli se někomu nezdálo o Otcí Piovi. Čekali jsme od něj znamení, že všechno nebezpečí už pominulo a že to byl skutečný zázrak.

Od návratu z nemocnice jsem neužíval žádný lék. Jsem úplně v pořádku. Mám stejnou váhu. Dokonce jsem trochu přibral. Pracuji v zemědělství a je to těžká práce. Od listopadu 1968 jsem měl mnoho lékařských vyšetření, ale všechna byla negativní.

Lékař v první nemocnici, kam jsem přijel, je ateista a moje žena měla co dělat, aby dostala výsledek biopsie, který dokáže, že jsem měl metastasis melanoma. Nakonec ho dostala. Nyní se pokoušíme dostat od lékaře úředně potvrzené prohlášení. Je to velmi důležité.

Narodil jsem se 11. března 1923.

Poznámka autora: Ušetřím čtenáře od další „neuvěřitelné, ale pravdivé“ kapitoly, již bych mohl napsat o tom, jak jsem se setkal se Scatignovými. Nebudu ani spekulovat o významnosti toho, že jsem viděl tu žebračku na tom samém místě jako paní Scatignová. Ta žena zmizela z očí i mně a nikdo jiný ji zřejmě nikdy neviděl.

Nebudu se ani podrobně zmiňovat o „znamení“, jež Scatignovi očekávali od Otce Pia. Věřím však s nimi, že jim Otec Pio dal jedno ze znamení tím, že se zjevil Rosarii, když jí bylo jenom dvaadvacet měsíců. Rosaria řekla, že ho viděla. Jistý kněz v Palermu, který se celý den věnuje malým dětem, se ze všech sil pokoušel odmytizovat tento její příběh, ale nakonec se přesvědčil, že děvče říká pravdu. Věřím i tomu, že Otec Pio dal znamení další neteri. Ale hlouběji se tím nebudeme zabývat.

Po rozhovoru se Scatignovými jsem se pustil po dosti strmě stoupající Viale Cappuccini ke Klášteru Panny Marie, Matky milostí, vzdálenému asi kilometr. Giuseppe mi vzal těžký kufr a doprovodil mě nahoru do kopce. Když jsem funěl a zadýchal se, abych s ním udržel krok, myslel jsem pouze na to, jak je úžasné, že mu před třemi roky dávali jen dva dny života.

interview s Laurinem Costou *San Giovanni Rotondo, Itálie, 16. července 1971*

Bydlel jsem s rodinou v Padově. O Otcí Piovi jsem nikdy nic neslyšel. Jednou ke mně přišel jeden přítel a řekl mi, že byl navštívit Otce Pia. Dal mi jeho adresu a malou fotografii. Ta podobenka na mne učinila ohromný dojem. Dal jsem si ji do kapsy a v noci se mi o něm často zdálo.

Vždyť bych mohl Otcí Piovi i napsat, pomyslel jsem si, a poprosit ho o požehnání, aby mi pomohl najít zaměstnání. Poslal jsem telegram a zanedlouho jsem dostal telegramem odpověď,

abych okamžitě přijel do San Giovanni Rotondo. Přítel mi dal tu fotografii v pondělí, v pátek jsem odjel do San Giovanni Rotondo.

Nikdy předtím jsem Otce Pia neviděl a on nikdy neviděl mě. Ale když jsem přijel, poznal mě mezi velkým množstvím lidí. Zavolal na mě: „Laurino, pojď, pojď. Vidím, že jsi přijel. Teď běž a dej najíst mým nemocným.“

„Ale, Otče,“ řekl jsem, „já nejsem kuchař. Nikdy jsem ještě nevařil. Nevím, jak se to dělá.“

„Běž a dej jíst mým nemocným,“ zopakoval. Řekl jsem mu, že v tom případě mě to bude muset naučit. Znovu zopakoval: „Jdi, neboť já budu stále u tebe.“

Začal jsem pracovat v ten samý den. Bylo to 14. února 1958. Bylo mi třicet roků. Jen co jsem vešel do nemocnice, měl jsem pocit, že už jsem tu někdy byl. Zdálo se mi, jako by vaření bylo odjakživa mý povoláním. Nic se mi nezdálo neznámé ani nové a nebylo tam nic, co bych neznal. Vůbec jsem nezapochyboval, že umím vařit. Měl jsem pocit, že jsem vždy žil v té nemocnici. Hned jsem se dal do práce a začal jsem vařit.

Mám svou práci velmi rád. Musím se pořádně obracet. Víte, musíte nakrmit osm set lidí. Vaříme pro nemocné, pro sestřičky, pro lékaře, pro každého. Jsem zde šťastný. Je to ne proto, že je tu velmi horko, ale že cítím, že Otec Pio je blízko mne.

Otec Pio chtěl, abych sem zavolal svou rodinu, ale já jsem nechtěl, aby sem přijeli. Žili jsme v severní části Itálie a jsme zvyklí na odlišný způsob života. I naše myšlení je jiné. Máme odlišné způsoby. Když jsem sem přijel poprvé, chtěl jsem se hned vrátit zpět. Vůbec se mi tu nelíbilo. Otec Pio na mě však naléhal, abych zůstal. Vlastně chtěl, abych nikdy neodešel z nemocnice, ani na dovolenou. A tak jsem zavolal rodinu. Přijeli za mnou a usadili jsme se tu. Bylo to před čtrnácti roky.

Když jsem už pracoval v nemocnici dva nebo tři roky, řekl jsem mu, že chci jet na sever navštívit matku a otce. „Jed, a rychle se vrat,“ řekl. Krátce předtím, než zemřel, jsem měl několik dní volna, na něž jsem měl nárok, a řekl jsem mu, že zase chci jet na sever. Tentokrát řekl: „Ne!“ Potom změkl a zeptal se: „Kolik dní chceš být pryč?“ Když jsem mu řekl, že budu pryč sedm nebo osm dní, prohlásil: „Dám ti pět dní volna.“

Ptáte se mě, jaký význam má Otec Pio pro ty, kteří se s ním osobně nesetkali. Mám dceru, která je vážně retardovaná. Chtěl jsem ji poslat někam do školy, ale Otec Pio mě to rozmluvil a řekl mi, abych ji nechal doma. „Až vyroste, buď zemře, nebo se její stav zlepší,“ dodal. Myslím, že to byla milost, že dokonce Otec Pio... Stále se modlím... jsem odevzdáný.

Je to kříž, který nám seslal Otec Pio, a my jsme se ho naučili nést. Kdoví? Kdyby nám někdo tento kříž odňal, možná bychom dostali ještě větší. Tak si ponechme ten, který máme. Je to kříž, ale Bůh nám dal sílu nést ho.

Otec Pio byl velmi obdivuhodnou osobou. Zůstávám tady dobrovolně, neboť on je tu skutečně přítomen. Ví, že by byl blízko mne všude, kam bych se pohnul, ale nikdy nechtěl, abych odešel z této nemocnice. Nemohu využít toho, že zemřel, a odejít nyní, když mi nemůže nic říci. Měl mě velmi rád.

Nikdo by neměl pochybovat. Mohu vám říci, že u Otce Pia skutečně není o čem pochybovat. Všichni můžeme jednou za čas o něčem zapochybovat, ale neměli bychom – kvůli jeho svatosti, čestnosti a spolehlivosti. Myslím, že byl světcem.

interview s Agnes Stumpfovou

Voghera, Itálie, 8. srpna 1971

Otce Pia jsem znala mnoho roků přes moji tetu. Vždy jsem se k němu modlila a on mi pomáhal při školních pracích a po celý den. Asi před dvěma roky jsem pocítila bolest v koleni. Lékař mi řekl, že je to artritida, a dal mi injekci a prášky. Bolest přicházela a odcházela.

Jednoho dne jsem si vyvrtla kotník. Bolest byla velmi ostrá. Znovu jsem šla k lékaři a on mi udělal rentgenový snímek. Výsledky ukázaly, že to je nádor. Na radu rodinného lékaře ve Vogheře jsem zašla za ortopedem do Tartodi, za doktorem Revottim.

Tento lékař potvrdil, že mám na koleni nádor, a trval na tom, aby mě hned operovali. Já jsem ale vůbec neměla chuť dát se operovat. Jela jsem do Milána k doktoru Polimu. Řekl mi to samé: musím se dát operovat. Bylo to 22. prosince 1967.

Řekla jsem otci a bratrovi, že zajedu za Otcem Piem a zeptám se ho, jestli se mám dát operovat. Do San Giovanni Rotondo jsem přijela na Štědrý den a šla jsem se k němu vyzpovídat. Vyprávěla jsem mu o svém trápení a on mi řekl: „Jen běž a nech se operovat! Neboj se! Budu ti pomáhat modlitbami.“

2. ledna jsem vešla do nemocnice v Tartodi, abych se nechala operovat. Celý leden jsem strávila v nemocnici. Operace se zdařila. Odstranili mi z nohy sádu, dali obvaz a přikázali mi cvičit.

Potom se bolesti ozvaly znovu. Doktor Revotti mi vyndal z kolena kousek kosti a poslal ho do Pavia na laboratorní vyšetření. Výsledky ukázaly, že rakovina mi pronikla do krevního oběhu. Doktor Revotti řekl, že mi chce amputovat nohu, aby mi zachránil život.

Kost byla celá prožraná a vypadala jako černá sponka. Nemohla jsem na levé noze stát. Kost mě nemohla udržet. Byla plná hnisu.

Mezi lednem a říjnem se mi na tom samém místě udělal další nádor. Ten druhý nádor byl horší než první. Dostal se mi do krevního oběhu. Lékaři mi chtěli amputovat nohu ještě dřív, než se rakovina zhorší a rozšíří se mi do celého těla.

Řekla jsem ne. Nechtěla jsem podstoupit další operaci. Odjela jsem od doktora Revottiho a vrátila jsem se domů. Lékař se na mě rozhněval, protože jsem ho ani nepozdravila. Začala jsem se modlit nověnu k Otci Piovi a byla jsem ochotná přistoupit na všechno, co mi přikáže udělat. I kdybych si měla dát amputovat nohu, přijala bych tu radu od Otce Pia, protože jsem věděla, že je to pro moje dobro.

Můj otec, strýc a celá rodina chtěla, abych šla k jinému lékaři. Tak jsem v prosinci zašla na prohlídku k doktoru Carnacchiovì. Řekl, že on by tu nohu nikdy neamputoval. Navrhnul, že mi nahradí poškozenou kost, i když noha zůstane nehybná. Byla jsem přesvědčena, že mi Otec Pio pomůže.

V květnu jsem jela do Milána k dalšímu lékaři. Ten se poradil s jinými lékaři a shodli se na tom, že potřebuji další operaci. Odmítla jsem ji a vrátila jsem se domů. Mohla jsem chodit s pomocí hole.

Potom jsem jela k doktoru Ficolovi v nemocnici Otce Pia. Nohu jsem měla částečně v sádře. I doktor Ficola navrhnul operaci, jež by měla umožnit částečné používání kolena. Nepřijala jsem to. Žádná operace! To všechno se odehrálo od ledna 1969 do konce roku 1970. Mezitím jsem se modlila k Otci Piovi. Jednou v noci se mi o něm zdálo. Zdálo se mi, že jsem k němu šla za pomoci hole a s nohou v sádře. Přijal mě v místnosti, kde rozmlouval s návštěvníky. Ve snu jsem mu řekla, že mě bolí noha a že ji mám v sádře. Díval se na mě a usmíval se. Potom zvedl pohled. Políbila jsem mu ruce, ale neměl na nich stigmata. Neměl ani ránu, ani krev na rukou.

Otec Pio se usmíval. V té místnosti bylo velmi mnoho lidí. Vzal mě za rameno a zavedl mě do kouta, kde jsme spolu mluvili. Nepamatuji se, co mi říkal, ale já jsem mu řekla: „Pohledte, Otče, nechala jsem hůl i berle v koutě a kráčím ke dveřím bez nich.“

Jsem těžká a bez berlí bych nemohla nic udělat. Ve snu jsem se viděla, jak chodím bez nich. Řekla jsem Otci Piovi: „Jdu nazpět vzít si berle a hůlku.“

„Co budeš s nimi dělat?“ zeptal se mě. „Už je nepotřebuješ.“ Nato jsem se vzbudila. Mohla jsem chodit bez berlí.

Po půldruhém roce v sádře jsem každý den trochu chodila s holí, potom už bez holi. Nyní ji už vůbec nepoužívám.

Když jsem zase začala chodit, zašla jsem za doktorem Ficolem v San Giovanni Rotondo. Udělal rentgenové snímky a řekl, že kost je normální a zdravá. Tvrdil, že to je zázrak. Jela jsem do Tartodi za doktorem Revottim, který mě předtím léčil. Byl překvapený a řekl mi to samé: „Je to zázrak.“

Udělal další rentgenové snímky a všichni souhlasili, že to je zázrak. Lékař zavolal všechny ostatní lékaře z nemocnice a řekl, že to je zázrak.

interview s Margheritou Hamiltonovou

Řím, Itálie, 17. června 1971

Mně osobně se nikdy nic úžasného nestalo, ale to, co se stalo, bylo nepochybně velmi zvláštní. Když jsem jela podruhé do San Giovanni Rotondo, byly právě Velikonoce. Musely jsme se ubytovat v penzionu, protože v jediném hotelu, který tam v té době byl, neměli volný pokoj. Všechno bylo špinavé. Bylo to příšerné místo.

Zavazadla jsme vůbec neotevřely. Nespaly jsme v posteli. Položily jsme na ni velkou přikrývku a spaly jsme na ní. Nic ze svých věcí jsme neotevřely. Clarice řekla: „Chci si něco vzít z kufru.“ „Neopovažuj se něco vyndat v této špíně a nepořádku, nebo tady začnou hned běžet švábi,“ řekla jsem jí. Neotevřela ani jedno zavazadlo.

Druhého dne byla velikonoční neděle. U nás je zvykem, že na první velikonoční svátek jíme jako první posvěcené, natvrdo uvažené vajíčko. Celou dobu je reptala a neustále opakovala: „Poprvé v životě nebudu mocí jíst na velikonoční neděli posvěcené vajíčko.“

Vstaly jsme ve čtyři ráno, abychom stihly mši v pět. Moje přítelkyně jednou Otci Piovi řekla: „Nejlepší, co můžete udělat, je sloužit mši svatou ve tři ráno. Tak můžeme jít všichni na mši a potom do postele.“

„A kdy budete dělat pokání?“ zeptal se jí.

Po mši jsme byly velmi šťastné. Měla jsem oblečený velký kabát. Jak jsme šly, pojednou jsem ucítila něco v kapse. „Co to tu mám?“ podívala jsem se. Když jsem šla do kostela, necítila jsem v kapse nic. Dala jsem ruku do kapsy a našla jsem dvě vařená vejčka.

„Tys mi je tam dala,“ řekla jsem Clarice.

„Nepřipravovala jsem žádná vejčka, tak nevím, jak jsem ti je tam mohla dát,“ odpověděla.

V to samé odpoledne jsme našly dva dobré pokoje jinde. Až tehdy jsem otevřela zavazadlo. Předtím jsem je neotevřela a ani nepomyslela na jídlo, které mi služka Pasquelina zabalila na cestu. Když jsem otevřela kufr, našla jsem tam balíček se šesti chlebičky a ještě jeden se čtyřmi vejčky. Bylo však divné, že tento druhý balíček byl celý převázan dobře utaženou stužkou a bylo jasné, že v krabičce bylo původně šest vajčků. Zůstala tam jen čtyři. Další dvě byla právě ta, jež Otec Pio požehnal a vložil mi do kapsy. Nikdo nemůže vyjmout dvě vejce ze zavřené krabičky bez toho, že by ji otevřel.

Další příhoda je o růži. Přítelkyně Giovanna se mnou bydlela v mém domě. Na terase rostla nádherná růže, skutečně překrásná. Vyšly jsme na terasu a Giovanna řekla: „Dej mi tu růži.“

„Ne,“ odmítla jsem, je to první růže na keřičku, takže ji nemůžeš dostat. Tato růže půjde Madoně.“

Druhého dne rozkvetla další růže. Odřízla jsem ji a dala jsem jí ji. Požádala mě, abych ji dala Otcovi Piovi. Na malém stolečku stále fotografie Otce Pia. Vzala jsem malou vázu a dala jsem růži do ní. Přítelkyně, která nás navštívila, řekla: „Ach, jak je Otec Pio bledý. Doufám, že není nemocný.“

„Ne, on není tak bledý,“ odpověděla jsem. „To jen ta růže má velmi sytou barvu.“ Položila jsem růži stranou a řekla: „Podívej, teď vypadá Otec Pio úplně normálně.“ Přítelkyně souhlasila. Vzála jsem růži a vložila ji nazpět.

Najednou jedna z přítelkyň řekla: „A... a... ale... ale...“

„Co to říkáš?“ zeptala jsem se jí.

„Ta... ta... ta růže... tam není!“

„Ale já jsem ji tam dala,“ řekla jsem.

„Možná spadla,“ řekla Giovanna. Giovanna byla nemocná a ležela v posteli, ale i tak jsme ji přinutily vstát, abychom se podívaly, jestli jí růže nespadla za postel. Úplně zmizela. Nebylo po ní ani stopy. „Otec Pio ji zřejmě přijal,“ řekla Giovanna.

Téměř o tři týdny později jsme jely do San Giovanni Rotondo. Zašly jsme přímo za Otcem Piem a setkali jsme se s ním v malé místnosti pro návštěvníky. V ruce měl červenou růži. Držel tu růži, přesně tu samou růži. „Děkuji velmi pěkně za růži,“ řekl. „Nesmírně si jí cením.“

„Otče, dejte mi ji,“ požádala Giovanna.

„Ano, dám ti ji,“ odpověděl. Nyní je růže zarámovaná v Giovannině domě.

Rok po smrti Otce Pia jsem byla s přítelkyní v San Remo. „Pojeďme dnes do Francie,“ navrhl jsem jí.

„Je už příliš pozdě na to, abychom jely daleko,“ odpověděla. Tak jsme se dohodly, že pojedeme jen do Monte Carla nebo do Cannes nebo Nice, ale kam se nám bude chtít.

Když jsme byly u Port San Louis, městečka, které je docela blízko u hranic, dostala jsem najednou hroznou žízeň, měla jsem takovou žízeň, že jsem skoro nemohla mluvit. „Olgo, zastav, prosím tě,“ řekla jsem přítelkyni. „Zastav, jak jen uvidíš nějaké místo, kde se budeme moci něčeho napít. Mám strašnou žízeň.“

Potom už jsem nemluvila. V ústech jsem měla sucho jak na poušti. Nedovedla jsem to pochopit, protože se mi nikdy v životě nestalo. Nikdy. Nikdy jsem se nikde nezastavovala. Když někde jedu, jedu přímo na určené místo. Když mám řídit pět hodin, tak řídím pět hodin, a nikdy se nezastavím.

Před námi bylo velké žluté stěhovací auto. Jely jsme stále za ním. Žertovaly jsme: „Jaký nádherný výhled!“ Jediné, co jsme viděly, bylo obrovské nákladní auto, za nímž jsme se vleklely.

Nakonec, když už jsme byly téměř v Port San Louis, jsme dojely k místu, kde se dalo odbočit a vystoupit z auta. Byla tam kavárna a obchod se suvenýry. Vystoupily jsme z auta a kráčely ke kavárně, když se najednou ozval příšerný rachot. „To je bomba,“ řekla jsem. Olga si myslela, že to mohl být výbuch miny.

Vešly jsme do kavárny. Za námi vstoupil majitel. Zeptaly jsme se ho, jestli někde nablízku nevybuchla bomba. „Jo, ne, madam,“ odpověděl. „Za tím stěhovákem, který jel před vámi, jelo ještě další velké nákladní auto. Selhaly mu brzdy, a jak se řítilo dolů z kopce, narazilo do toho stěhovacího vozu.“

Kdybychom byly jely dále, kdybych nebyla bývala tak žíznivá, byly bychom slisované mezi těmi dvěma velkými nákladními auty. Když nám muž dopověděl, co se stalo, hned jsem řekla: „Vidím ruku Otce Pia.“ Nejprve se ozval ten rachot. Potom mě úplně přešla žízeň. Jen co jsme vešly do kavárny, se mě přítelkyně zeptala, co chci pít. Řekla jsem jí, že se mi skutečně nechce nic pít, ale něco bych si přece měla dát, když jsme kvůli mně zastavily. Žízeň mě okamžitě přešla.

Ptáte se mě, proč jsem v tom viděla ruku Otce Pia. Otec Pio nás vždycky ochraňoval. Když jsem se vrátila do Říma, rozběhla se ke mně přítelkyně Giovanna a objala mě.

„Je to zázrak, že mě zase vidíš,“ řekla jsem jí.

„Vím,“ odpověděla.

„Nemůžeš vědět,“ namítla jsem. „Nikomu jsem o tom neřekla.“

„Já o tom vím,“ zopakovala. „Zdálo se mi o Otci Piovi. Zeptala jsem se ho, jak se máš. „Ó, Margherita, můžeš mi být vděčná, neboť kdybych nezasáhl, už bys ji neviděla,“ řekl jí. Od nikoho jiného se to vlastně ani nemohla dozvědět.“

Otec Pio pro mne učinil dvakrát něco mimořádného. Třicet pět roků jsem trpěla spasmickým zápallem nosní sliznice. Není to smrtelná nemoc, ale je to zápal, který vás obírá o všechny radosti ze života. Netrápí vás sice ve dne v noci, ale v mém případě to bylo každé ráno během dlouhého období.

Když jsem se vzbudila, začala jsem kýchat a nepřestala jsem dvě nebo tři hodiny. Tvář mi opuchla. Obvykle jsem každé ráno použila sedmnáct velkých pánských kapesníků. Rodiče mě vodili po doktorech na celém světě, ale nikdo nemohl přijít na to, co to je. Skutečně mi ničil život. Vícekrát jsem se mohla vdát, ale nechtěla jsem. Bylo to vlastně vyloučené. Kdybych měla dítě a to dítě by začalo kýchat, byla bych zoufalá. Nechtěla jsem to.

Po nějaké době se mi stav trochu zlepšil a záchvaty jsem měla pouze jednou za dva dny. Někdy trval záchvat dlouho, ale potom přestal. Neměl už trvalý charakter.

Jela jsem za Otcem Piem požádat ho, aby se modlil za mou švagrovou a tetu, které měly rakovinu. „Dcero moje, to je strašná nemoc,“ řekl. „Musíme se společně modlit za jejich duše.“ Věděla jsem, že je nemůže uzdravit.

Vyšla jsem ze zpovědnice a klekla si před něho. Položil mi ruce na hlavu. Byla to taková váha, až jsem měla pocit, že mi šíje zapadá mezi ramena. Pak už jsem nikdy záchvat kýčání neměla. Když se přiblížím k oknu, kýchnu, a to je všechno. Ale nikdy jsem už neměla záchvat.

Jak mohu posoudit, jestli mě uzdravil? Je to něco, co se nedá dokázat. Cítila jsem se už lépe jak mnoho roků předtím ne. Bylo to přesně to samé, jako když mi zachránil život na cestě do Monte Carla. Giovanně dopřál, aby se jí o tom zdálo. Nevím, jak to dokázat, ale vím, že to byl on.

Podruhé mi Otec Pio pomohl, když jsem měla chřipku. V uchu jsem měla hnisavé ložisko a byla jsem úplně hluchá. Napsala jsem své přítelkyni, paní Sanguinettiové, že jsem na dlouhou dobu připoutaná na lůžko. „Ať se stane vůle Boží,“ napsala jsem jí, ale nedovedla jsem skrýt naději, že hluchá nezůstanu.

Pani sanguinettiová zašla za Otcem Piem a přečetla mu můj dopis. Nejprve neřekl nic. Když odcházela, řekl jí: „Poslouchej mě, řekni Margheritě, že se za ni budu modlit, aby neztratila sluch.“

Když praskne ušní bubínek, trvá to jedenadvacet dní, než se zahojí. Po jedenadvaceti dnech jsem zase zcela dobře slyšela a už jsem o tom vůbec nepřemýšlela.

Nakonec jsme se s Giovannou vydaly na cesty a dozvěděla jsem se o jistém místě v Sinině u jezera Ganda, kde léčili poruchy sluchu. Rozhodla jsem se, že tam pojedu, protože když by se mi později sluch zhoršil, nechtěla jsem, aby Otec Pio musel zase pro mě něco dělat. Ne proto, že bych nechtěla, aby mi pomohl, ale proto, aby nemusel vydat něco ze sebe. Všichni víme, že takováhle pomoc se dosahuje skrze jeho kajícnost.

Lékař se na mě podíval a první, co řekl, bylo toto: „Na toto ucho nemůžete slyšet.“

„Ale ano, slyším,“ odpověděla jsem.

„Ne,“ pokračoval, „slyšíte tím druhým uchem a myslíte si, že slyšíte tímto.“

„Ale slyším i na to druhé ucho,“ řekla jsem mu.

„To není možné,“ trval na svém. „Audiotest nám řekne pravdu.“

Vyšetřil mi obě dvě uši a výsledky dokázaly, že obě uši mám téměř přesně stejné. Ucho, jež bylo velmi postižené, moje levé ucho, jsem měla jen o něco slabší.

„Co to má znamenat?“ zeptal se lékaře. „Nerozumím tomu. Podívám se ještě jednou.“ Prohlédl mi ucho znovu.

„Nemůžete slyšet,“ řekl mi, „protože máte na bubínku mnoho zápalů. Vždy, když zápal propíchne bubínek, zůstane tam jizva. Po určitém čase to zjizvení ztvdne a bubínek se už nemůže chvět. Váš bubínek se už nemůže chvět, protože je plný takových jizev. Nechápu, jak můžete slyšet.“

Pojednou jsem si vzpomněla, co říkal Otec Pio paní Sanguinettiové – že se bude modlit, abych neztratila sluch. „Učinil to Otec Pio,“ řekla jsem lékaři.

„Když přicházíte s takovýmto zdůvodněním, nemám k tomu co dodat,“ poznamenal. Tak jsem odešla a to bylo všechno. Věděla jsem ale, že slyším proto, že se za mě Otec Pio modlil.

Poznámka autora: Rozhovor se slečnou Hamiltonovou jsem udělal v jejím římském domě. Tehdy měla jedenaosmdesát roků. Je jednou z mentálně nejčilejších osob, jaké znám. Vyzařuje z ní laska-

vost a dobrota v tom nejupřímnějším a nejlepším slova smyslu. Mluvila se mnou oduševněle, plná vitality. Její duch je však klidný a vznešeně vyrovnaný, úplný protipól čehosi fanatického nebo hysterického. Je to jednoduše vznešená dáma, absolutně šťastná a žijící v pokojném vztahu se sebou i se světem. Viděl jsem u ní, co může znamenat láska, hluboká, vše zahrnující láska ke knězi, jejímu duchovnímu otci, a jeho láska k ní.

bilokace

Na svátek Božího Těla, 12. června 1952, ležela Lucie Bellodiová na smrtelné posteli. Pojednou se usmála, otevřela oči, posadila se na posteli a začala mávat rukama, jako by ji přemohla radost. „Otec Pio mi řekl, že jsem ve Jménu Božím uzdravena,“ vykřikla. „Řekl mi, abych hned vstala a hned přijela do jeho kláštera, protože mi chce požehnat a spolu se mnou děkovat Bohu.“

Lucie byla dcerou rolníka z Mirandoly v Itálii. Ve čtrnácti letech ji postihla zhoubná cukrovka. Čtyři roky s ní rodiče jezdili z jedné nemocnice do druhé, ale jí neuměli pomoci. Její stav byl den ze dne kritičtější. Protože ji nechtěli přijmout ani do jedné nemocnice, dali ji do starobince, který spravovaly sestřičky.

Břicho se jí postupně strašně zdeformovalo. Trápila ji neuhasitelná žízeň. Vedle postele měla konev s dvaceti pěti litry vody, kterou během čtyřadvaceti hodin vyprázdnila. Odvykla si mluvit. Pití bylo její jedinou úlevou, ale vyléčit ji nebylo v lidských silách.

Na svátek Božího Těla asi v šest odpoledne najednou přestala pít vodu, zavolala matku představenou a řekla jí, že velmi touží jít do kaple a pomodlit se. Matka představená se lekla, že děvče blouzní. Lucie však na ni naléhala a poprosila ji, aby jí vzala jen jeden pohár vody.

„Otec Pio mě přišel navštívit,“ řekla té řeholnici. „Řekl mi, že brzy zemřu, protože mě nikdo nemůže vyléčit.“ Lucie Otci Piově špatně rozuměla. Řekl jí jen to, že ji nemohou vyléčit lékaři.

Sestřičky ji vzaly do kaple. Když tam byly, Lucie vůbec nepila vodu. Dokonce odmítla i dotknout se poháru, který s sebou vzala matka představená. Chvilí se modlila a potom zemřela. Odesly ji zpátky do jejího pokojíku a zavolaly kaplana. Všechny si myslely, že umírá. Potom se však probírala a vyskočila z postele, úplně vyléčená.

Sedmnáctého června navštívila se dvěma sestřičkami San Giovanni Rotondo. Když se setkala s Otcem Piem, usmíval se na ni, požehnal jí a řekl: „Čekal jsem na tebe.“

Otec Dominic Meyer, sekretář Otce Pia, mi vyprávěl o jiné paní, Rakušance, kterou Otec uzdravil. Sedm roků předtím ji tak uchvátil život a duch Otce Pia, že se přestěhovala do San Giovanni Rotondo. Přestěhování ji však něco stálo, ani ne tak v penězích, jako v obětování sebe samé. Byla úplně sama a velmi sklíčená. Navíc měla šest týdnů opuchlé rameno, že si nemohla ani přitáhnout židli anebo ustlat postel.

Jedné noci se jí Otec Pio zjevil ve snu. Zatlačil jí palec do ramene. Ráno měla rameno zcela uzdravené.

Po několika měsících se po zpovědi ptala Otce Pia, jestli se jí to on zjevil a vyléčil ji. „*Sí*,“ odpověděl. „*Ano*.“

Během druhé světové války, v období tažení do severní Afriky, spojenecká vojska prudce ostřelovala italský pluk. Jeden italský voják se ukryl za velkou skálu. Najednou stál vedle něj nějaký „mnich“, jak ho nazval, zlehka ho potáhl za rukáv a řekl mu, aby vyšel spod té skály. Voják odsud odmítl odejít, protože to pokládal za bezpečné místo.

„Mnich“ ho chytil za rukáv silněji, ale voják se stále nehýbal. Nakonec ho „mnich“ chytil za rameno a násilím ho odtáhl. Vtom přesně na místě, kde předtím stáli, vybuchl granát a zpusťil celé okolí. Voják byl v bezpečí. „Mnich“ zmizel.

Po několika dnech voják vypravoval příhodu kamarádovi. Ten mu ukázal obrázek Otce Pia, který nosil stále s sebou. „To je ten mnich, co mi zachránil život,“ zvolal voják. Nikdy předtím Otce Pia neviděl ani o něm neslyšel.

Jedno z duchovních dětí Otce Pia, jistá markýza z Říma, se rozhodla jít ke zpovědi do baziliky svatého Petra. Bylo už dost pozdě a dozorce jí řekl, že všichni zpovědníci už odešli.

Markýza však stejně vešla do kostela s úmyslem pomodlit se. V polovině cesty bazilikou potkala kapucína, který se jí zeptal: „*Signora, chcete jít ke zpovědi?*“ Markýza přijala jeho pozvání.

Když vycházela z baziliky svatého Petra, dozorce jí navrhnul, aby se vrátila druhý den brzy ráno. „Ne, už jsem se vyzpovídala,“ řekla.

„Jak?“ zeptal se a učinil posunek, kterým naznačil, že asi není úplně normální.

Přešlo mnoho roků. Markýza navštívila San Giovanni Rotondo se dvěma přítelkyněmi. Otec Pio vykročil přímo k ní a řekl: „Znám vás.“

„Otče, vždyť já jsem tu poprvé v životě,“ odpověděla.

„Nepamatujete se na mne z baziliky svatého Petra, když jsem vás tam potkal?“ zeptal se jí.

Další z duchovních dcer byla Matka Teresa Salvadoresová, představená z Escuela Medalla Milagrosa v Montevideu. Měla ukrutné bolesti a stála na hranici života a smrti, protože měla rakovinu žaludku a poruchu srdeční tepny.

Sestřičky z její komunity napsaly Otci Piovi a úpěnlivě ho prosily o pomoc. Podle jejich výpočtů v ten samý den, kdy od nich Otec Pio dostane dopis, jistá paní, příbuzná monsignora Damianiho, generálního vikáře diecéze Salto, se vrátí z Itálie a dá Matce Terese jednu z rukavic Otce Pia.

Ať Matka Teresa sama vypráví svůj příběh:

„Rukavici mi přiložily na bok, kde jsem měla opuchlinu velkou jako pěst, a na krk, kde jsem cítila, že se dusím. Potom jsem usnula. Ve snu jsem viděla Otce Pia, jak se mi dotknul boku, kde jsem měla bolesti... Je pravda, že jsem se po třech hodinách vzbudila. Požádala jsem o hábit, abych mohla vstát z postele, kde jsem ležela několik měsíců.

Vstala jsem bez cizí pomoci a sešla do kaple. V poledne jsem šla do jídelny. Celé měsíce jsem se nepokusila jít, ale tehdy jsem snědla nejvíc ze všech mých společníků. d toho dne jsem žádné bolesti necítila.“ Ihned se pustila do obvyklých činností, úplně uzdravená.

Doktor Gianbattista Morelli, profesor na univerzitě v Montevideu, byl jejím ošetřujícím lékařem. Po šesti měsících ji s dvěma dalšími lékaři vyšetřil a prohlásil, že je úplně vyléčena.

Sám generální vikář monsignor Damiani též zakusil pomoc Otce Pia prostřednictvím bilokace. Podrobnosti tohoto příběhu vyprávěl kardinál Barbieri, v současnosti kardinál-arcibiskup na odpočinku v Montevideu.

Monsignor Damiani byl častým návštěvníkem v San Giovanni Rotondo. „Chci tady zemřít,“ řekl Otci Piovi. „Chci tu žít po dobu výslužby a zemřít tady, abyste mohl být u mé smrtelné postele.“

„Ne,“ odpověděl mu Otec Pio, „zemřete v Uruguayi. Vaší povinností je vrátit se do své diecéze.“

„Tak mi slibte,“ požádal ho monsignor, „že budete u mne v hodině mé smrti.“

Otec Pio chvíli váhal, zdánlivě pohroužený do myšlenek, a potom řekl: „Ano, slibuji.“

V roce 1941 se monsignor Damiani zúčastnil schůzky v Saltě s papežským nunciem a biskupy z Uruguaye. Všichni bydleli v biskupské rezidenci, kde sídlil i monsignor Damiani.

Jedné noci vzbudilo kardinála Barbieriho zaklepaní na dveře. Když se už docela probral, všiml si, že dveře do pokoje jsou napůl otevřené a po chodbě prošel nějaký kapucín. Do obličeje mu ale neviděl.

Kardinál vstal, oblékl se a šel do pokoje monsignora Damianiho. Monsignor dostal záchvat anginy pectoris a umíral. Kardinál zavolal ostatní biskupy a všichni se vrátili do pokoje monsignora Damianiho. Zůstali u něj, dokud nezemřel.

Na monsignorově stolku našel kardinál kousek papíru, na který monsignor Damiani italsky napsal: „Otec Pio přišel.“

Kardinál Barbieri si sám pro sebe žádal ověřit totožnost té osoby, jež ho vzbudila ze spánku. Při nejbližší návštěvě San Giovanni Rotondo se zeptal Otce Pia, zda to byl on. Otec mu dal vyhýbavou odpověď. Kardinál od něho vymáhal přímou odpověď, ale Otec Pio nechtěl říci, že to byl on, ale ani to nepopřel.

Kardinál se zasmál a řekl: „Rozumím.“ Otec Pio souhlasně přikývl.

Potom se kardinál zeptal Otce Pia, zda bude u jeho smrtelné postele. Otec Pio řekl, že on, Otec Pio, zemře dřív než kardinál, ale že mu bude asistovat z nebe.

Dar bilokace u Otce Pia nastoluje víc otázek, než je zvědavý životopisec schopen zodpovědět. Co se vlastně stalo? Jak si to můžeme vysvětlit? Jak to vysvětlil Otec Pio?

Podle Pietruccia, slepého duchovního syna Otce Pia, kterého v San Giovanni zná každý, Otec Pio vícekrát „zmizel“ ze zpovědnice. Potom ho viděli, tak asi o hodinu později, v klášteře nebo v kostele, jako by se nestalo nic mimořádného.

Zpovědnice Otce Pia byla nápadná a Otec Pio byl nápadný v ní. Navíc, stále ji obklopoval zástup jeho oddaných kajících. Otec Pio *nemohl* odejít ze zpovědnice tak, aby si toho nikdo nevšiml. A přece ze zpovědnice zmizel.

Jednou se přátelé zeptali, kam jde. „Přeletěl jsem vám nad hlavami,“ odpověděl jim.

„Možná žertoval,“ řekl mi Pietruccio, „ale neviděli jsme odcházet a ani já jsem ho neviděl odcházet. Lidé si myslí, že odešel pomocí bilokace.“ Otec Pio řekl Pietruccioví, že odchází proto, že nemůže dýchat. Pietruccio oslepl až roku 1925. Takže znal Otce Pia už osm roků předtím, než oslepl.

Vědci z Duku University by v studiích o mimosmyslovém vnímání a o zvláštních jevech souvisejících s ním mohli udělat rozhovory s lidmi, kteří byli očitémi svědky těchto událostí, a dát dohromady fyzické jevy, jež se skutečně staly během bilokace Otce Pia. Žel, nyní je už skutečně pozdě udělat rozhovor na toto téma s Otcem Piem.

Otec Onorato a Otec Alberto jednou viděli Otce Pia, jak se vyklání z okna, a slyšeli, jak říká slova rozhřešení při zpovědi: „Dávám ti rozhřešení...“ Po několika dnech přišlo několik lidí z Morcony

do San Giovanni Rotondo, aby poděkovali Otci Piovi za to, že přišel k umírajícímu muži, a to právě ve chvíli, kdy vyřkl ta slova rozhřešení. Ale Otec Pio vůbec z kláštera neodešel.

Otec Alessio, který zajišťoval pro Otce Pia všechno od rána do večera, řekl, že nikdy neslyšel Otce Pia vyprávět o bilokaci. Vyprávěl mi však jeden zvláštní případ, jehož byl svědkem a jenž byl podobný tomu, co zažili Otec Onorato a Otec Alberto.

„Jednoho dne jsem seděl v křesle v jeho pokoji,“ řekl otec Alessio. „Otec Pio ležel v posteli. Oba dva jsme byli při plných smyslech. Slyšel jsem, jak se modlí růženec. Potom najednou přestal a slyšel jsem ho, jak říká: „Pojď sem. Co chceš?“

Po chvíli opět řekl: „Pojď sem. Co chceš?“

Potom naléhavějším tónem zopakoval: „Pojď sem. Co chceš?!”

Nato jsem ho slyšel vyřknout slova rozhřešení: „Rozhřešuji tě z tvých hříchů... Za pokání se pomodliš pětkrát Otče náš, pětkrát Zdravas Maria a pětkrát Sláva Otci.“ Potom ztlchl.

Jindy se ho Otec Alessio žertovně zeptal, kdy pojedou do Lurd. Otec Pio odpověděl:

„Nemusím jezdit do Lurd. Chodím tam každý večer. Pannu Marii Lurdskou vidím každý večer.“

Spolubratři, kteří žili s Otcem Piem, nebyli lehkověrní. Jeden z nich mi vyprávěl, jak byl jednou s Otcem Piem a ten pojednou začal někoho zpovídat. „Nikoho jsem neviděl,“ řekl mi ten jeho spolubratr, „ale potom dal někomu rozhřešení. Myslel jsem si, že ztrácí rozum.“

„Nikdy jsem to nedovedl pochopit,“ pokračoval spolubratr, „dokud jsem neslyšel vysvětlení, že v bilokaci odešel někoho vyzpovídat. Zároveň se mi však zdálo, že s někým vede velký zápas. Jaksi se nazdvihoval a obracel, a zároveň vedl tento dialog: „Jak dlouho.. a co ještě... a co dalšího...““

Den po smrti Otce Pia kráčel Otec Fortunato po chodbě kláštera v San Giovanni Rotondo, když tu náhle před sebou uviděl Otce Pia. „Otče Pio, počkejte na mne,“ zavolal. Otec Pio však zmizel. V tomto případě určitě nešlo o záměnu osob. Tito dva muži totiž bydleli spolu v jednom domě po mnoho roků. Kdyby byl Otec Fortunato doopravdy viděl někoho jiného, kam by se ten člověk poděl?

Jistý muž z Říma, jehož si mniši velmi vážili, jim vyprávěl, že když jednou prožíval hluboký žal, navštívil ho Otec Pio v jeho domě v Římě. Znovu však opakuji, že od roku 1918 až do smrti v roce 1968 Otec Pio ani jednou neodjel ze San Giovanni Rotondo.

Když Otce Eusebia poprvé přidělili do San Giovanni Rotondo, vůbec na něj nezapůsobila prohlášení o stigmaty, bilokaci a zázracích Otce Pia. Rozhodl se však, že si tato tvrzení prověří. Zeptal se Otce Pia, jestli je pravda, že navštívil toho muže v Římě. Otec Pio mu odpověděl: „Jak je to možné? Vždyť jsem z kláštera už mnoho roků nevytáhl ani paty. A Řím? Vždyť jsem v něm nebyl od té doby, co jsem vyprovázal sestřičku, když se stala řeholnicí.“

„Ale, Otče,“ naléhal na něj Otec Eusebio, „vždyť on tvrdí, že jste byl v jeho domě. Říká, že vás viděl.“

Otec Pio si uvědomil, že se nemůže vyhnout tomuto druhu výsledku.

„Ach, to je něco úplně jiného,“ řekl. „Když se něco takového stane, Pán dovolí jediné osobě, aby to viděla, a jen na jediný okamžik. Nikdo jiný to nemůže vidět. Kolik zázraků by jinak musel Pán učinit?“

Jednou večer pomáhal Otec Eusebio Otci Piovi připravit se do postele a řekl mu: „*Bon voyage*, Otče.“ Otec Pio mu odpověděl: „Děkuji.“

Otec Eusebio dodal: „Měl byste mě požádat o dovolení, když si jdete v noci zalétat.“

Otec Pio odpověděl: „Jednou jsem už o to požádal osobu, již jsem o to měl požádat. To stačí.“

„Ale, Otče,“ pokračoval Otec Eusebio, „proč mě nevezmete s sebou? Přiváží své cingulum k vašemu a poletíme spolu.“

Otec Pio mu odpověděl: „A co uděláš, když budeme vysoko ve vzduchu a cingulum se ti uvolní?“ Otec Eusebio už v rozhovoru nepokračoval.

Můžeme uvést i další důležitá zjištění o daru bilokace u Otce Pia, a to z otázek, jež mu položil doktor Sanguinetti.

„Když Bůh pošle světce, například svatého Antonína, na jiné místo prostřednictvím bilokace, uvědomuje si ten světec, co se děje?“

Otec Pio mu odpověděl: „Jednu chvíli je tu a v následujícím okamžiku je tam, kde ho chce mít Bůh.“

„Je to skutečně naráz na dvou místech?“

„Ano.“

„Jak je to možné?“

„Prodloužením jeho osobnosti.“

Nyní to už přenechám odborníkům na parapsychologii, aby podle vlastního zájmu přezkoumali nadpřirozené dary Otce Pia. Církev vždy vítala a používala vědecké výzkumy, dřív než učinila jakákoli rozhodnutí v takovýchto záležitostech. V případě bilokace vědecké zkoumání nemůže učinit nic víc, než potvrdit, že Otec Pio byl skutečně současně přítomen na dvou místech. Pokud jde o jakékoli další poznání, ať už s ohledem na výrok Otce Pia o „prodloužení osobnosti“, vědci musí přiznat, že mají co činit se skutečností, již nejsou schopni ani zkoumat, ani vysvětlit. V tomto bodě zůstává Církev sama a má právo a schopnost posuzovat fakta.

Jako dovětek k této kapitole bych rád přidal slovo o mém pokusu navštívit kardinála Mindszentyho v červnu 1971. V té době žil na velvyslanectví Spojených států amerických v Budapešti. V roce 1956 ho tam přivedli maďarští bojovníci za svobodu, kteří získali své město nazpět od komunistů a několik hodin je měli pod kontrolou.

Chtěl jsem se přímo u kardinála Mindszentyho ověřit příběh, který jsem slyšel z druhé ruky z velmi spolehlivého zdroje ve Vatikánu. Doslechl jsem se, že když byl kardinál ještě v komunistickém vězení před svým propuštěním na svobodu v roce 1956, Otec Pio mu přinesl vodu, víno, hostie a kalich na mši, a dokonce tam zůstal, aby mu při mši přisluhoval.

Na velvyslanectví mi nedovolili mluvit s kardinálem. Nedovolili mi dokonce ani poslat mu vzkaz po někom, kdo měl k němu přístup. Mou poslední zoufalou prosbou bylo, aby požádali kardinála, ať i napíše na lístek jediné slovo, Ano nebo Ne, a ať mi je pošlou poštou v případě, že by se situace změnila. I tuto žádost mi zamítli.

Když kardinál odešel z ochranné vazby na velvyslanectví a usadil se ve Vídni, napsal jsem mu a zeptal se ho, zda je ten příběh o něm a o Otci Piově pravdivý. Odpověděl mi dopisem obsahujícím jednu větu: „Nemohu o tom nic říci.“

charismatické vůně

Od doby, kdy jsem se rozhodl napsat knihu o Otcí Piovi, jsem uvažoval, jestli mám jeho charismatickým vůním věnovat víc pozornosti nebo se omezit jen na náhodnou zmínku. Nikdy jsem nepochyboval o tom, že jsou nápadným a častým úkazem, a zasluhují si „stejný prostor“ jako jeho jiné fantastické dary.

Obával jsem se však, že celá kapitola o jeho charismatických vůních by mohla být posledním hřebem do rakve, čímž by se neomezeně narušila důvěra mých čtenářů. Báł jsem se, že čtenáři zamítnou všechno, co jsem o tomto muži řekl, a budou to pokládat za obyčejné slátaniny.

Po zralé úvaze jsem ale dospěl k závěru, že Otcovy charismatické vůně nesmíme odsouvat na vedlejší kolej. Právě naopak, musím tento dar umístit do příslušného kontextu v celém příběhu jeho života a nesmím ho ani zveličovat, ale ani podceňovat. Vůně spojené s Otcem Piem jsou tak všeobecně známé a také nápadné, že je není možné vyřadit jen tím, co jsem o nich dosud uvedl. Kdybych nevyprávěl celý příběh, vykonal bych špatnou službu všem, jichž se to týká, Otcí Piovi i mým čtenářům. Cítím, že je nevyhnutelné uvést celou kapitolu, abych učinil zadost tomuto tématu.

Mnoho lidí (věřím, že by jich bylo možno napočítat tisíckami) řeklo, že ucítili vůni – skutečně něco ucítili – která byla nějakým způsobem spojena s Otcem Piem. Vůně byla charismatická – jejím prostřednictvím jim Otec Pio něco říkal, možná jim dával najevo, že je blízko nich pouze proto, aby byl s nimi, aby jim poděkoval nebo aby je ochránil či varoval, anebo proto, že se chystal pro ně vyprosít nějaký zázrak.

Lidé, kteří ucítili charismatické vůně Otce Pia, tvoří obrovskou skupinu – od ateistů až o jeho oddané stoupence. Najdeme mezi nimi kněze i laiky, profesionály i neprofesionály ze San Giovanni Rotonda i ze zaoceání. Když ucítili tu vůni, ne vždy mysleli právě na Otce Pia. Mnozí z nich ani nikdy neslyšeli, že se takovýto úkaz s ním spojuje.

Vůně, o nichž vyprávím, byly skutečnými vůněmi, nikdy nešlo o tělesný pach. Byly to řekněme vůně růží, kadidla, levandule, lilí, fialek, borovice, kafru, síry nebo kyseliny karbolové.

Nejméně čtyři lékaři nám dali písemné potvrzení o tomto jevu. Dva z nich byli doktoři Romanelli a Festa, kteří byli pověřeni, aby udělali u Otce Pia rozsáhlé tělesné vyšetření.

Doktor Romanelli napsal: „V červnu 1919 (ve skutečnosti to bylo v květnu 1919), při své první návštěvě u Otce Pia v San Giovanni Rotondo, jsem ucítil neobyčejnou vůni, tak pronikavou, že jsem řekl Otcí Valenzanovi, který byl tehdy se mnou, že pokládám za velmi nevhodné, když mnich používá voňavku. Další dva dny, když jsem mluvil s Otcem Piem anebo jsem jen tak seděl v jeho cele, jsem neucítil nic. Když jsem však před odjezdem scházel po schodech, ucítil jsem závan té samé vůně, ale jen na chvíli, protože v zápětí se vůně vytratila. Konzultoval jsem tento případ s mnohými učenci vědy, neboť jsem chtěl zjistit, jestli může vůně proniknout do krve. Každý z nich prohlásil, že je vyloučeno, aby krev měla sladkou vůni, ale krev kapající ze stigmat Otce Pia má charakteristickou vůni, již ucítí i lidé bez čichu. Navíc, i když je krev sražená nebo zaschlá na nějakém oděvu, jež měl na sobě, zůstává na něm jeho vůně. Je to v protikladu ke všem přirozeným vlastnostem krve, a přece to mnozí lidé zažili a ještě stále zažívají.“

Doktor Festa nám podal vlastní zprávu: „Krev, která vytéká z ran v drobných kapkách, má zvláštní vůni, jemnou a vybranou, kterou zřetelně ucítili mnozí lidé, kteří se k němu přiblížili.“

Otec Pio nepoužíval žádnou voňavku, přesto se našlo mnoho lidí, kteří jasně ucítili příjemnou vůni růží nebo fialek, když se k němu přiblížili.

Pokud jde o mne, mohu potvrdit, že při své první návštěvě jsem mu vzal z boku kousek plátna nasáklého krví. Chtěl jsem ho prozkoumat pod mikroskopem. Neucítil jsem žádnou zvláštní vůni, protože jsem neměl čich. Když jsme se však vraceli ze San Giovanni Rotondo, jistý vysoce postavený úředník a další lidé v autě, kteří jeli se mnou, výrazně pocítili neobvyklou vůni. Přitom nevěděli, že jsem vzal s sebou zvláštní kousek plátna a schoval ho do malé krabičky.

Ucítili to přesto, že auto bylo v pohybu a uvnitř cirkuloval vzduch. Ubezpečili mě, že je to samá vůně, jež vychází z osoby Otce Pia. Následující dny a ještě dlouho potom jsem měl ten kousek plátna uložený ve skřínce ve své římské pracovně. Celou místnost to naplňovalo takovou vůní, že pacienti, kteří ke mně přicházeli na konzultace, se mě vyptávali, jak se to dá vysvětlit.

Kolega doktor Romanelli mě doprovázel během mé druhé návštěvy u Otce Pia. Má zcela normální čich. Spolu s množstvím lidí potvrdil ten samý dojem, o němž mi vyprávěli výše uvedení lidé.“

Doktor Festa se pustil do hloubkového rozboru vlastností krve a dospěl k tomuto závěru: „Tento jev je v protikladu ke všem přírodním i vědeckým zákonům. Zachází až za hranici možnosti logické diskuse. Při vši čestnosti však nemůžeme popřít skutečnost, že doopravdy existuje.“

Lékař nastolil otázku, jestli by vůně nemohla pocházet z jódové tinktury. Odpověď byla jednoznačná, že je to nemožné. Jód by ve skutečnosti vydával odpuzující zápach.

Tak jako si Otec Pio dával do ran jód a jiná léčiva v naději, že se mu zahojí, i doktor Festa dával do ran jód a jiná léčiva. Postupem času začaly z ran vytékat drobné kapky krve. Jód vůbec nepůsobil. Zápach jódu byl obvykle velmi silný. Ještě dlouho po tom, co se jód přestal do ran dávat, z nich nepřestávaly vytékat kapky krve. Vůně však vůbec nezeslábla, nadále byla stejně silná.

Ke svědectví doktorů Romanelliho a Festy můžeme dodat písemní zprávy dvou dalších lékařů. Doktor Amanzio Duodo z Veggio Mosso Picco (Vercelli) napsal: „Patnáctého února 1950 jsem byl v rodině Battisty Bertola ve Velle Mossu. Byli jsme pohrouženi do příjemného rozhovoru. Mimo mě tam seděli i všichni členové výše jmenované rodiny... Jistý přítel, který teprve před nedávnem vrátil ze San Giovanni Rotondo, nám vyprávěl o velké pokoře Otce Pia přesto, že se všude mluví a píše o jeho práci, když nás pojednou a neočekávaně všechny obklopila silná vůně fialek. Trvalo to asi půl hodiny, i když byly dveře i okna dokořán. Později nás ovanula ostrá a silná vůně parfému.“

Další lékař, doktor Eduardo Bianco z Vallemossy, potvrdil prohlášení doktora Duoda: „Já, níže podepsaný, potvrzuji, že jsem byl přítomen na setkání, jež popisuje doktor Duodo a cítil jsem vůni fialek. Musím dodat, že při různých jiných příležitostech jsem opakovaně cítil vůni růží, fialek, zvonečků, jež určitě pocházely z umělého zdroje. Rád bych také prohlásil, že se tato má pozorování vymykají jakémukoli vědeckému vysvětlení, i když jsem učinil všechno, co bylo v mých silách, aby je logicky vysvětlil.“

Charismatickou vůni Otce Pia někdy cítili i lidé bez čichu. Paní Ann McAvoyová, která žije v Bronxu ve státě New York, nikdy o Otci Piovi neslyšela, až jí o něm vyprávěl augustiniánský kněz Otec E. Regan.

Paní McAvoyová se modlila, aby se uvolnilo napětí v rodině a aby se jejímu bratrovi Frankovi Stoddardovi ulevilo v těžkých bolestech posledního stadia rakoviny žaludku natolik, aby mohl pokojně zemřít.

Prvního listopadu 1968 začal Frank užívat léky, které mu předepsal lékař. Jedenáctého listopadu ho Otec Regan znovu navštívil. Poprvé Frankovi a Ann vyprávěl o Otci Piovi. Položil Frankovi na žaludek kříž, který požehnal Otec Pio a nechal ten kříž u nich. Potom Ann víc než třikrát přiložila kříž bratrovi na žaludek a modlila se s ním. Po celý ten čas nemusel Frank užít ani jednu tabletku proti bolesti.

Druhý den večer byla Ann vyčerpaná. „Bratr byl v ložnici,“ vyprávěla mi. „Já jsem seděla na gauči a vzala jsem si Times. Ještě jsem noviny ani neotevřela, když jsem ucítila krásnou sladkou vůni. Pomyslela jsem si: „Co to je?“

Před tříadvaceti lety jsem měla zápal plic a od té doby jsem neměla čich. Tehdy jsem však ucítila zimozráz. Nikde kolem nebylo nic takového, co by vydávalo vůni. Ta ale byla čím dál tím pronikavější. Přišla ve dvou nebo třech závanech. Pak zanikla.

Náhle jsem se zpotila, protože to bylo nezvyklé a děsivé. Z čela mi začal stékat pot. Myslela jsem si, že ztrácím rozum. Neuměla jsem si to dát v hlavě dohromady. Neměla jsem žádný make-up. Seděla jsem tam jen chvíli, takže ani horko z lampy nemohlo ještě na nic účinkovat.

Nedávala jsem to do souvislosti s Otcem Piem, ale celou noc mě to znepokojovalo. Otci Reganovi jsem o tom neřekla. Když jsem mu to později vylíčila, pokáral mě: „Měla jste mi to říci dřív.“

Řekla jsem mu, že jsem mu o tom neřekla proto, že jsem nevěděla, jak si to mám vysvětlit. Tehdy mi poprvé vysvětlil, že vůně květin a kadidla se často spojovala s přítomností Otce Pia.

Bratr se modlil růženec každý den až do smrti. Řekl, že od 11. listopadu se cítí velmi příjemně, i když už neužíval žádné léky. Zeptala jsem se ho: „Jak se cítíš? Máš nějaké bolesti?“

„Ne, nemám žádné bolesti, ale je mi trochu nevolno,“ odpověděl.

Šestého prosince 1968 bratr usnul a spal dvanáct hodin. Zemřel krásnou klidnou smrtí ve spánku. I v rodině opět zavládl pokoj.“

Paní Marie Pasqualiniová ze San Francisca napsala Otci Piovi děkovný dopis za to, že pomohl její dceři. „Naše děvčátko, kterému je šest roků, je velmi útlé a náchylné na prochladnutí, kvůli čemuž mívá zápal plic a zánět průdušek. Červenec minulého roku nebyl výjimkou. Bylo to odpoledne v den jejího prvního svatého přijímání, a tak jsme připravili malý slavnostní oběd. Pozvali jsme několik přátel včetně pana Victoria Caimotta s manželkou (duchovní děti Otce Pia). Najednou si dcerka začala stěžovat, že se necítí dobře. Silně kašlala, opakovaně zvracela a teplota jí stoupla až na 41,5 °C. Ihned jsme zavolali lékaře, ale zdálo se nám, že přešly celé věky, než přijel.“

Mezitím paní Caimottová navrhla, abychom se pomodlili k Otci Piovi a k Blahoslavené Panně Marii. Ještě jsme ani nedokončili modlitbu, když naše dcera otevřela oči a řekla: „Ach, mami, cítím takovou sladkou vůni. Je to jako kadidlo, co maj v kostele.“

Její oči vypadaly jasnější, tváře jí už nehořely horečkou. Když přišel lékař, měla už normální teplotu. Zjistil, že má zánět průdušek, ale byl to nejmírnější případ, jaký se u ní do té doby vyskytl.“

Při jedné příležitosti mělo aromatické znamení přítomnosti Otce Pia téměř za následek rozvrat manželství. Vincenzo Catalano, který bydlel v East Harlemu v New York City, se právě vrátil k přistupování ke svátostem po téměř šedesáti čtyř letech odloučení. Velmi důrazně dal ve známost, že právě Otec Pio ho přivedl k tomu, aby se pořádně vyzpovídal u kapucínského kněze v kostele Panny Marie, Královny andělů na Východní 113. ulici v New York City.

Cestou domů si koupil poštovní poukázku na dvanáct dolarů, kterou chtěl poslat Otci Piovi. Když přijel domů, vyndal z kapsy potvrzenku a začal vypravovat ženě, co udělal. Ta však neslyšela ani jediné slovo. Potvrzenka voněla voňavkou. „Ty máš jinou ženu!“ vykřikla.

Vincenzovi se naštěstí podařilo manželku přesvědčit, že vůně je spojená s Otcem Piem.

Doktor James Favello byl dvanáct roků primářem zubního oddělení nemocnice svatého Josefa v Hazeltonu ve státě Pensylvania. Roku 1957 ho přijali do nemocnice jako pacienta čekajícího na operaci, při níž mu měli vyjmout ledvinové kameny. Lékař mu udělal dvě cytoskopie, ale neúspěšně. „Bolest byla tak pronikavá,“ řekl mi doktor Favello, „že jsem cítil, jako by ty operační nástroje zůstaly ve mně.“

Dělali mu ještě třetí a čtvrtou cytoskopii, ale ani jedna nebyla o nic úspěšnější než předcházející. Potom mu lékař řekl, že se pokusí udělat pátou cytoskopii, a když výsledky nebudou o nic lepší, bude se muset podrobit chirurgickému zákroku.

„Devatenáctého června ráno, deset minut před čtvrtou, jsem vstal z postele,“ vyprávěl mi doktor Favello. „Opřel jsem se lokty o stůl, který jsme tenkrát používali při vstávání z postele. Klekl jsem si, přežehnal se a pomodlil jsem se Otčenáš, Zdravas Maria a Sláva.“

Toto byla má prosba, Řekl jsem: „Otče Pio, jestli jste na mši svaté nebo na meditaci a slyšíte mě, buďte tak laskav a zahrňte mezi své prosby i tuto moji, abych byl ušetřen od otevřeného řezu v těle a ať je chirurgova ruka božským nástrojem, jenž mě zbaví kamene.“

Udělal mi cytoskopii. Myslím, že bylo asi půl deváté, když jsem se vrátil na pokoj. Právě jsem se probíral z anestézie, když vešla do pokoje moje žena. Viděl jsem dveře do mého soukromého pokoje. Viděl jsem malý obrázek Otce Pia, který jsem tak často líbal a malou palmovou ratolest, již mi půjčil jistý právník, oddaný stoupenec Otce Pia.

Slyšel jsem, jak do pokoje vchází moje žena. Sestřička, která mě ošetřovala, jí řekla: „Jakou to máte silnou voňavku!“

Paní Favellová odpověděla: „Kdo? Já? Tuto noc jsem strávila u ovdovělé švagrové jen dva bloky odsud a spěchala jsem podívat se, jak se daří Jimovi. Nepoužila jsem žádný pudr ani kosmetiku.“

Po několika minutách přišla sestřička k mé posteli a řekla ženě: „Ta vůně je silnější tady, u jeho postele.“

V té chvíli jsem se ještě znepokojoval, jestli jsem se probíral úplně z narkózy a zda jsem je dobře slyšel. Řekl jsem jí: „Slyšel jsem vás mluvit o nějaké silné vůni.“ Současně jsem si přejel pravým ukazovákem a palcem kolem nosu, a zdálo se mi, že ta vůně růží, již jsem rozeznal, vychází z nich. Byla to ruka, v níž jsem mnohokrát během dne držel obrázek Otce Pia.

Zeptal jsem se sestřičky, paní Brillové: „Slyšela jste někdy o Otci Piovi?“

„Nikdy jsem to jméno neslyšela,“ odpověděla.

„Na stolku mám jeho obrázek,“ pokračoval jsem.

Zavolal jsem na ženu: „Eleen, pojď sem.“

„Co chceš?“ zeptala se.

„Jen pojď sem blíž,“ odpověděl jsem jí. „Přivoň si k prstu a palci mé pravé ruky.“

„Kde jsi to vzal?“ zeptala se.

Řekl jsem jí, že je to vůně Otce Pia. Nikdo nevěděl, o co jsem deset minut před čtvrtou prosil, když jsem klečel na kolenou. Pouze já. V té chvíli jsem věděl, že se operaci nebudu muset podrobit, i když byla naplánovaná na jednu hodinu po poledni.

Krátce nato přišel do pokoje lékař Louis McAllos a řekl: „Jimme, rušíme operaci, která měla být v jednu.“

Zmohl jsem se pouze na toto: „Děkuji, Loui!“ Neřekl jsem mu nic o tom, co se odehrávalo v mé mysli. Měl jsem jen slabé anebo vůbec žádné bolesti, nekrvácel jsem. Cítil jsem se celkem dobře. Propustili mě a šel jsem domů.“

Další osoba, která obšírně vyprávěla o charismatických vůních Otce Pia, je Alberto Del Fante, který své obrácení z ateizmu na víru připisuje Otci Piovi.

„Vracel jsem se s rodinou domů po návštěvě u svých rodičů,“ napsal Del Fante. „Byla sobota, a protože jsem si myslel, že si druhý den odpočinu, rozhodl jsem se psát a pracovat až třetí hodiny ranní. Předtím jsem tu samou práci nedokončil, a tak jsem nyní začal tam, kde jsem přestal, ale zapomněl jsem se přežehnat, jak to mám ve zvyku.“

Náhle jsem ucítil jemnou vůni, kterou jsem zpočátku nepoznal. Různé vůně Otce Pia nemají vlastnosti obchodních parfémů. Podobají se jedna druhé, ale nejsou totožné. Toto byla vůně kadidla.

Zavolal jsem manželku a děti, které už byly v posteli. Všichni sešli dolů, včetně služky Marie Roccové. Každý z nich ucítil kadidlo kromě mé Flory. Abych je neovlivňoval, požádal jsem je, aby mi řekli, co cítí. Žena a nejstarší dcera a také služka ihned řekly, že je to kadidlo. Malý syn to neuměl přesně popsat. Dal jsem si velmi záležet na tom, abych nikomu z nich nepřipomenul slovo kadidlo, protože jsem je nechtěl ani trošku ovlivnit.

Otec Pio mi řekl, že jsem nedodržel dohodu uzavřenou s ním, neboť jsem se před prací nepřezehnal a nepomodlil. Vůně chvíli zůstala v pokoji a byl jsem z toho velmi šťastný, protože jsem cítil, že je Otec Pio blízko.“

Dá se najít bezpočetné množství takovýchto zpráv a bylo by velmi užitečné učinit osobitou studii o každém případě, protože odhaluje způsob, jakým Otec Pio sleduje duše a jak je vede, radí jim a utěšuje je, využívajíc tento božský dar. Mnoho z těchto duší podstupuje různé životní zkoušky a jsou takové, které ho prosí o jeho vlivnou přímluvu u Boha. Jsou mezi nimi i matky s nemocnými dětmi, otcové žádající o pomoc ve finančních těžkostech, lidé, kteří chtějí, aby je vedl, podporoval a pomáhal jim. On jim dává pocítit svou vůni, aby je upozornil, že se nemají bát, ale doufat, modlit se a chovat se slušně. Napomíná je, aby se nevraceli na špatnou cestu, ale aby vždy směřovali k správnému cíli. Jejich duch se stává vznešeně klidný a srdce se jim plní nadějí, protože už nejsou osamocení. Cítí, že je podporuje nějaká nadpřirozená síla. Mnozí lidé se ujistili prostřednictvím Otcevy vůně o tom, že jejich modlitby jsou vyslyšeny, a vůně pokaždé naznačuje milost, o níž Otec Pio za ně prosil.

Jak jsem už řekl, ta vůně je nepopsatelná. Obsahuje všechny obměny obyčejných vůní, ale má v sobě prvky nové, odlišné a doposud neznámé. Někdy je zřetelnější než jiné vůně, jindy připomíná růže, fialky nebo lilie, anebo vlastně kterékoli sladce vonící květiny. Jindy připomíná vůni kadidla nebo kyseliny karbolové a někdy zase nějaký velmi jemný orientální tabák. Je to první druh vůně, zaregistrovaný především lidmi, kteří teprve nedávno konvertovali, a je to vůně, již jsem ucítil, když jsem ho šel poprvé navštívit.

sociální dílo Otce Pia

„Stavíme nejen Casa Sollievo, ale i jiné ústavy po celém kopci. Budou to mláďata Ivice. Nejsou jen mým dílem, ale i dílem Božím, tak jak mi to On ukazuje.“

Otec Pio

V celé této knize jsme mluvili o nemocnici Otce Pia, o *Casa Sollievo della Sofferenza*, o domově úlevy pro trpící. Casa Sollievo della Sofferenza se tyčí nad městem San Giovanni Rotondo jako první a nejpozoruhodnější sociální dílo Otce Pia.

Z materiálního hlediska je Casa krásná nemocnice s téměř tisícem lůžek, poskytující lékařské služby, jež se vyrovnají každé nemocnici v Itálii a možná i ve světě.

Otec Pio nechtěl, aby se toto zařízení nazývalo nemocnicí. „Nemocnice jsou místy utrpení,“ řekl. „Toto je dům úlevy pro trpící.“ Víra a lékařská praxe tady představují zdvojenou terapii, která léčí celou osobu. „My stavíme nejen nemocnici,“ zdůrazňoval Otec Pio, „ale zároveň spolupracujeme na Kristově vykupitelském díle prostřednictvím lidské bolesti a utrpení.“

Pětioschodová, asi šedesát pět metrů dlouhá centrální budova nemocnice s přístávací plochou pro vrtulníky na střeše se nachází naproti klášteru na druhé straně náměstí. Tak jako klášter a kostel, i Casa je vsazena do štěrbinovitého otvoru v kopci, který se nad ní zvedá jako hřbet medvěda grizzlyho do výšky šest set metrů nad nížinou kolem Foggie. Do kopce kolem nemocnice je zasažena i trojitá řada satelitních budov, které připomínají mláďata poskakující kolem matky a dožadující se, aby je nasýtila.

Otec Pio přemýšlel o postavení nemocnice poprvé tehdy, když chudé obyvatele města stíhala jedna tragédie za druhou. Lidé často umírali cestou do nemocnice ve Foggii po více než dvaceti kilometrovém natrásání na polní cestě ve vozech tažených koňmi nebo voli. „Poslouchal jsem tyto smutné příběhy znovu a znovu,“ řekl Otec Pio, „a bylo mi těch lidí líto.“

Dokonce i ve Foggii měla lékařská péče daleko k dokonalosti. Otec Pio viděl muže ze San Giovanni Rotondo, kterého zranila mina. Oběť, už téměř vykrváčenou, přivezli do Foggie a nechali ji ležet na polním lůžku na chodbě, protože všechny pokoje byly plné a ani jeden lékař neměl čas zraněného ošetřit.

Když se Otec Pio dozvěděl, že ten muž čeká už týden na ošetření, rozhodl se postavit nemocnici v San Giovanni Rotondo.

Když Otec Pio poprvé zveřejnil svůj plán na postavení nemocnice, jen málo lidí s tím souhlasilo. „Kde získáte peníze?“ ptali se.

Dva lékaři, doktor Mario Sanvico a doktor Carlo Kiswarday, ho podpořili. Deník doktora Sanvica nám prozrazuje, jak se ten sen začal stávat skutečností. Po jejich schůzce v pokoji Otce Pia 9. června 1940 o půl sedmé večer Otec Pio řekl: „Tímto večerem se začíná mé velké pozemské dílo. Žehnám vás a všechny ty, kteří přiloží ruku k mému dílu, jež bude takové krásné a vznešené.“

Jmenoval doktora Kiswardaye pokladníkem a vtiskl mu do dlaně zlatou desetifrankovou napoleonskou minci, která měla hodnotu několika centů. „I já chci přispět drobnou ofěrou,“ řekl.

Druhý přispěvatel nebyl o nic bohatší. Slepec Pietruccio věnoval dvě liry, což bylo také jen několik centů.

Další zápis v deníku doktora Sanvica nás informuje o tom, jaký Otec Pio vybral pro nemocnici název: „Toho večera v sedm jsem se zeptal Otce Pia, jak pojmenuje své dílo. Okamžitě mi odpověděl: „Úleva pro trpící.““

Do roku 1946 se posbíralo asi šest tisíc dolarů. Válečná inflace devalvovala tuto sumu na jednu osmdesátinu její předválečné hodnoty. Otec Pio a okruh nejvěrnějších spolupracovníků však nikdy neztratili naději.

Potom roku 1946 navštívila San Giovanni Rotondo slečna Barbara Wardová, známá spisovatelka z Londýna. Otec Pio na ni se svými plány učinil tak silný dojem, že o tom později mluvila s Fierellem LaGuardiem, bývalým starostou New Yorku a generálním ředitelem společnosti UNRRA. Výsledkem její iniciativy byl příspěvek ve výši 340.000 dolarů z fondů UNRRA.

Většinu peněz pro nemocnici darovali lidé ze Spojených států. Američani, jak jim v Itálii říkali, byli velmi drazí srdci Otce Pia pro tuto obětavou velkorysost. Po celé délce střechy nemocnice vlají vlajky národů, které pomohly při výstavbě. Americká vlajka hrdě vlaje uprostřed, hned vedle italské.

Koncem roku 1947 postavili poslední nosné pilíře nemocnice. Oddělení pro ambulantní pacienty otevřeli v roce 1954 a kompletní nemocniční služby roku 1956.

Kromě Otce Pia byli dalšími řídícími mozky nemocnice Casa doktor William Sanguinetti a technik-samouk Angelo Lupi, muž jen se základním školním vzděláním. Otec Pio měl vlastní důvody, proč si mezi mnoha profesionálními technikými vybral právě Lupiho. Ukázalo se, že zvolil moudře. Lup těžil z vrchů vápenec a kámen pro svépomocnou výrobu van, výlevků, umyvadel, dlaždic, obkládaček a vnějších obkladů. Vybudoval speciální vápenku a z kamene těžil vápno na omítky. Z lešení a ze zbytků dřeva vyrobil kvalitní nábytek. Zhotovil železné postele a zařízení z tepaného železa.

Protože na staveništi nebyla voda, Lupi zkonstruoval napojení na akvadukt z Apulia. Postavil i velké cisterny a zachytával dešťovou vodu z terasy. K získání elektřiny vybudoval elektrárnu s dieselovým agregátem. Jeho důmyslností se ušetřilo obrovské množství peněz a vybudovala se velkolepá a vynikajícím způsobem funkční budova.

Když se 5. května 1956 nemocnice světila, hostila mezinárodní seminář Evropské společnosti kardiologů. Prezident společnosti, doktor Gustav Nylin ze Švédska, nazval nemocnici „velkolepým dílem lásky k bližnímu“.

„V tento památný den inaugurace Domova,“ řekl doktor Nylin, „vzdáváme pokornou úctu Otci Piovi, autorovi tohoto velkolepého díla lásky k bližnímu. Svou vírou a láskou k bližnímu nám Otec Pio nabízí skvělý příklad odříkání ve službě lidstvu. Nemocnice je hmatatelným příkladem dobrého Samaritána. Z celého srdce vyslovuji přání, ať Bůh požehná vznešené a milosrdné činnosti Otce Pia. Z funkce prezidenta Evropské společnosti kardiologů jsem měl to privilegium adresovat vám těchto několik slov.“

Doktor Paul Dudley White, osobní lékař prezidenta Eisenhowera, byl oficiálním zástupcem Spojených států. „Tato nemocnice,“ řekl, „mi připadá vhodnější než kterákoli jiná na světě ke studiu vztahů mezi duší a nemocí. Ve studiu psychosomatiky je zde možné dosáhnout většího pokroku než kdekoli jinde.“

Profesor Wagersteen, další lékař ze Spojených států, řekl: „Všechno je tu krásné, dobré a okouzlující, ale zarmucuje, když pomyslím, že je na světě jen jeden Otec Pio. Je to velká škoda, že jich není víc.“

Otec Pio se nahlas zasmál a řekl: „Nedejbože!“ a zakryl si tvář.

Když vezmeme v úvahu typickou rezervovanost většiny lékařů a především britských lékařů, možná nás překvapí nadnesené vyznání doktora Evanse z Anglie: „Toto je nejkrásnější víkend, jaký jsem v životě strávil, a setkání s Otcem Piem je nejdůležitějším momentem mého nejdůležitějšího víkendu. Děkuji, Otče Pio.“

Otec Pio při této příležitosti promluvil k lékařům: „Co bych vám tak řekl?“ začal. „Přišli jste na tento svět stejně jako já, s jistým posláním, jež je třeba splnit. Říkám vám o povinnosti v čase, kdy každý mluví jen o právech! Já jako řeholník a kněz mám poslání, které musím splnit. Jako řeholník a kapucín jsem povinen dokonale a přesně dodržovat svá pravidla a sliby. Mým kněžským posláním je uchvátnout Pána Boha, aby se usmínil se hříchy lidstva.“

Toto všechno se může stát, když jsem v milosti Boží. Kdybych ale zbloudile vzdálil od Boha, jak bych mohl vymáhat odškodnění pro jiné? Jak bych se mohl stát zprostředkovatelem u Nejvyššího?

Vaším posláním je léčit nemocné. Když však k pacientově posteli nepřinesete teplo láskyplné péče, myslím, že ty léky nebudou příliš účinné. Mohu to potvrdit z vlastní zkušenosti. Během mé nemoci v letech 1916 a 1917 mi lékaři v průběhu léčby přinášeli slova útěchy.

Láska se neobejde bez slov. A tak i vy můžete přinést pacientovi duchovní útěchu jen slovy.

Později jsem zašel k odborníkovi, jenž mi na rovinu řekl, že mám tuberkulózu a zůstává mi už asi rok života. Vrátil jsem se domů na smrt zarmoucený, ale odevzdáný do Boží vůle. Jak vidíte, dosud stále jsem ještě tu! Odborníkově proroctví se nesplnilo. Ne všichni pacienti jsou však jako Otec Pio v letech 1916 a 1917.

Privádějte k vašim nemocným Boha! Bude to cennější než jakákoli léčba. A ať vám všem žehná Pán, i vaše rodiny a především vaši práci a vašim pacientům. Je to nejvroucnější přání knězova srdce.“

Jeden ze spolubratří, který patřil mezi nejbližší společníky Otce Pia, přede mnou poznamenal: „Často si myslím, že ho náš Pán pověřil takovým mimořádným charitativním úkolem, jakým je výstavba nemocnice, aby v něm probudil zájem o něco pozemského.“

Od otevření nemocnice Casa v ní absolvovalo ošetrovatelskou školu více než tři sta diplomovaných sester. Stopětašedesátičlenný údržbářský personál dvakrát denně čistí celou nemocnici vykládanou dlaždicemi a mramorem. Celkový počet zaměstnanců nemocnice je pět set sedm lidí. Jistá paní z New Yorku, která se tam dala jen ošetřit, řekla, že „v nemocnici vládla taková čistota, jako by byl údržbářský personál jejím udržováním přímo posedlý“.

Denní poplatek za nemocniční lůžko je 14,75 dolaru. Většina pacientů je zabezpečena pojištěním. Pokud však pojištění nemají, jejich účty hradí organizace Stellite, malé dobročinné hvězdy, do níž přispívají lidé z celého světa.

Dva kapucínští kněží tam slouží jako kaplani na plný úvazek. Celá administrativa je však nyní přímo v rukách Vatikánu. Otec Pio byl až do smrti roku 1968 jeho administrátorem. Potom Svatý stolec jmenoval jako administrátora monsignora Oreste Vighettiho a ten v tomto úřadě pokračuje dodnes.

Když Otec Pio zemřel, mnoho lidí se bálo, že se nemocnice finančně zhroutí. Kdo přispěje po odchodu Otce Pia na jeho dílo? Když jsem však roku 1971 navštívil San Giovanni Rotondo, viděl jsem rozestavěná tři křídla – pro porodnici, geriatrii a pediatrii. Právě se připravovaly plány dalších oddělení pro léčbu očí a duševních chorob.

Rok po vysvěcení nemocnice Otec Pio zveřejnil širší záměr, který měl s nemocnicí Casa. Měla se stát domovem pro matky, nejpřednější mezi ostatními institucemi, jako Ivce, která porodí a chová mláďata.

Otec Pio především předvídal vývoj samotné nemocnice. „V domově se musí zvyšovat počet lůžek. Musí se přistavět dvě budovy, jedna pro ženy a jedna pro muže, kde unavené duše a těla přijdou k Pánovi a dostane se jim od Něho úlevy.

Musíme toto dílo rozvinout tak, aby se stalo elektrárnou modlitby a vědy, kde lidské pokolení najde mír v ukřižovaném Ježíši v jednom ovčinci pod jedním pastýřem.“

Nabádal k tomu, aby „kněží a lékaři pocítovali spalující touhu pokračovat v lásce k Bohu při dobročinné práci mezi nemocnými tak, aby oni i jejich pacienti mohli žít společně v něm, jenž je Světlem a Láskou“.

Viděl před sebou celé „nemocniční město na takové technické úrovni, jež odpovídá nejmodernějším medicínským a chirurgickým požadavkům“.

Viděl před sebou „mezinárodní studijní středisko, jež umožní lékařům další profesionální růst a jejich křesťanské formování“.

Viděl před sebou domov odpočinku, kde „kněží najdou důstojné bydlení“.

Viděl domov pro „řeholníky a řeholnice, kteří se budou ještě více věnovat svému duchovnímu formování a splynutí s Bohem, takže budou moci prostřednictvím víry, odpoutanosti od světa a sebeodevzdání prožívat lásku k Bohu, vrchol křesťanské dokonalosti“.

Viděl nemocniční domov pro děti se spastickou obrnou a retardované děti, domov pro kněze ve výslužbě, domov pro staré lidi, dětské jesle a školky a křížovou cestu vedle Viale Cappuccini.

Viděl před sebou to, co bychom my mohli nazvat náboženským a lékařským střediskem Evropy.

Všechny tyto projekty byly drahé srdci Otce Pia. Je to celkem pochopitelné, vždyť řekl: „Nejsou jen mým dílem, ale i dílem Božím, tak jak mi to On ukazuje.“

Některé z těchto projektů jsou už v provozu. Dům odpočinku už otevřeli a může se v něm ubytovat třicet exercicantů. Na dolním konci Viale Cappuccini je středisko pro děti se spastickou obrnou a pro retardované děti. V letech 1971 a 1972 otevřeli dvě další střediska pro spastickou rehabilitaci v Manfredonii a v Termoli.

Spastické středisko v San Giovanni Rotondo slouží i jako jedna ze čtyř školek pro malé chlapce a děvčata. Další z těchto opatroven poskytuje i internátní školu pro chlapce a dívky. Všechna čtyři centra fungují pod záštitou kapucínského řehole a pracují v nich sestřičky čtyř různých řádů.

Otec Pio se dožil i toho, že viděl začátky prací na nové křížové cestě. Teď je už dokončená a zastavení zhotovil z bronzy mezinárodně známý umělec Francesco Messina. I když byl už v pokročilém věku, dychtivě přijal pozvání Otce Pia, protože mu chtěl své poslední velké dílo věnovat. Chodník křížové cesty se klikatě vine po úbočí kopce za kostelem a nemocnicí a křížem krážem protíná jediné schody, které se zařezávají přímo do svahu. Žel, Otec Pio zemřel ještě před tím, než tuto monumentální křížovou cestu v roce 1971 posvětil kardinál Ursi.

Existuje i další mládě Ivce, jež jsme ještě nepřipomněli, a to modlitební skupiny. I ty viděl před sebou v roce 1957 jako střediska „v každé části světa, kde se děti z Casa Sollieva mohou společně modlit podle ducha serafínského Otce svatého Františka a podle pokynů a úmyslů papeže“.

Centrem těchto modlitebních skupin je samotná Casa, protože Otec Pio viděl Casu jako Ivici a modlitební skupiny jako mláďata u jejích prsů. Proto také mluvil o členech modlitebních skupin jako o „dětech práce“. Řekl, že jeho duchovní děti „zde musí nacházet společný domov modlitebních skupin“. Třicátého prvního července 1968, krátce před smrtí Otce Pia, modlitební skupiny oficiálně uznal Vatikán. Jejich ředitelem, kterého jmenovala Kongregace pro řeholníky, byl Otec Carmello, představený kláštera kapucínů Matky božské milosti.

Dnes existuje asi devět set modlitebních skupin a mají přibližně sedmdesát tisíc členů. Protože jsou spojeny s Casou, modlitební skupiny – stejně jako Casa – nepodléhají vedení kapucínů, ale přímo monsignoru Oreste Vighettimu, řediteli Casy. Tento ředitel je jmenován Vatikánem.

Otec Pio řekl, že když jeho duchovní děti život v modlitbě přijmou za svůj, budou postupovat i v duchovním životě. Modlitební skupiny dnes pokračují v činnosti tak, jako když je založil, a jsou přičleněné ke Casa Sollievo.

Schůzky modlitebních skupin se neuskutečňují podle předem určeného plánu. Jejich program má na starosti duchovní vůdce. Jediná pravidla, která Otec Pio modlitebním skupinám určil, jsou tato: společná modlitba, láska k bližnímu, poslušnost vůči Církvi a vytrvalost. Těžko by se daly vymezovat nějaké další činnosti, jež by byly typičtější pro duchovnost samotného tohoto Mudrce.

Modlitební skupiny se obvykle scházejí na hodinu měsíčně v nějakém domě, kapli, kostele nebo farní hale. Jejich členové sestávají z kněží, řeholníků a laiků. Zachovávají to, co jim určil Otec Pio: modlí se za církev, za papeže, za mír ve světě a hlavně za pacienty v Domě pro úlevu trpících. Po smrti Otce Pia se modlí za jeho brzké blahořečení.

Ve Spojených státech mají mnohé skupiny v programu setkání i obět mše svaté. Některé skupiny vykonávají svatou hodinu s vystavením Nejsvětější svátosti oltární a s požehnáním. Jiné skupiny odříkají patnáct desátek růžence s krátkým rozjímáním před každým desátkem nebo bez něho. A jsou i takové skupiny, které se modlí společné modlitby z brožurky, hlavně modlitby, jež se modlil Otec Pio v kostele Panny Marie, Matky božské milosti. Duchovní vůdce vždy přednese krátké kázání.

Některé skupiny mají po schůzce společenský večírek, na němž si někdy promítají diapozitivy nebo filmy o Otci Pioví a jeho díle.

Skupiny teoreticky nepotřebují žádné funkcionáře. Obvykle je ale rozumné mít kromě duchovního vůdce vedoucího nebo řekněme sekretáře, který pomáhá při plánování a vedení schůzek. Pokud se budou konat dobrovolné sbírky, bude třeba mít pokladníka, který řekněme věnuje duchovnímu vůdci odměnu za odsloužení mše svaté nebo dar správci za používání farních místností.

Kapucíni v San Giovanni Rotondo velmi úzkostlivě, až téměř posedle dbají na to, aby se jméno Otce Pia nikdy nepoužívalo v souvislosti s nějakými finančními fondy. Někteří lidé však nevidí žádné nebezpečí v tom, že se prodávají růžence a literatura, obrázky a jiné drobné předměty se vzpomínkou na Otce Pia.

V modlitebních skupinách nebývá žádný uváděcí obřad, žádný zkušební čas, žádné povinnosti. Pouze ochota modlit se a spolupracovat s vedoucím skupiny a s duchovním vůdcem.

Každá skupina musí být zaregistrovaná v *Casa Sollievo* v San Giovanni Rotondo. (Adresu najdete v epilogu knihy.) Žádná modlitební skupina se nesmí založit bez výslovného povolení správce farnosti, v níž se budou její členové scházet. Žádná modlitební skupina nesmí začít činnost bez kněze ve funkci duchovního vůdce.

„Otec Pio se modlil, aby se modlitební skupiny staly majáky po celém světě,“ říká Otec Lino Barbati, představený kapucínského kláštera v San Giovanni Rotondo. „Máme modlitební skupiny po celém světě, ve Spojených státech, Německu, Anglii, Irsku, Francii, Švýcarsku, po celém světě. Lidé, kteří neznali Otce Pia, dokud žil, ho postupně poznávají po jeho smrti. Prostřednictvím modlitebních skupin, jeho duchovních dětí, jedna osoba o něm mluví a další roznášá poselství dál.“

V této části, věnované modlitebním skupinám Otce Pia, si zaslouží zvláštní zmínku skupina s názvem „Přátelé Otce Pia“. Mezi těmito devíti sty skupin po celém světě je tato skupina zřejmě unikátní. Nejenže vznikla v roce 1957 na přímý podnět Otce Pia, ale zároveň i podporuje projekt, který schválil a požehnal sám Otec Pio, a to Institut pro duševně nemocné v Itálii. Jeho posláním je integrace psychoterapie a medicíny s duchovním a morálním působením na pacienty. Pod vedením jejich doktora Emilia Dida a Otce Armanda Dassevilla, jejich kapucínského duchovního vůdce, Přátelé Otce Pia zůstávají odlišní a oddělení od činnosti v Case Sollievo a od kapucínů v San Giovanni Rotondo. „Pokud budou mít potřebné finanční prostředky,“ řekl Otec Pio Angelu Battistovi, který byl v tom čase jmenován Vatikánem jako ředitel Casa Sollievo, „můžeme jim poskytnout jakoukoli další pomoc.“

soumrak, smrt, pohřeb

Otec Pio předpověděl svou smrt devět dní předtím, než zemřel. Slepému příteli Pietrucciovi řekl, že zemře v osmdesátém druhém roce svého života. Když Otec Pio 23. září 1968 zemřel, měl za sebou tři měsíce ze svého osmdesátého druhého roku.

V roce 1959 při svěcení nového kostela v San Giovanni Rotondo přistoupila k Otci Piovi jistá velmi sklíčená paní z Neapole. Byla zcela přesvědčená, že svěcení nového kostela je předzvěstí smrti Otce Pia. „Ne,“ ubezpečoval ji, „zemřu, až budou světit kryptu.“

Krypta, o níž mluvil, byla místnost vyhloubená pod sanktuáři kostela a měla sloužit jako hrob Otce Pia.

Jednoho dne Otec Romolo vyhrkl na Otce Pia otázku: „Bojíte se smrti?“

Otec Pio chvíli uvažoval. Potom téměř uštěpačně odpověděl: „Ne.“ Modlil se za svou smrt celý život.

Několikrát během posledních let života se mu zdálo, že je na prahu smrti. Zdraví se mu zhoršilo a rány mu krvácely čím dál méně. Už vůbec nechodil do jídelny. Pohyboval se míň a míň.

Kněží a spolubratři dostali za úkol starat se o něho celých dvacet čtyři hodin. Domácí telefon nechávali stále zapnutý, a protože mu zdraví ubývalo, zůstávali s ním v jeho pokoji.

„V posledních třech letech života,“ vyprávěl mi jeho spolubratr, „byl neustále pohroužený do myšlenek. Nedělal nic jiného, jen se modlil.“

Asi rok před jeho smrtí Otec Carmelo poznamenal: „Otče, vy se už vůbec neusmíváte.“

Doktor Sala, jeho osobní lékař, napsal: „Roku 1967 měl první astmatické záchvaty, které velmi oslabily jeho dýchací schopnost. Nejednou poznamenal, že má pocit, jako by mu to chtělo rozdrtit hrud’.

Sedmého července 1968 se jeho stav natolik zhoršil, že tělesně úplně ochabl. Potom se sice zotavil, ale potřebných sil už nenabral. Často nebyl schopen sloužit mši svatou. Dával přednost samotě. Když nemohl pracovat, strávil celý den ve svém pokoji v modlitbě. Všech pět ran mu téměř úplně přestalo krváčet. Zásoba krve v těle se vyčerpávala. Pohyboval se už v židli na kolečkách.

Přidělili mu jinou, větší místnost na konci chodby s rozměry dva krát šest metrů a dvěma okny s výhledem na klášterní zahradu. Dnes už není tato místnost chráněna klášterní klauzurou. Je zachovaná přesně v takovém stavu, v jakém byla, když Otec Pio zemřel, pouze kapucíni museli všechno přikrýt igelitem.

Ošoupaný koberec částečně zakrýval dřevěnou dlažbu. Když vejdete dovnitř, napravo je malé křeslo, ve kterém Otec Pio zemřel. Vedle něj stojí malý psací stůl s růžencem, relikvií ze Svatého kříže, několika medailkami a hrstkou bonbonů, které dával dětem. Na stole stojí i magnéziová tabatěrka, stará a odřená, již se mu nepodařilo nikomu darovat.

Naproti dveřím je jeho postel. Na jejím záhlaví visí dřevěný kříž a hned vedle je domácí telefon a malý obrázek Krista Pána, jak ho snímají z kříže. Sandály, jež Otec Pio nosil až do hodiny své smrti, jsou ještě stále na zemi u postele, jako by se očekávalo, že si je znovu obuje.

Nalevo, na severní stěně, jsou obrazy Božského Srdce, svatého Michaela Archanděla, Panny Marie Lurdské a Panny Mare z Libera, již uctívají v Pietrelcině. Jsou tam i fotografie doktora Williama Sanguinettiho, Angela Lupiho a Marie Pylové a dvě olivové větvičky nad fotografií jeho rodičů.

Na stole na druhém konci pokoje je lampa, částečně zakrytá hnědou látkou. Otec Pio ji naaranžoval velmi přesně tak, aby vrhala paprsek světla na obraz papeže Pavla VI. Na stole je i růženec a kniha meditací o utrpení Pána Ježíše od Gaetana z Bergana. Otec Pio často četl tuto knihu. Je tam i hřeben, otvírač dopisů, plnicí pero, naslouchací přístroj, který během posledních dní někdy používal a budík značky Westelox, který se zastavil ve tři hodiny a čtyřicet pět minut.

Blízko noh jeho postele visí obraz Panny Marie s Dítětem v lůně.

Když jsem z pokoje odcházel, s překvapením jsem si všiml skříňky s lékařskými nástroji, v níž byly injekce. Postřehl jsem i šálek, z něž mu dali upít kávy těsně předtím, než zemřel. U těchto věcí stojí soška svatého Františka objímajícího kříž.

Jestli to nazveme náhodou nebo Boží prozřetelností, ale přes víkend, kdy Otec Pio zemřel, navštívily San Giovanni Rotondo tisíce lidí, kteří přišli oslavit padesáté výročí jeho stigmat, vysvěcení monumentální křížové cesty, požehnání krypty a oficiální uznání jeho modlitebních skupin Vatiká-

nem. Byl tam i Otec Armand Dasseville a Otec Didacus Joseph Moran, dva kapucíni z newyorské provincie, spolu se šedesáti duchovními dětmi ze své provincie.

pátek, 20. září

V pátek 20. září bylo padesáté výročí stigmatizace Otce Pia. Padesát drahých váz s tmavočervenými růžemi, které darovaly duchovní děti, téměř přikrývalo oltář, sanktuárium a boční balkóny kostela.

Otec Pio sloužil mši svatou jako obvykle v pět ráno. Kostel byl plný. Otec Armand mi řekl: „Viděl jsem jeho rány.“

Odpoledne se zúčastnil modlitby růžence a požehnání Nejsvětější Svátostí. Přes tento den se prokousal více silou vůle než vlastní tělesnou silou.

„Přeji vám dalších padesát roků,“ řekl mu Otec Romolo.

Otec Pio mu možná úplně vážně odpověděl: „Čím jsem vám v životě ublížil?“

Večer měl další astmatický záchvat, ale přešel bez viditelných větších komplikací.

sobota, 21. září

Druhého dne, v sobotu 21. září, se cítil velmi špatně na to, aby mohl sloužit mši svatou. Ale i tentokrát statečně vzdoroval.

Doktor Sala popisuje, jaký den měl tehdy Otec Pio. „Dvacátého prvního září v pět hodin ráno měl velmi těžký záchvat bronchiálního astmatu s tachykardií (prudce bušící srdce), studený pot, labiální cyanózu (zmodrání rtů) a snížený arteriální tlak. Terapeutické ošetření, jež jsme mu hned poskytl, bylo úspěšné. Později dopoledne si Otec Pio už mohl sednout na verandu a modlit se. Byl čilý a usmíval se na Otce Onorata a na svého lékaře.“

Později odpoledne se Otec Pio zúčastnil v kostele růžencové pobožnosti a požehnání Nejsvětější Svátostí, ale většinu dne strávil v pokoji v modlitbě.

neděle, 22. září

V neděli 22. září si Otec Pio myslel, že už nebude mít dost sil odsloužit mši svatou. Otec Carmelo dal najevo zklamání. Velký kostel byl už nabitý poutníky z celého světa. Otec Pio si vysvětlil reakci Otce Carmela jako příkaz k poslušnosti, a začal sloužit mši.

Při této mši se zdálo, že mu poprvé nezáleží na tom, jestli budou vidět jeho rány na rukách. I když ani v předcházejících letech se mu nikdy nepodařilo při mši rány zcela skrýt, stále se pokoušel zakrýt je dlouhými rukávy hábitu a alby. Nyní však nebylo vidět téměř nic. Krvácení se zastavilo, rány byly téměř neviditelné.

„Když to ráno dvacátého druhého září vyšel ven, aby odsloužil mši svatou,“ řekl mi jeden spolubratr, „našel jsem v zákristii několik bílých a bledě růžových stroupků krve nebo zaschlé kůže. Mohly to být i poslední vrstvy pokožky, která zaschla a pod ní se vytvářela normální kůže. Nebo to mohly být kousky krve anebo sérum, které se odlouplo ze stigmat. Možná se mu to ráno zavřelo. Myslím, že to nikdo přesně neví. Nikdo to nemůže vědět, ledaže by to byl Otec Pio vyjevil zpovědníkovi, ale jeho zpovědník to nemůže nikdy prozradit.“

Otec Pio kráčel k oltáři a nejenže odsloužil mši svatou, ale odzpíval ji spolu se dvěma asistujícími kněžími. Kašlal a lapal dech, ale to bylo celkem běžné. Nebyl žádný důvod ke znepokojení. Hlas měl trochu roztřesený, ale v podstatě stejně energický jako jindy. Při mši dal první svaté přijímání jednomu chlapci a dvěma děvčatům.

Po požehnání na konci mše najednou omdlel. Lidé v kostele z úleku koktali a nahrnuli se až k oltářní mřížce. Spolubratři, kteří vždy stáli po jeho boku, ho zachytili. Chvilí ještě stál u oltáře a potom procitl.

Obrátil se a chtěl odejít od oltáře, potom si sedl do pojízdného křesla, jež mu někdo pohotově přivezl ze zákristie. Když ho odváželi, ohlédl se po lidech v kostele a vztáhl ruku, jako by je chtěl obejmout. Slyšeli ho, jak šeptá: „Děti moje, děti moje.“

Poděkování učinil jako obvykle v zákristii a potom se odebral zpovídat ženy. Musel se však vrátit. Šel do svého pokoje, cestou se zastavil u okna chóru a požehnal zástupu na náměstí pod sebou.

Později odpoledne k překvapení všech trval na tom, že půjde dolů zpovídat muže. V kostele však předtím vyhlásili, kdo bude kdy zpovídat, a většina lidí odešla. Vyzpovídal pouze několik mužů.

Chvilí rozmlouval se skupinou žen, které za ním přišly do staré zákristie. Jedna z nich, slečna Cleonice Morcaldiová, mi popsala, jak setkání probíhalo. „Políbily jsme mu ruku, ale on byl stěží schopen sedět vzpřímeně na židli. Vypadal jako mrtvola. „Otče, řekněte nám něco, prosím vás,“ požádala jsem ho.

Vztáhl ruce a řekl: „Miluji všechny stejně. Bohužel, ne každý mě přijímá stejně laskavě.“

V San Giovanni Rotondo se shromáždili zástupci sedm set dvaceti šesti modlitebních skupin. V osm ráno odsloužilo šestnáct kněží koncelebrovanou mši svatou čele s biskupem Antoniem Cunialem. Otec Pio nebyl schopen se této mše svaté zúčastnit.

V deset hodin dopoledne vysvětil kryptu Otec Clemente ze Santa Maria in Punto, generální definitor z Říma. Nikdo netušil, že neuplyne ani týden a bude v ní ležet tělo Otce Pia.

Modlitební skupiny si naplánovaly setkání na jedenáctou hodinu dopoledne. Krátce po desáté hodině přišel Otec Pio opět k chórovému oknu a požehnal věřícím. Museli ho podepírat dva spolubratři.

„Vypadal příšerně,“ řekl Otec Armand. „Ve tváři se mu zřetelně zračilo velké utrpení, nebylo na ní ani stopy po úsměvu. Zlehka zakýval kapesníkem, ale jeho obvyklé nadšení při pohledu na známé lidi tentokrát chybělo. Po poledni to bylo ještě horší. V očích měl skelný pohled a díval se nepřítomně před sebe, jako by do jiného světa. Zdálo se, že mu už črty ztvrdly v smrtelné nehybnosti... Každý si myslel to samé a kladl si stejnou otázku: „Je to konec?“

Na setkání modlitebních skupin přečetl Otec Carmelo telegram z Vatikánu, který oznamoval jejich oficiální uznání a schválení.

Otec Pio neobědval. Jídlo jen ochutnal. Potom si šel lehnout. V jednu hodinu po poledni se nahlas pomodlil Otče náš.

Ve čtyři odpoledne Otec Clemente posvětil základní kámen monumentální křížové cesty. U každého zastavení četli meditaci laici z různých zemí.

Později odpoledne Enrico Medi, slavný profesor teoretické fyziky na Univerzitě v Římě, bývalý viceprezident Euratomu (Evropského atomového výboru) a člen papežského speciálního konzultačního výboru, odhalil nový projekt drahý srdci Otce Pia. Zastupoval papeže i na podnicích během tohoto víkendu. Přivezl z Vatikánu úřední schválení plánu na postavení školy v San Giovanni Rotondo, jež měla sloužit k formaci laiků podle směrnic Druhého vatikánského koncilu.

V to odpoledne odmítl Otec Pio zůstat v posteli. Seděl na své židličky na zasklené verandě blízko cely. Když o půl páté uslyšel z kostela vyzvánění zvonu při požehnání Nejsvětější Svátostí, ihned zareagoval. Měla to být jeho poslední příležitost. Byl slabý a měl bolesti, ale vydržel až do konce.

Po požehnání Nejsvětější Svátostí Otec Pio znovu požehnal lidem, kteří se shromáždili pod jeho oknem. Potom se uložil do postele.

Toho samého nedělního večera v devět hodin zavolal Otec Pio domácím telefonem Otce Pellegrina. Otec Pellegrino ho našel v slzách. Otec Pio chtěl pouze vědět, kolik je hodin. Ještě pětkrát nebo šestkrát mezi devátou hodinou a půlnocí opětovně volal Otce Pellegrina. Oči měl červené od pláče. Pokaždé se ho zeptal, kolik je hodin. Ani za tohoto jeho stavu však nebyl žádný zvláštní důvod dělat poplach.

pondělí, 23. září, půlnoc

O půlnoci Otec Pio zase zavolal Otce Pellegrina a velmi ho prosil, aby zůstal u něho. „Byl jako vystrašené dítě,“ řekl Otec Pellegrino. „V očích měl úpěnlivou prosbu, pevně se mě držel za ruce.“

Jako kdyby zapomněl, jak často se už ptal, kolik je hodin, znovu se zeptal Otce Pellegrina: „Synu můj, již jsi odsloužil mši svatou?“ Otec Pellegrino trpělivě zopakoval, že je ještě příliš brzy.

„Dobře,“ pokračoval Otec Pio, „takže dnes ráno ji odsloužíš za mě.“

Potom na něj naléhal s prosbou, že se chce vyzpovídat. Nakonec řekl: „Synu můj, jestli mne dnes Pán povolá, popros mé bratry, aby mi prominuli všechny problémy, jež jsem jim způsobil, a popros mé bratry a mé duchovní děti, aby se modlili za mou duši.“

Otec Pellegrino hledal slova, jimiž by mu odpověděl. „Otče,“ začal, „jsem přesvědčen, že Pán vás nechá žít ještě dlouho, ale pokud budete mít pravdu, smím vás poprosit o poslední požehnání pro spolubratry, pro duchovní děti a pro vaše pacienty?“

„Ano,“ souhlasil Otec Pio, „žehnám jim všem. Popros představeného, aby jim udělil toto poslední požehnání za mne.“

Potom požádal Otce Pellegrina, aby mu odříkal slova jeho řeholní profese, jeho slibů chudoby, čistoty a poslušnosti. Opakoval je slovo za slovem: „Já, Otec Pio z Pietrelciny, přísahám a slibuji

všemohoucímu Bohu, blahoslavené Panně Marii, našemu svatému Otcí Františkovi, všem svatým i tobě, Otče, že budu po všechny sny svého života zachovávat pravidla Menších bratří, potvrzená pa-pežem Honoriem, a že budu žít v poslušnosti, bez majetku a v čistotě."

Otec Pellegrino odpověděl obvyklými slovy: „A já ti jménem Božím slibuji, že pokud toto všechno zachováš, dosáhneš života věčného."

Otec Pio měl těžkosti s dýcháním, ale to byl jeho celoživotní problém. Ještě stále nic nena-značovalo, že hrozí nějaké bezprostřední nebezpečí.

Asi o půl druhé v noci Otec Pio požádal Otce Pellegrina, aby mu pomohl vstát z postele. Z pyžama se převlékl do františkánského hábitu a přešel do zasklené verandy sousedící s pokojem. K údivu Otce Pellegrina kráčel jako mladý muž. Otec Pellegrino ho jen doprovázel. Otec Pio cvakl vypí-načem, aby rozsvítil světlo, a sedl si.

Po pěti minutách chtěl zase vstát a vrátit se do pokoje. Ted' však už sám nebyl schopný vstát. Otec Pellegrino ho musel zvednout do křesla na kolečkách a do pokoje zavézt.

Otec Pio seděl v křesle. „Vidím dvě Matky," řekl. Potom se mu po tváři rozlila zvláštní ble-dost. Na čele mu vystoupily kapky potu. Dýchal stále namáhavěji. Rty mu zmodraly. Neustále opa-koval: *Gesú, Maria*, ale hlas mu čím dál více slábnul.

Otec Pellegrino si uvědomil, že jeho duchovní Otec je ve velmi vážném stavu, a zamířil ke dveřím.

Otec Pio ho zastavil. „Nikoho nevolej," řekl Otec Pio. Ale Otec Pellegrino se přesto rozhodl pro někoho jít.

Učinil pouze několik kroků ven z pokoje, když ho Otec Pio zavolal zpět. „Myslel jsem si, že mě nevolá proto, aby mi znovu řekl to samé, a tak jsem se k němu vrátil," vyprávěl o tom později Otec Pellegrino.

„Nevolej nikoho," naléhal Otec Pio.

„Otče, nechte mne jít," poprosil ho Otec Pellegrino a běžel do pokoje bratra Billa Martina. „Otec Pio je nemocen," řekl spolubratrovi.

Bratr Bill ihned přišel do pokoje Otce Pia a Otec Pellegrino zavolal doktora Salu. Lékař přišel v průběhu deseti minut. Uložili Otce Pia do postele. Lékař mu zkontroloval životně důležité orgány a dal mu injekci proti silnému astmatu. Potom Otce Pia zvedli a posadili do křesla. Otec Pio neustále opakoval: „Ježíši, Maria," ale hlas se mu téměř ztrácel.

Srdce Otce Pia prudce bušilo. Další injekce, tentokrát přímo do srdce. Jiskérka života téměř vyhasla. Přijeli další dva lékaři a stáli u něho spolu s kapucínskými kněžími a bratřími. Otec Paolo udělil Otcí Pioví svátost pomazání nemocných. Lékař mu dal kyslík. Kapucíni odříkali modlitby za umírající.

Otec Pio byl stále ještě při vědomí a klidný. Tvář už měl téměř voskově žlutou. Ruce, nohy a čelo měl studené. Puls mu zeslábl. Obrátil hlavu mírně doleva a zavřel oči. Na lékařův hlas nereago-val.

„Otče! Otče!" zakřičel lékař.

Otec Pio otevřel oči, zamyšleně se podíval na lékaře a opět oči zavřel. Ještě dýchal. V hrdle se mu ozval smrtelný chrapot.

Ve dvě hodiny a devět minut přestal dýchat. Lékař mu provedl vnější masáž srdce a s pomo-cí respirátoru začal Otec Pio znovu dýchat. Jeho oči však nejevily žádné reflexy.

„O půl třetí se projevíly příznaky klinické smrti, nejpokornější a nejpříjemnější, jaké jsem kdy viděl," řekl doktor Gusso.

Doktor Sala popsal situaci takto: „O půl třetí Otec Pio nepozorovatelně obrátil hlavu doprava, slabě vzdychnul a s protáhlou, bledou, bezkrevnou tváří a se rty mírně pootevřenými jako ptáček tiše zemřel."

Všichni kromě doktora Saly, Otce Carmela, Otce Pellegrina a třech bratří odešli z pokoje. Když tělo Otce Pia umyli a oblékli do kapucínského hábitu, z pravé ruky se mu odloupl téměř bílý, asi pětcentimetrový strup.

Všichni přítomní viděli, že stigmata úplně zmizela. Nezůstala po nich ani jizva. Jen červená skvrna jakoby namalovaná červenou pastelkou mu zůstala na boku. I ta potom zmizela.

Ještě i ve smrti Otec Pio ocenil laskavou pomoc doktora Saly.

„Když jsem oblékal tělo Otce Pia do toho samého hábitu, který měl na sobě před smrtí," řekl lékař, „ucítil jsem tu samou vůni pomerančových květů, kterou jsem často vnímal během téměř kaž-dodenních setkání s Otcem Piem."

Během jedné hodiny od smrti Otce Pia vyfotografoval Otec Giacomo jeho ruce, nohy a bok. Ostré záběry potvrdily slova Otce Lina: „Po smrti se mu rány vytratily z těla. Jak tělo ztrácelo teplo-tu, bylo rány vidět čím dál tím méně. Když tělo chladlo, rány se zdánlivě uzavíraly. Vytratily se. Ru-ce a nohy se mu zahladily. Pokožku měl hladkou jako dítě, bez nejmenší stopy po krvi."

Tak jako u apoštolů, kteří si uvědomili, co řekl Ježíš o své smrti a zmrtvýchvstání, až když se ty události odehrály, podobně se jeden spolubratr rozpomenul, že před mnoha roky se jistá žena modlila k Otci Piovi: „Otče Pio, Otče Pio, prosím vás, uzdravte mne. Uzdravte mne, jsem nemocná. Prošla jsem už mnoho nemocnic, ale nikdo mi zatím nedovedl pomoci.“

Všichni přítomní se ji pokoušeli utiшит. Otec Pio k ní přistoupil a zeptal se: „Co chceš?“

„Jsem nemocná,“ zopakovala. „Byla jsem už u mnoha lékařů, ale ani jeden mě nedovedl vyléčit. Jsem matka a mám děti. Uzdravte mě! Uzdravte mě!“

„Dítě moje,“ odpověděl Otec Pio, „i já jsem se narodil nemocný. A odtedy žiji nemocný.“

Potom se obrátil k spolubratrovi a řekl: „Ale zemřu zdravý (*sano*: zdravý nebo celý). I moje ruce budou zbaveny ran.“

Noviny po celém světě ihned přinesly zprávu o jeho smrti. Některé uvedly, že rány zmizely Otci Piovi ke konci života. Otec Pellegrino však vyslovil proti těmto tvrzením ostrou námitku.

„V mnoha novinách se objevila zpráva, že Otci Piovi zmizely rány ke konci života,“ řekl rozhořčeně. „Bez jakékoli domýšlivosti mohu čestně prohlásit, že v tomto ohledu nikdo nezná pravdu lépe nežli já, který jsem byl u Otce Pia až do poslední chvíle.“

Proto mohu přísežně potvrdit, že stigmata nezmizela tak, jak se uvádělo v některých novinách. Ve skutečnosti je bylo vidět až do jeho smrti. Mohu však tuto chybnou zprávu objasnit prohlášením, že poslední čtyři měsíce života Otce Pia mu rány už vůbec nekrvácely a jen v řídkých případech z nich vyteklo několik kapek krve. Vysvětluje se to jeho velmi vysokou chudokrevností.“

Zmizení stigmat nezpůsobilo žádné zděšení ani mezi kněžími, ani mezi laiky.

„Byly to znaky pomáhající Otci Piovi v kněžské službě,“ řekl jeho celoživotní přítel Otec Onorato. „Kněžská služba se skončila, ta tak se skončily i znaky.“

Slečna Morcaldiová vyjádřila pocity mnoha jeho duchovních dětí: „V den své smrti měl rány úplně zahojené. Jeho ruce připomínaly ruce dítěte. To na nás, pravda, velmi zapůsobilo. Bůh ho zranil a Bůh ho i uzdravil.“

Té noci, kdy Otec Pio zemřel, se stalo něco zvláštního. Dvě starší, ale velmi čilé dámy z Říma bydlely spolu v hotelovém pokoji v San Giovanni Rotondo. Jedna z nich byla mimořádně podrážděná. „Slyšíš, jak ti psi štěkají?“ poznamenala.

„Posadila jsem se na postel a také jsem to potom uslyšela,“ řekla mi její spolence, slečna Hamiltonová. „U nás v Toskánsku to nazýváme vytím smrti. Slyšeli jsme to zřetelně. Pak jsme šly o půlnoci spát.“

„O půl třetí,“ pokračovala slečna Hamiltonová, „se Giovanna náhle probudila a vykřikla: „Otec umírá, Otec umírá!“

„Giovanno,“ řekla jí slečna Hamiltonová, „mělas zlý sen. Buď ticho, prosím tě.“

Slečna Hamiltonová se podívala na hodinky. „Buď klidná,“ řekla Giovanně. „Je půl třetí.“

„Ne, ne, ne, ne, ne,“ zvolala Giovanna, „viděla jsem Otce Pia!“

„Kde byl?“ zeptala slečna Hamiltonová.

„Nevím,“ odpověděla Giovanna. „Všichni se dívali dolů, nastoupení do jedné řady. Viděla jsem sedm kapucínů. Dva muži byli oblečení v bílém. Zřejmě to byli lékaři. Musím tam jít a přesvědčit se.“

„Giovanno,“ protestovala slečna Hamiltonová, „prosím tě! Chceš jít ven uprostřed noci?“

Giovanna si oblékla plášť a vyletěla z pokoje. Potom slečna Hamiltonová uslyšela její nářek. Vskočila z postele, vyběhla do zahrady a uviděla Giovannu, jak k ní s křikem běží: „Otec je mrtvý! Otec je mrtvý! Jsme sirotky! Jsme sirotky! Už ho nikdy nevidíme.“

Slečna Hamiltonová si myslela, že její spolence má srdeční záchvat. Přiběhla k ní a vzala ji do náruče. „Giovanno,“ řekla, „utiš se. Nesmíš takhle vykřikovat. Vzbudíš celé okolí.“

Zavedla ji nazpět do hotelového pokoje. „Nevím, jestli Otec zemřel,“ kárala ji slečna Hamiltonová, „ale jestli je mrtvý, jsem přesvědčená, že by si nepřál, abys takhle vyváděla. Tím nedáváš najevo, že věříš tak, jak bychom měly věřit. Nesmíš se takto chovat. A pokud Otec Pio zemřel, od této chvíle bude posuzován podle toho, jak se chováme my. Takhle nemůžeš pokračovat. Musíš být jako ženy v Evangelii, a ne jako neurotička.“

„Ano,“ odpověděla Giovanna, „vím to. Ale pro lásku Boží tě prosím, běž se podívat, jestli to je pravda. Mnohokrát v minulosti už byl Otec Pio vážně nemocný a pak se najednou opět cítil dobře. Běž se podívat, jestli to je pravda.“

Slečna Hamiltonová se spěšně oblékla a běžela na náměstí před klášter.

„První, co jsem viděla, byla policie,“ řekla mi. „*Carabinieri* už tam byli. Nikdy tam nebyli tak časně ráno. Nebyly ještě ani tři hodiny.“

Promluvila na jednoho z nich. „Prosím vás,“ oslovila ho zraněně, „je to pravda, že je Otec Pio mrtev?“

„Nevím o tom nic,“ odpověděl jí policajt. „Nevím nic. Dokud nevyjde slunce, nevím nic. Je to rozkaz, který jsem dostal.“

Slečna Hamiltonová přešla k policejnímu kapitánovi, ale ten jí řekl to samé: „Nevím nic. Nesmím mluvit.“

„Prosím vás, řekněte mi, prosím vás, řekněte mi, pro lásku Boží,“ naléhala na něj slečna Hamiltonová.

„Podívejte se na mě!“ řekl.

„Plakal,“ řekla mi slečna Hamiltonová pomalu a zamyšleně. „Celá jeho uniforma...“ Nemohla klidně pokračovat, ale neplakala. Na jedenaosmdesátiletou ženu se dovedla obdivuhodně ovládat.

V poledne se majitel hotelu zastavil v jejich pokoji. „Přišel jsem vám poděkovat,“ řekl slečně Hamiltonové.

Měl na mysli události, které se odehrály to ráno o půl třetí. Když slyšel Giovannu vykřikovat a slečnu Hamiltonovou, jak se ji pokouší utiřit, šel do jejich pokoje a zeptal se jich, jestli jim může nějak pomoci. Dcera, která ho doprovázela, stála za ním.

Slečna Hamiltonová jednoduše odpověděla: „Ne. *Il Padre e morto*. Otec je mrtvý.“

Majitel zbledl. Slečna Hamiltonová za nimi zavřela dveře.

„Přišel jsem vám poděkovat,“ řekl slečně Hamiltonové, když se před polednem vrátil. „Byl to pro mě velký šok, když jste mi v noci řekla, že Otec Pio zemřel. Ale byla se mnou dcera a ta mi hned dala to, co jsem potřeboval na srdce. Po chvíli jsem se opět cítil dobře. Kdybych byl šel ven a dozvěděl se to nějak jinak, byl bych padl na zem mrtvý.“

Slečna Hamiltonová shrnula celou příhodu takto: „I když se stalo, co se stalo, nemohu říci, že to bylo něco mimořádného. Vše se událo takovým způsobem, jak se to nikdy předtím nestalo, ale nikdo neutrpěl žádnou újmu. Nikdo. Byla to nejstrašnější noc. Byla skutečně strašná, nikdy na ni nezapomenu, i kdybych žila ještě sto padesát roků.“

Později v pondělí odpoledne vystavili tělo Otce Pia v otevřené dřevěné rakvi u oltární mřížky v kostele, aby ho mohl každý vidět. V úterý tuto rakev vyměnili za kovovou s průsvitným skleněným víkem.

„Vypadal tak klidně,“ poznamenal Otec Armand. „Nezdál se mrtvý, spíš jako by tam jen ležel ve spánku, s rukama překříženýma přes prsa.“

Kolem rukou měl ovinutý růženec. Na rukou měl hnědé rukavice bez prstů, na které u něho byli zvyklí.

Papež Pavel VI. poslal kapucínům telegram: „Vznešený Pontifex se s otcovskou bolestí dozvěděl o odchodu Otce Pia z Pietrelciny z tohoto světa a modlí se k Pánu, aby svému věrnému služebníkovu udělil věčnou korunu spravedlnosti. Svatý Otec posílá své apoštolské požehnání a projevy soustrasti řeholní komunitě v její bolesti, lékařům, osazenstvu, pacientům Domova pro úlevu trpících a všem obyvatelům San Giovanni Rotondo.“

Tělo Otce Pia bylo vystaveno v kostele do čtvrtka 26. září, kdy ho pochovali. Před pohřební mší svatou prošel pohřební průvod městem.

Asi sto tisíc lidí lemovalo více než dvoukilometrovou cestu. Obyvatelé městečka vyvěsili z oken a střech nejlepší ubrusy, perské koberce a postelové přikrývky a mnozí vystavili velké obrazy milovaného Otce. Všichni lidé ve městě si oblékli nejlepší sváteční šaty.

„Viděl jsem mnoho mužů a žen, kněží a řeholníků,“ vzpomínal Otec Armand, „kteří se nestyděli a na veřejnosti prolévali slzy. Házeli květy z oken a květiny padaly i z helikoptéry, která se vznášela nad pohřebním průvodem. „Otče Pio, Otče Pio,“ křičeli někteří, a následovaly výbuchy žalu. Bylo však zvláštní, že i když každý dával najevo své city, pohřební průvod byl uspořádaný a nevznikla žádná hysterie.“

U *Municipia*, místní radnice, přednesl starosta doktor Šala řeč. Otec Didacus Joseph Moran mi řekl: „Když starosta četl pochvalnou řeč, myslel jsem si, že zpočátku nevidí na papír, ale on plakal. Uprostřed projevu mu selhal hlas.“

Před pohřebním vozem šel Otec Clementinus, generální představený kapucínského řádu. Společníci Otce Pia z kláštera vytvořili čestnou stráž kolem rakve. Zástupci ostatních řeholních řádů, světský klérus a místní a státní úředníci se připojili k průvodu. Stovky kapucínů včetně noviců se také zúčastnily tohoto obřadu. Bylo to poprvé, co novicům dovolili zúčastnit se takové události.

Lékaři z Casa Sollievo tam byli ve skupině. „Na tvářích se jim zračil hluboký zármutek,“ řekl Otec Didacus Joseph. „Nebylo v tom nic předstíraného.“

Otec Didacus mi vyprávěl o kapucínovi, kterého potkal a který žil v San Giovanni Rotondo. „Plakal tak, že mu mohlo málem puknout srdce. Řekl mi: „Miloval jsem ho. Byl ke mně tak dobrý.““

Otec Clementius koncelebroval venku pohřební svatou mši s dvaceti šesti kapucíny a dvěma biskupy. Policajti si pospojovali ruce, aby udrželi zástup, který se valil dopředu. Po mši odvezli rakev v pohřebním voze do Casa Sollievo, kde vzdali poslední počtu zakladateli nemocnice.

O půl jedenácté večer odnesli rakev, nyní ž přikrytou kovových víkem, dolů mramorovým schodištěm do krypty. Uložili ji doprostřed místnosti a přikryli ji sedmitunovým obdélníkovým kvádrem z černobíle skvrnitého mramoru. Druhého dne, 27. září 1968, otevřeli kryptu pro veřejnost.

Krypta je místnost s rozměry přibližně dvacet krát třicet metrů, umístěná pod sanktuáři kostela. Výbojková elektrická světla vystupují z drsných betonových běžových stěn nebo visí ze sedmi masivních klenbových oblouků. Deset metrů vysoký strop se nezdá tak vysoký, jak ve skutečnosti je. Těžko uvěřit, že sloupy protínající strop jsou jen omítkou připomínající pozlacené dubové dřevo.

Od chvíle, kdy byla krypta otevřena, se do ní začal valit nekonečný proud návštěvníků. Vraceli se navštívit svého Otce, hostitele a přítele, který – i když zemřel – je stále živý.

život skrze smrt

Podle odhadu tiskové agentury United Press International z roku 1967 navštívilo Otce Pia toho roku jeden a půl milionu lidí. Na velikonoční neděli roku 1968 sám Otec Pio podal svaté přijímání více než sedmi stům lidí.

„Až zemřu, dobře se kolem sebe dívejte,“ předpověděl Otec Pio. „Uvidíte ještě větší *chiasso* (rozruch)!“ – Nyní, po smrti Otce Pia je v kryptě, v klášteře, v Case a v celém městě stále ještě pořád rušno.

V současnosti dochází do kláštera v průměru sedmdesát dopisů denně jen z anglofonních zemí, ze Spojených států, Anglie, Irska, Austrálie, Srí Lanky a Pákistánu.

Pochmurní proroci, kteří předpovídali, že se San Giovanni Rotondo stane přízračným městem, se velmi mýlili. V roce 1970 zavítaly do San Giovanni Rotonda tři miliony návštěvníků, dvakrát víc, než odhadla UPI v roce 1967. Když jsem tam byl v roce 1971, právě otevřeli hotel Albergo Vittoria. Albergo Gaggiano byl otevřen necelé dva roky.

Pouze na Viale Cappuccini jsem napočítal sedm hotelů, šest penzionů a skupiny nových pěti- a sedmiposchodových činžáků. Kromě toho je mnoho hotelů a penzionů v jiných částech města. Po smrti Otce Pia zavřeli na nějaký čas jeden hotel, ne však pro úbytek poutníků, ale z osobních rodinných důvodů. Nyní je opět otevřený.

Nově postavené činžáky a domy dávají San Giovanni Rotondo vzhled moderního prosperujícího města. Nyní se stavějí dva nové hotely a další se rozšiřuje. Místní obyvatelé a podnikatelé věří ve skvělý dnešek i zítřek.

Vůbec jsem se nepokoušel spočítat obchody s náboženskými suvenýry. Ve většině z nich prodávají pohlednice, sošky, diapozitivy Otce Pia a také běžné, laciné a kýčovitě plastické obrázky Pána Ježíše, jemuž se otvírají a zavírají oči, když ho obrátíte doprava nebo doleva.

Všechny tyto obchody jsou naštěstí v uctivé vzdálenosti od kláštera. Je tam pouze jedna výjimka, malý obchod, který vedou mniši. Ten však leží bokem, v rohu náměstí, a pokud byste do něj čirou náhodou nezabloudili, nikdy byste si neuvědomili, že je to dárkový obchod.

Bydlel jsem v klášteře už celý týden a až potom jsem se dozvěděl, že je to dárkový obchod. Myslel jsem si, že je nějaká dílna patřící ke klášteru.

V kostele a kryptě je stále stejně živo. I když stále vládne uctivé ticho příslušející svatému místu, zaplavuje ho neutichající proud poutníků. Když si při návštěvě v kryptě budete všeho pozorně všimnout, možná postřehnete trochu bokem knihu pro návštěvníky. Spočítal jsem podpisy lidí, kteří ji našli a dali si tu námahu, aby se do ní podepsali. Během prvních třinácti dní v červnu 1971 se tam nasbíralo pět tisíc osm set podpisů.

Čtvrtý červenec není v Itálii žádným zvláštním dnem. V ten den jsem však napočítal na parkovišti pět autobusů a sedmdesát devět aut. Je nepravděpodobné, že někdy najdete kryptu prázdnou před osmou hodinou večer, kdy zavírají kostel. I během klidnějších hodin, mezi polednem a přibližně čtvrtou hodinou odpoledne, najdete v kostele anebo kryptě kolem třiceti lidí. Kdybyste měli spočítat lidi stojící kolem „stromu Otce Pia“ na náměstí anebo ty, kteří absolvují křížovou cestu, pravděpodobně byste v libovolné chvíli dospěli k číslu blízkému stovce.

San Giovanni je přátelské město. Jeho obyvatelé nikam nespíchají a srdečně vítají každého návštěvníka. Myslím si, že každého člověka přijímají jako člověka patřícího do jejich města. Předpokládají, že city každého návštěvníka k Otci Piovi jsou stejně tak hluboké jako jejich vlastní.

Při své návštěvě jsem byl hluboce dojat láskou k bližnímu a duchovností, jež Otec Pio vytvořil mezi svými lidmi. Pocítil jsem teplo z jejich pozdravu: „Pac'è bene. Pokoj a všechno dobré.“ Tak zdravili mne i jeden druhého.

Když jsem jednou vycházel z kláštera, přiběhli ke mně dva povaleči. Protože jsem předpokládal, že to jsou žebráci, instinktivně jsem sáhl do kapsy pro nějaké drobné. Jeden z nich ale chtěl pouze políbit kříž na mém růženci. Druhý mi chtěl pouze políbit ruku, ruku kněze. Všichni lidé líbají knězi ruku, když ho potkají. Nedovolí mu, aby jim to odepřel. Ti dva lenoši učinili, co měli za lubem, a vzali nohy na ramena, jako by byli v sedmém nebi.

Když jsem sloužil v kostele mši svatou, nedodržel jsem rozpis mší. Pokaždé jsem se zařídil tak, jak se mi to hodilo. Vždy se ale rozneslo, že se slouží mše svatá, a v průběhu několika minut bylo v kostele sto i víc lidí. Na modlitby odpovídali latinsky.

Když jsem byl náhodou u někoho na návštěvě a právě v poledne nebo v šest večer zvonili Anděl Páně, ihned se rozhostilo ticho a všichni očekávali, že začnu odříkávat Anděl Páně latinsky. Odpovídali mi také latinsky. Od svého pobytu v semináři jsem něco podobného nezažil.

Velmi povznášející pocit jsem měl i tehdy, když jsem viděl, že půl hodiny přede mší je kostel už téměř plný. Mnozí zůstávali v kostele ještě skoro hodinu po mši a modlili se děkovnou modlitbou. S podobnou horlivostí reagovali i tehdy, když je zvony svolávaly na modlitbu růžence nebo na požehnání s Nejsvětější Svátostí. Ve velkém počtu přicházeli nahoru na kopec.

Tato zbožnost je v nich. Není to nějaké předvádění se. Kdybyste se podívali blíže, viděli byste, že se modlí růženec nebo modlitby u zastavení křížové cesty, a to i když krácejí vzhůru do kopce do kostela.

Stejnou zbožnost jsem viděl i v kryptě. Ani jeden kapucín nemá určeno, kdy tam má stát na stráž. Byl jsem však hluboce dojat jejich častými návštěvami. Ráno, v poledne i večer se mladí kapucíni, kteří studují v San Giovanni Rotondo, i staří kapucíni, kteří jsou ještě v aktivní službě anebo už na odpočinku, alespoň na chvíli zastaví v kryptě nebo se tam pomodlí růženec. Každý večer jsem viděl staršího kapucínského kněze, který vstal z nemocniční postele a přišel navštívit svého starého přítele.

Je tu ještě něco jiného, co může zapůsobit na návštěvníka velmi zvláště; vůbec tu nemáte pocit, že jste v pohřební síni. Desítky kytic čerstvých květů, jež tu vždy najdete, nedodávají kryptě vzhled ani vůni, na jaké jsme zvyklí z domů smutku. I když je v kryptě vždy ticho a s neozdobenými stěnami, žulovou podlahou a několika židlemi a klekátky působí pustě, ani potom se neubráníte pocitu, že je to vlastně přijímací pokoj, kde se můžete zastavit a povypravovat si se svým přítelem Otcem Piem.

V kryptě jsem viděl ženu s její dospívající dcerou. Seděly na klekátku v jedné lavici, téměř na zemi, přikrčené a tvářemi obrácené k sobě a společně odříkávaly růženec.

Bylo tam i několik starších italských dam v dlouhých černých šatech a s velkými černými šálami. Překvapivě velké zastoupení tam však měla mládež. Mladíci s dlouhými vlasy, mladíci s krátkými vlasy, děvčata a mladé dámy, snoubenci a novomanželé, lékaři a sestřičky, rodinné skupinky, hostující kněží a občas také biskup nebo kardinál – všichni vytvářeli měnící se scénu tichých návštěvníků.

Až když jsem odešel z krypty, jsem si uvědomil, že v hrobce nebyl žádný obraz Otce Pia. Jediným projevem náboženského umění jsou tam scény z Kristova života, vytesané do mramorového basreliéfu kolem pilířů a stěn a podobizna Pána Ježíše v životní velikosti za jediným oltářem v kryptě.

Za všechny ty týdny, co jsem tam byl, jsem neviděl ani jediný projev hysterie, fanatismu nebo nekontrolovaného výbuchu emocí. Nejbližší k hysterii mělo prohlášení jedné ženy, jež mi řekla, že vypadám jako svatý Antonín!

V kostele ani v kryptě nikdy nevidíte minisukně nebo muže v krátkých kalhotách. Zřídka kdy je vidíte i ve městě. U vchodu do kostela stojí dva muži s modrými páskami na rukávech a zdvořile, ale důrazně informují takto oblečené návštěvníky, že takovýto druh oděvu zde není přípustný. Mají po ruce zásobu tmavomodrých plášťů do deště, aby se nevhodně oblečení nemuseli vracet zpět.

Každý, kdo navštíví „Město na kopci“ Otce Pia, cítí ten plášť míru, který zahluje klášter, starý kostel, nový kostel, *Casa Sollievo*, náměstí před klášterem a křížovou cestu. Pokoušel jsem se pochopit, proč tomu tak je.

Největší údiv ve mně vyvolávaly malé děti. Jak to, že byly stále takové šťastné a klidné? Nemají tam totiž nic, co by je zabavovalo. A přece jsem neviděl ani jediné dítě, které by bylo „otrávené“ nebo aby vymrzovalo, aby už šli domů, ani když tam jeho rodina byla už skoro týden. Postupně jsem přišel na to, že i děti pociťovaly utiňující přítomnost Otce Pia. Děti a dospělí – všichni byli šťastní, že jsou tam se svým přítelem.

Ta scéna mě přinutila zamyslet se. Otec Pio byl mrtvý. Byly tu však celé rodiny a navíc ještě i tento hříšník, který cítil jeho přítomnost v kryptě.

Nebyla tato zkušenost jen naší vlastní subjektivní reakcí? Bylo to teplo, jež jsme cítili, jen výsadou poměrně malého množství lidí, kteří vychutnávají blýskavě mihotavou nádheru jednoho slunce, které už zašlo a jehož světlo se rozplyne v temnotě, když to slunko zapadne ještě hlouběji?

A co ti lidé, kteří nikdy nenavštívili San Giovanni Rotondo? Jestli všechny ty neobyčejné příběhy o tomto zvláštním gladiátorovi z Gargana vyvolají u lidí, kteří k němu necítí žádnou náklonnost, pouze takovou reakci, že se na něho budou dívat jako na nějakého vyšinutého podivína?

Na druhé straně, nemohl by život a smrt Otce Pia znamenat nějaké poselství pro svět? Nemohl by mít jeho život a smrt nějaký širší a rozsáhlejší význam, než jen biografický? Nemohl by ten plamen v srdcích návštěvníků jeho hrobu přenést i na lidi jinde ve světě? Nemohl by být užitečný pro každého prostého člověka na Zemi, jenž by v něm mohl najít aspoň povzbuzení do života?

Protože neznám žádný lepší způsob, jak zodpovědět tyto otázky a zároveň i ukončit tuto knihu o čtvrtém Mudrci, budu citovat samého Otce Pia. Podělím se s vámi o podstatnou část dopisu, který roku 1915 napsal svému duchovnímu vůdci:

Můj nejdražší Otče,

kéž Ježíš naplňuje vaši duši nejvybranějšími milostmi a ať vám čím dál víc dává pociťovat sladkost kříže, který nesete jako křesťan.

Jak sladké je, Otče, slovo kříž! Tady, u paty kříže, jsou duše zahaleny světlem, zapalovány láskou. Tady jim narůstají křídla, aby mohly vzlétnout vzhůru do nejzávratnějších výšek.

Ať je pro nás tento kříž vždy lůžkem odpočinku, školou dokonalosti, naším drahým dědictvím. S tímto posláním v mysli dbejme na to, abychom neoddělovali kříž od lásky k Ježíši. Jinak se jedno bez druhého stane nesnesitelným břemenem naší slabosti.

Kéž nám naše přebolestná Matka pomáhá skrze svého přesvatého Syna čím dál hlouběji pronikat do tajemství kříže, abychom se spolu s ní stali utrpením Ježíše Krista. Nejjistější důkaz lásky spočívá v utrpení za toho, koho milujeme, a když Syn Boží vytrpěl tolikrát muka z čiré lásky, nemůže být žádná pochybnost o tom, že kříž, jenž pro něj neseme, se stává tak láskyhodný jako láska.

Nejsvětější Panna získá pro nás lásku kříže, lásku utrpení. A ona, která jako první uskutečňovala evangelium v celé dokonalosti, v celé jeho závažnosti, ještě předtím, než ho zpřístupnili veřejnosti, ona nám vymůže a sama nám dá podnět k tomu, abychom se hned přidali na její stranu.

Snažme se, tak jako tolik vyvolených duší, i o to, abychom vždy zůstali u této blahoslavené Matky, abychom vždy kráčeli po jejím boku, protože neexistuje žádná jiná cesta vedoucí k životu než ta, již kráčela naše Matka. Nezavrhujme tuto cestu, my, kteří si přejeme dojít do cíle.

Vždy se připojujme k této drahé Matce. Kráčeje s ní vedle Ježíše ven z Jeruzaléma, symbolu pole židovské tvrdohlavosti, světa, který odmítá a zapírá Ježíše Krista a ze kterého se Ježíš podle vlastního prohlášení vydělil, když řekl: „Já nejsem ze světa,“ a který vyloučil ze své modlitby k Otci: „Nemodlím se za svět...“

Ano, Otče, opusťme Jeruzalém, toho renegáta, Jeruzalém-Bohovraha, Jeruzalém nevěrný, a vyjděme do otevřeného pole a kráčeje vedle Ježíše, když neseme tu slavnou pohanu jeho kříže.

Apoštolové nás pozvali, abychom učinili toto: „Přistupme tedy k němu, abychom ven z tábo-ra nesli jeho břemeno.“ Zve nás k tomu i Božský Mistr: „Ten, kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, ať vezme svůj kříž a následuje mě.“ Neustále upírejme pohled na tuto vznešenou, pietní a svatou skupinu, která následuje Ježíše na Golgotu. V té skupině není jediná osoba, která nenese na čele slib pravé víry, v srdci sebezapření a na zádech kříž. Najděme odvahu následovat tuto dobrodružnou skupinu, v níž se všechna potěšení spojují se všemi oběťmi, se všemi nadějemi a se všemi ctnostmi.

Setkáme se tedy tam, kde a kdy si to bude Pán Bůh přát, a mezitím mi neodpírejte své otcovské, upřímné požehnání.

Váš ubohý syn

Fra Pio, kapucín

epilog

1. kanonizace

Kanonizace je prohlášení, jímž papež potvrdí, že nějaká osoba je v nebi. Papež kanonizuje osobu až po vyčerpávajícím přezkoumání jejího života. Přezkoumání musí potvrdit, že ta osoba žila nejen dobrým křesťanským životem, ale i hrdinským životem, to znamená, že se držela statečně jako křesťané přes výjimečný nátlak na ni. Až teprve potom je možné tuto osobu nazvat svatou.

Ke kanonizaci světce je třeba učinit mnoho kroků. V případě Otce Pia se tyto kroky nyní dělají. V moderní době se už Církev neřídí nějakým přísným a nezměnitelným časovým rozvrhem v celém tomto procesu. Víme, že v současnosti se ve věci kanonizace Otce Pia vše vyvíjí neobvykle dobře. Prosme Pána Boha, abychom na konečné rozhodnutí nemuseli dlouho čekat.

2. adresy a publikace

Všichni lidé, kteří chtějí poslat zprávu a milosti získané prostřednictvím modliteb Otce Pia, ať se laskavě spojí s kapucíny v San Giovanni Rotondo na této adrese:

Kancelář postulátora ve věci kanonizace Otce Pia
Kapucínský klášter Matky Boží milosti
71013 San Giovanni Rotondo
Foggia, Itálie

Kancelář postulátora vydává velmi zajímavý čtvrtletník Hlas Otce Pia, který vychází v několika jazycích s množstvím obrázků Otce Pia a informací o něm. Časopis nemá určeno žádné předplatné, ale čtyři dolary za rok by byly přiměřenou částkou. Anglickou verzi si můžete objednat na adrese:

Voice of Padre Pio
c/o Mrs. Vera Calandra
11 N. Whitehall Rd.
Norristown, Pa. 19401